

இலக்கணகரம்.

HINTS ON THE STUDY OF TAMIL.

BY

C. AREAKUTTIA PILLAY,

Professor of Tamil Literature,

Graduate of J. College.

INTENDED

FOR THE MATRICULATION & F.A. CLASSES.

MADRAS:

PRINTED AT THE "VICTOR" PRESS.

1893.

PREFACE.

The sweetness, flexibility and copiousness of the Tamil Language are too well known to need an account. The study of its Grammar provides us with a key to unlock the Cyclopean gates of the Tamil Literature; and helps us to have a free access to its most valuable treasures of the past. But the beauty, clearness, and nice arrangement, of its Grammatical works, have been all through, marred by its elaborate commentaries, which are in themselves almost unintelligible.

All the time of my connection with the Educational Departments, both in India and Ceylon, I had been conscious of the difficulty the students had to undergo in understanding the Tamil Grammar, and felt, the need of a work that would facilitate its study. And thus I began to prepare this work which I suppose is new in its kind and well suited to meet the wants of a busy student preparing for the University Examinations.

Any remarks on the work and corrections will be most thankfully received.

JAFFNA,
1st October 1893. }

C. A.

முகவுரை.

பூமியின்கண்ணே, அறிவென்னுஞ் சித்துப்பொருளானது கால நீட்சியிலதிக மதிக்கமாயோங்கி வளர்ந்து வருகின்றன தென்பதெலாம் குமொத்தத் துணிபேயாம். ஆகவே யொத்த தன்மையின்றி விகாரமேற்று, முன், பின்னோடு, முரணுமென்பது பெற்றும். இதுபற்றியே “பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் வழுவல காலவகையினே” என்று நன்னூலாருஞ் சூத்திரமியற்றினரென்க.

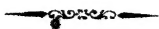
இந்நூலானது மற்ற்நூல் போன்றும் நன்னூலாயிராமற், பிழைவிரவிப்பிறழ்தபோதினுந், தழைந்த மதியுடைத்தண்ணளியோர்கள், குழைந்தவன்புடன் குற்றங்களைந்து, விழைந்துகொள்வர் விழமிதாக வென்பதே யென்பூரண நம்பிக்கையாம். தமிழிலனேக விலக்கண நூல்களிருந்தபோதினு மவை சாதாரணமா யெல்லோர்க்கு முபயோகப்படா. அது பற்றியே பொதுவா யெல்லோர்க்கும் விசேஷமாய்க் கல்லூரி மாணுக்கர்க்கு மெளிதி லனுசூலப்படும்வகை யெண்ணிக் கூடியவளினிதாய் விளங்கச் சுருக்கிப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பதமுழவு - சொல்லிலக்கணம் - சொற்றொடரிலக்கணம் - செய்யுட்பொருள் கோடல் - அந்துவயஞ்செய்தல் - பஞ்ச லக்கணப்பிரயோகமாகிய விவைகளைபு மின்னும்மாணுக்க ரறியவேண்டிய வநேகங்காரியங்களைபு மிந்நூலடக்கியிருக்கின்றது.

திருச்சிராபள்ளியைச் சேர்ந்த முருகூர், பெருமாள் பாளையம், சிக்கத்தம்பூர், ரங்கநாதபுரமென்னு மிடங்களிலுள்ள தர்மசீல தனவான்கள் இந்நூல் வெளிவரவேண்டுமென்று விருப்புடையவர்களாயிருந்ததுமல்லாமலதற்கேற்றவுதவியுஞ்செய்தார்களென்று அன்போடுமறிவிக்கின்றேன். விசேஷமாய்ப் பெருமாள்பாளையம் ம-ந-ந-ஸ்ரீகனம் மு. வி. அருணாசலரெட்டியாரு ழவர் சகோதரனு மிதின் பேரிந் காட்டிய விருப்பமுஞ் சிரத்தையும் விவரிக்கப்படத்தக்கதும் வியக்கப்படத் தக்கதுமாம்.

யாழ்ப்பாணம்,
1893-இல அக்டோபர் 1-உ. }

கா. அ.

அட்டவணை.

- (1) முகவுரை.
- (2) கடவுள்வணக்கம்.
- (3) குருவணக்கம்.
- (4) அவையடக்கம்.

I.—அதிகாரம்.

- (1) மாணக்கர்மாண்பு.
- (2) ஆரியம்.
- (3) தமிழ்.

II.—அதிகாரம்.

- (1) பதமுடிபு.
- (2) அரும்புணர்ச்சிவிதி.
- (3) எதிர்மறை.
- (4) வடமொழிப்புணரியல்.

III.—அதிகாரம்.

- (1) பரியாயநாமங்கள்.
- (2) தொகைக்குறிப்பு.
- (3) அரும்பதவிளக்கம்.
- (4) மொழிவேற்றுமை.

IV.—அதிகாரம்.

- (1) சொற்றொடர்.
- (2) சொல்லிலக்கணம்.

V.—அதிகாரம்.

- (1) செய்யுட்பொருணடை.
- (2) அடைமொழி.
- (3) பொருண்முடிப்பு.
- (4) மொழிமாற்று.
- (5) மொழிப்பிரிப்பு.

VI.—அதிகாரம்.

அத்துவயம்.

VII.—அதிகாரம்.

பொருள்.

VIII.—அதிகாரம்.

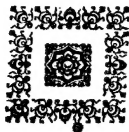
- (1) யாப்பு.
- (2) செய்யுள்விகற்பம்.
- (3) செய்யுட்பொருத்தம்.

IX.—அதிகாரம்.

- (1) அணி.
- (2) சொல்லணி.
- (3) பொருளணி.

X.—அதிகாரம்.

- (1) பஞ்சலக்கணப்பிரயோகம்.
- (2) பரிணைகூவிஞ்சுக்கள்.

கடவுள் வணக்கம்.

கருணை யன்பு கடந்த ஞானந்
தருமம் நீதி தளராப் பொறையே
உருவா யமர்ந்த வொருதனி முதுலாங்
குருவே யிந்நூற் குறுதி பகரே.

குருவணக்கம்.

சிவ மெனும் பொருளைச் சிரத்தையோடு
மகமதில் வைத்தே யன்புட னானும்
பவமெனும் பெரிய பாவை நீந்துஞ்
சுகமுடை வயித்தி லிங்க சுகுணன்
இதமுறு சங்கை யெழினகர் வந்தோன்
பதமலர் தொழுதேன் பன்முறை யுளத்தே.

அவையடக்கம்.

பிறங்க லொலியே பேசுங் கிள்ளை
கறங்கு முழுவே நிறங்கிள ராடி.
கிறம்பதி மினைய தெரிந்த வானோர்
புறம்பே யிகழார் போற்றுவ ரெனையே

க. அதிகாரம்.

உய்தருமுயிர்போ லுலவி நிறைந்த
ஆய்பனதழக ளன்புடனேத்தி
இலக்கணனவமா யினையோர் தமக்கே
வலக்கணய் விளங்க வகுத்தேன் புவியே.

மாணக்கர் மாண்பு.

1.—காலை மாலை கடும்பகல் சாமம்

ஆயவெந் நேரமு மன்புட னுருகிப்
பாலைப் பருகும் பான்மையே போன்று
பரமனை நினைந்து பன்முறை பணிந்து
நூலை நுவன்றும் நுவலக் கேட்டும்
பொருளை யறிந்தும் போற்றி நடந்தும்
வாலப் பருவம் வறிது படாமல்
ஆர்வமாய்க் கற்ற லார்க்குங் கடனே.

2.—தெய்வந் தேசிகன் றிருத்தகு பெரியோர்
மாதாத் தந்தை மாணிலத் தெவர்க்கும்
செய்யுங் கடமை செவ்விதாய்ப் புரிந்து
கல்வி மமதை கருத்துட னீக்கி
மெய்மை பகர்ந்து மேன்மையோர் கூட்டம்
நாடி யணைந்து நாளுமே பயின்று
உய்யும் பேரற மோங்க வைத்தன்
மாணக்கர்க் காகும் மாண்புடைக் கலனே.

3.—கற்றன வோம்பன் மற்றவை யுரைத்தல்
கலை பலவாய் தலவைகளைத் தேறல்

மாணக்கீ மரண்பு.

முற்று மேவரப் பணன்முலங் கிளைதல்
ஆதியிற் பொருளு மாக்கிய பொருளும்
ஒற்றுமைப் பொருளு மொன்று வேறாய்த்
திரிந்த பொருளுந் திசைச்சொற் பொருளுந்
தெற்றென வுணருந் திறம்பா நிலமை
ஆகு மிவைக ளறிஞர்க் குறித்தே.

4.—நானம் பிறத்தல் ஞாலம் வெறுத்தல்
தியன கழித்தல் தூயன சேர்த்தல்
ஈனந் தவிர்த்தல் ஈசனைத் துதித்தன்
முத்தி பெறுதல் சித்தியடைதன்
மானம் விரும்பன் மாண்டன பயிறல்
பாவம் விடுத்தல் கோப மொழித்தல்
ஆன தொழில்க ளாவன கல்வியாற்
கனவிலுங் காப்பர் கலை பயில்வோரே.

5.—வீடே கடைசி விரும்புவ ததுவே
நானும் பெரியோர் நலிந்து வருந்தியு
மீடே யல்லா வீன்பப் பெருக்கை
மனதி லெண்ணி மதித்தே நிதமுமிக்
கூடே சதமெனக் கொண்டு திரியார்
உலக மயக்கை யுள்ளா தெள்ளுவர்
நாடே கல்வி நன்கு மதித்தே
கல்வியே முத்தி கடைப்பிடி யிதுவே.

ஆ ரி ய ம்.

ஆதிகாலத்தில், மனுஷனானவன் பூமியின் கண்ணே, அதிகஞ்சிறப்பு
ற்று விளங்கிய, மத்திய ஆசியாவின் ஓர் பாசத்தி லுற்பத்தியாய் ஆங்கே யமர்
ந்தா னென்றும், அதினின்றஞ் சனங்கள் பல்கிப்பெருகி அயலான தேசங்
களிற் குடியேறினார்க ளென்றும், அவர்கள் ஒரு அடி யென்றும், பாஷை
பழக்க வழக்கங்களில் ஒற்றுமையுடையவென்றும்; பின் ஏதோ ஓர் நவீன
மனவெழிற்சி காரணமாயாண்டுப் பெயர்ந்து வடபான் நோக்கிப் போயினு

ரென்றும், அவரே பெயர்பெற்ற ஐரோப்பையெ ரென்றும், மேலும் எஞ்சியிருந்தோரு மவ்வகையுணர்ச்சியா லவ்வயினீங்கிக் கீழ்பான் கோக்கிப்போயினு ரென்றும் அவரே ஆரிய ரென்றும், அவர் பாஷையே ஆரியமென்றஞ் சரித் திரங்கள் கூறும். ஆரியர் என்பதின் கருத்து அறிவுடையோர் என்றும், இன்னும் உழுகர் என்றும், அனேகர் மூலார்த்த பேதமாய்க் கூறுவார்கள். அசெப்படியாயினு மாகுக. ஆயினிவர் சிந்து, கங்கை, நதியோரங்களிற் குடியேறினார்க ளென்றும், ஆதியில் அவ்விருந்தவிடம் ஆரியாவார்த்த மென்றும் சொல்லப்படும். மேலு மாங்காக்கு இலைமறை காய்போற்செறிந்திருந்த புராண வாசிகள் இவ்வாரியராற்றஞ் சுதந்தர மிழந்து சுயேட்ட பங்க முறுவ திலுந், தனிவழிசேறல் தருமென வெண்ணித் தக்கணம் போயினு ரென்றங் கூறப்படும்.

கிரேதகர், உரோமர், ஜர்மானியர், ஆரியர் என்னு மிவர்கள் ஒரு அடியிற் பிறந்தார்கள், ஒரு இடத்திலிருந்தார்கள் என்பதற்கு அவ்வப் பாஷையிலுள்ள பொதுமொழிகளே போதிய சான்றும். இவ்வாரிய பாஷையானது மற்றெந் தப் பாஷைகளினுஞ் சிறந்ததஞ் சீருடையதுஞ் சத்த பேதங்களே யறிவிக்குங் குறைவில்லாத வெழுத்துக்களையும், ஐவர்க்கும், கூட்டெழுத்து, முதலியவற் றையு முடையதாம்.

தமிழ்.

தமிழென்னும் மொழியானது தனிமைப் பொருள் குறித்த தமிழென்னு மடியாய்ப் பிறந்து, தனக்கிணையில்லாப் பாஷையென்னும் பொருள் பயக்கு மென்றும், அன்றியுஞ் செவிக்கினிமை பயத்தலால் மதுரமென்னும் பொருட் பேறுடைத்தாகித் தமிழெனப் பெயர்பெற்ற தென்றும், மேலு மிவைகளே யொழித்துத் திராவிட மென்னும் வடமொழியே தமிழென்றாய் தெனப் பல வாறு கூறுவர்.

வடமொழியானது தமிழ்மொழிக்குத் தாய்மொழியன்று, தமிழ்ப் பாஷை தற்பாஷையேயாம். இருமொழி உற்பத்தி யொற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பற்றி யாழ்ப்பாணம், ம-ஈ-ஈ-ஈ, சி, வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் வீரசோழியப் பதிப்புறையில் விரிவா யுரைக்கப்பட்டதைக் கண்ணென்க. இப்பாஷையின் காலவர்த்தமானம் என்னவகைப்படும். அவை யாவன :—

1. அபோதகாலம்.
2. அட்சரகாலம்.
3. இலக்கணகாலம்.

4. சமுதாயகாலம்.

5. அநாதாரகாலம்.

6. சமணர்காலம்.

7. இதுகாசகாலம்.

8. ஆதினகாலம்.

I. அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்னே வரிவடிவின்றி யொலிவடிவுமாந் திரமாய் வழங்கிய காலம் அபோதகாலமாம்.

II. அகத்தியரால் நெடுங்கணக் கேற்பட்டதுமுதல் அகத்தியம் நிறை வேறியது வரைக்குஞ் சென்றகாலம் அட்சரகாலமாம்.

III. தொல்காப்பியன்முதல் வாமனனீராக அகத்தியருடையபன்னிரு சீஷரும், அவரிடத்தே கற்றுத் தேர்ந்தபின் தனித்தனியாயு மொருங்கு சேர்ந் தும் தூல்களை இயற்றி அரங்கேற்றியகாலம் இலக்கண காலமாம்.

IV. மதுரைச்சங்கத்தார் காலம் சமுதாயகால மெனப்படும், இச்சங்கமா தை முதல், இடை, கடை, என மூன்றுவகையாம்.

முதற் சங்கத்தார் காலம்—4500 வருஷம்.

இடை ,, 3500 ,,

கடை ,, 2000 ,,

ஆகமொத்தம் ,, 10000 வருஷம்.

முதற்சங்கத்தார் அரங்கேற்றிய தூல்கள் தொல்காப்பியம் முதலியன, இடைச்சங்கத்தார் அரங்கேற்றிய தூல்கள், கலி, குருகு, வெண்டாளிமுதலி யன, கடைச்சங்கத்தார் அரங்கேற்றிய தூல்கள் நெடுந்தொகை, நானூறு, முதலியன, இம்மூன்று சங்கங்களிலு மரங்கேற்றிய தூல்கட்கு அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசைதுணுக்கம், புதியாதுட்பம், சாயித்தியம் முதலியன, முதல் தூல்களாம்.

V. இசுன்பின் 200 வருஷங்களாய்ச் சேர சோழபாண்டியருடைய ஆக ரவின்றிச் தமிழிருந்தது, இதுவே அநாதார கால மெனப்படும்.

VI இதன்பின், நிகழ்ந்தகாலஞ் சமணர்கால மெனப்படும், இச்சமணர் புத்த வைஷ்ணவ வித்துவான்களைப் போலாது, சிந்தாமணிபோன்ற பெருங் காப்பியங்களையு மின்னுமரிய, பெரிய, சிறந்த நடையையுடைய வநேகங் கிரந்தங்களையு மியற்றினர்.

VII. இதன்பின் சென்ற, 800 வருஷங்கள் இதுகாசகாலமாம், இதில் பாரதம், நடைதம், இராமாயணம், இரகு வமிசம், முதலிய தூல்கள், ஈழம்ண் டலம், பூந்ஹி, என்னு மிரண்டிடங்களிலுமுள்ள வீசேஷ புலவரா லியற் றிட்டன

தமிழ்.

சோசோழ பரண்டியதேசப் புலவர்.

அதிவீரராமன், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தன், கம்பர், அம்பிகாபதி, தண்டி, வில்லிபுத்தூரார்வாழ், வரந்தருவார்.

தொண்டைமண்டலப் புலவர்.

கச்சியப்பர், சேக்கிழார்.

ஈழமண்டல வித்துவான்கள்.

சிவப்பிரகாசர், அரசகேசரி, செகரசசேகரன்.

VIII. தற்காலமே ஆதினகாலமாம் இது ஏறக்குறைய இற்றைக்கு 700 வருஷங்களின் முன்றொடங்கியது, கல்விக்கழஞ்சியமாகிய ஆதினத்தை முதல் ஏற்படுத்திப் பெயர்படைத்தவர், கைலாசபரம்பரை, திருவாவடுதுறை ஆதினம் ம-ந-ந-பூநீ நமச்சிவாய தேசிகாரம், கல்வியை விருத்தி செய்யும்படியாய்த் தமிழ் நாட்டிற் சிறந்த ஆதினங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

விசேஷ ஆதினங்களு மவைகளின்றோன்றிய
விசிட்டதேசிகர் நாமங்களும்.

திருவாவடுதுறை ஆதினம்.

1. நமச்சிவாயதேசிகர்.	5. சங்கரநமச்சிவாயர்,
2. உமாபதிசிவாசாரியர்.	6. வேலப்பதேசிகர்.
3. அருணந்திசிவாசாரியர்.	7. சிவஞானமுனிவர்,
4. ஈசானதேசிகர்.	

தருமபுரத்தாதினம்.

1. சம்பந்தசரணிலைய சுவாமிகள்,	4. சச்சிதானந்ததேசிகர்,
2. சம்பந்தசுவாமிகள்,	5. சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.
3. வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான்,	6. வைத்தியநாதநாவலர்.

திருவண்ணாமலை ஆதினம்.

1. அமிர்தலிங்கசுவாமிகள்,	3. ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள்,
2. குகை நமச்சிவாயர்.	4. ஆடியபாதசுவாமிகள்,

தமிழ்.

மதுரை ஆதினம்.

1. பரஞ்சோதிமுனிவர்,

மங்கலபுரத்தாந்நம்,

1. சிவபிரகாசசுராமிகன்.

தற்காலத்தில் அரசாட்சியார் வித்தியாசாலை மாணாக்கர்க்கு அவர் சொந்தபாஷையாகிய தமிழைக் கற்பிக்கும் கருத்துடையராயும் விருப்புடைராயுமிடையறா முயற்சிசெய்து வருகின்றனர், ஆயினு மம்மாணாக்கர், தமிழைச் சரியாய்க் கற்று அதன்பயனைப் பெற்று, மனோவிர்த்தியடைதற் கேற்றவழி வகைகளை உபயோகிக்கத் தெரியாமலிடப்படுகின்றார், 'கிரமமும் வரையறையுமின்றி, நேர்த்தபடி சிலநூல்களிற் சிற்சில பகுதிகளைப் படிப்பதாலும், பரீட்சைக் காயத்தப்படுத்துவதாலும், அரசாட்சியார் நோக்கம், நிறைவே ராமற் போவதுமன்றி அம்மாணாக்கரும், ஜனையைத்தொட்ட அந்தகர்போல் மயங்குவாரென்க.

TABLE-I.

பெயர்.

பொருள்.	5. குணப்பெயர்.	6. தொழிற்பெயர்.	வினையுடைய பெயர்.
1. இருள்.	(a) வண்ணம்	(a) முதனிலையோடும்,	
2. இடம்.	(b) வடிவ.	(b) முதனிலையின்றியும்,	
3. காலம்.	(c) காற்றம்.	(c) முதனிலைதிரிக்கும்,	தெரிநிலைவினையால்
4. சிலை.	(d) சுவை.	[வரும் பெயர்கள்.]	அணையும்பெயர். அணையும்பெயர்.
[அடியாய்வரும் பெயர்கள்]			
1. உடன்பாட்டுவினையால்			1. உடன்பாட்டுவினையால்
2. எதிர்மறைவினையால்			2. எதிர்மறைவினையால்
அணையும்பெயர்.			அணையும்பெயர்.

TABLE-II.

வினை.

முற்று.

எச்சம்.

தெரிநிலைவினை முற்று.	குறிப்பவினையே முற்று.	தெரிநிலைவினையே எச்சம்.
1. செய்பொருள்குன்றிய வினை முற்று.	1. ஆக்கவினையே முற்று.	1. தெரிநிலைவினையே வினை
2. செய்பொருள்குறைய வினை முற்று.	2. உபநைகவினையே முற்று.	2. எதிர்மறைவினையே எச்சம்.
3. தன்வினையே முற்று.		2. தெரிப்பவினையே எச்சம்.
4. பிறவினையே முற்று.		
5. செய்பவினையே முற்று.		
6. செயப்பாட்டு வினையே முற்று.		

உ. அடிகாரம்.

ப த ம்.

எழுத்துத் தனந்தேனு மிரண்டு முதலாயத் தொடர்ந்தேனும் பொருளோ யறிவிப்பது பதமாம். (உ-ம்) நிலம், நீர்.

பகுக்கப்படுத் தன்மையுடையது பகுபதமாம். (உ-ம்) பொன்னன், நடந் தான். தொன்று தொட்டுப் பகுக்கப்படாத் தன்மையுடையது பகாப்பதமாம். (உ-ம்) மண், மரம், தாது=பகாப்பதம். தத்திதம்=பகுபதம்.

பெயர்.

காலத்தைக் காட்டாது வேற்றுமையேற்றுப் பொறிக்கும் மனதிற்கும் விடையமாகிய பொருளே யுணர்த்துஞ் சொல்லே பெபராம். [See Table I.]

விடையம்=ஆதாரம்.

பெயர்.

1. பொருட் பெயர் பொன்னன்.
2. இடப்பெயர் காகியான்.
3. காலப்பெயர் மாகியான்.
4. சினைப்பெயர் கண்ணன்.

5. குணப்பெயர்.

- (a) வண்ணம் கரியன்.
- (b) வடிவு இருகோணம்.
- (c) சுவை கைப்பு.
- (d) நாற்றம் நற்கந்தம்.

6. தொழிற்பெயர்.

- (a) முதனிலையோடு மடி, பிடி.
- (b) முதனிலையின்றியும் கூத்து, வேட்டம்.
- (c) முதனிலையுரிந்தும் கேடு, பாடு.

[வந்தபெயர்கள்]

வினையாலணையும் பெயர்.

1. தெரிநிலைவினையால் நடந்தான்.
 2. குறிப்புவினையால் குழையன்.
- [அணையும் பெயர்கள்]

ஒரு பொருளின் குணத்தை யுணர்த்திப் பெயர்த் தன்மைபூண்டு நிற்பது குணப்பெயராம்.

வினையடியாய்த் தோன்றி வினைநிகழ்ச்சியை யுணர்த்தி வேற்றுமை யேற்றுத் காலங் காட்டாது நிற்பது தொழிற் பெயராம்.

காலத்தை வெளிப்படையா யல்லது குறிப்பாய்க் காட்டி யத்துடன் வேற்றுமை யேற்றுவரின் வினையா லணையும் பெயராம்.

வினை.

ஒரு பெயரினது தொழில் நிகழ்ச்சி, அல்லது புடைபெயர்ச்சி வினையாம்
(See Table II.)

(முற்று)

1. தெரிநிலை வினைமுற்று—கடந்தான், போயினான்.
2. குறிப்பு வினைமுற்று—பொன்னன், குழையன்.

(எச்சம்)

1. தெரிநிலைவினை வினையெச்சம்—கடந்து, இருந்து.
2. தெரிநிலைவினைப்பெயரெச்சம்—போன, வந்த.
3. குறிப்புவினை வினையெச்சம்—அன்றி, இன்றி.
4. குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம்—கரிய, பெரிய.

பால்காட்டும் விசுவயோடு கூடி நிறைந்து நின்று பெயரைக்கொண்டு முடிவதே முற்றெனப்படும். செய்பவனையும் காலத்தையுந், தொழிலையும், முறையே விசுவயாலும், இடைநிலையாலும், பகுதியாலும் காட்டிநிற்பது தெரிநிலை வினைமுற்றெனப்படும்.

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், என்னு மாறடியானும், பிறந்து, செய்பவனைமாத்திரம், வெளிப்படையாயும், எஞ்சியவைகளைக் குறிப்பாயுங் காட்டுவது குறிப்புவினை முற்றும்.

தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்ச வினையெச்சங்களிலே செயலுங், காலமுமாகிய விரண்டும், வெளிப்படையாயும், எஞ்சியவைகள், குறிப்பாயுந்தோன்றும்.

குறிப்பு வினைப்பெயரெச்ச வினையெச்சங்களிலே, வினைமுதன் முதலிய வெல்லாங் குறிப்பாய்த்தோன்றும்.

பகுபதவுறுப்புகள்.

1. பகுதி.	4. சாரியை.
2. விசுதி.	5. சந்தி.
3. இடைநிலை.	6. விகாரம்.

பகுபதங்களின் முதலிலே நிற்கும் பகாப்பதங்களை பகுதியாம். அவைகளினிழையிலே நிற்கு மிடைப்பகாப்பதங்களை விசுதியாம். மொழிகளின் நடுவிலே நியதியாய் நின்று காலத்தை யுணர்த்துவன இடைநிலைகளாம். மொழிகளிற் சார்ந்து, தமக்கு ஒருருத்தின்றி, வருவது சாரியையெனப்படும். தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் முதலிய விகாரங்களை சந்தியெனப்படும். வலித்தன், மெலித்தன், நீட்டல், குறுக்கன் முதலிய விகாரமெனப்படும்.

பெயருக்குப், குறிப்புவினை முற்றிற்கும், பொருண்முதலாறஞ் சிறுபான்மை, சுட்டும், வினாவும், பகுதிஞாய் வரும். (உ-ம்)

(1) பொருள்—பொன்னன்.	(5) குணம்—கரியன்.
(2) இடம்—அம்பலத்தான்.	(6) தொழில்—நடையன்.
(3) காலம்—சையான்.	(7) சுட்டு—அவன்.
(4) சினை—மூக்கன்.	(8) வினா—எவன்.

வினைப் பகுபதங்கட்குப் பெரும்பான்மை வினையுஞ், சிறுபான்மை, பெயர், இடை, உரிசொறும், பகுதியாம். (உ-ம்)

(1) வினையடி—(நட) நடத்தான்.
(2) பெயரடி—(சித்திரம்) சித்திரித்தான்.
(3) இடையடி—(போல்) போன்றான்.
(4) உரியடி—(சால்) சான்றான்.

பதமுடித்தல்.

1. அவன்=அ+அன் [இரண்டொழிப்பால் முடிந்தது.]
2. தின்றான்=தின்+ற்+ஆன் [மூன்றறப்பு]
3. தின்றனன்=தின்+ற்+அன்+அன் [நாலறப்பு]

4. கடித்தனன் = கடி + த் + த் + அன் + அன் [ஐந்துறுப்பு]

5. நடந்தனன் = நட + த் + த் + அன் + அன் [சந்தியால்வந்த தகரம், நகரமானதுடன் ஆறுறுப்பு.]

பொதுப்பகுபதம்.

ஒரு சொல்லானது உருவமாத்நிறையில் விகாரமேலாது உறுப்பாற்றலால் வேற்றுப்பொரு ளளிக்கும்போது பொதுப்பகுபதமெனப்படும். (உ-ம்)

1. சாவான்.

சாவான் = சா + வ் + ஆன் — உடன் பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்று.

சாவான் = சா + ஆ + ஆன் — எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினைமுற்று.

சாவான் = சா + வான் — எதிர்காலவினை எச்சம்.

2. தேடிய.

(a) இறந்தகால வினைமுற்று. (c) இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்.

(b) வினங்கோள் வினைமுற்று. (d) எதிர்கால வினை எச்சம்.

3. தழைப்ப.

(a) பலவின் பாற்படர்க்கை வினைமுற்று.

(b) பலர்பாற்படர்க்கை வினைமுற்று.

(c) செயவென்னெச்சம்.

4. அன்ன.

(a) குறிப்பு வினைமுற்று.

(b) குறிப்பு வினைப்பெயரெச்சம்.

சொற்றொடரியல்.

பெயர் வினைமுதலிய சொற்கள் கருத்தோடு மொழங்குபடத் தொடர்ந்து நிற்குந்தன்மையே சொற்றொடராம் அது தொகைநிலை தொகாநிலைத் தொடர்களென விருவகைப்படும் உருபுகள் மறைந்து நிற்கின் தொகைநிலையென்றும் வெளிப்படையாய் நிற்கின் தொகாநிலையென்றுங் கூறப்படும்.

[வேற்றுமை.]

வேற்றுமைத்தொகை. வேற்றுமைவிரி.

(2) நிலங்கடந்தான் [ஐ] நிலத்தைக்கடந்தான்.

- (3) கல்லெறிந்தான் [ஆல்] கல்லாலெறிந்தான்.
 (4) கொற்றன்மகன் [கு] கொற்றனுக்கும்.
 (5) மலைவீழருவி. [இன்] மலையின்வீழருவி.
 (6) சாத்தன்கை [அது] சாத்தனதுகை
 (7) குன்றக்கூகை [கண்] குன்றத்தின்கட்கூகை.

[தொகைநிலைத்தொடர்.]

- (1) வினைத்தொகை கொல்யானை,
 (2) பண்புத்தொகை கருங்குதிரை.
 (3) உவமைத்தொகை மதிமுகம்.
 (4) உம்மைத்தொகை இரப்பகல்.
 (5) அன்மொழித்தொகை பூங்குழல்.

சாலம் மறைந்து நின்றபெயரெச்சம் வினைத் தொகையாம். பண்புக் கும், பண்பிக்குமிடையே ஆகியவென்னு முருபு மறைந்துநிற்கும் நிலையே பண்புத் தொகையாம். உபமானத்திற்கும் உபமேயத்திற்குமிடையே போ லப்புறாய வென்னு முருபுடன் கெட்டு நிற்பது உவமைத்தொகையாம். உம் மையிடையிலே மறைந்துநிற்பது உம்மைத்தொகை. இயல்பான புணர்ச்சியி னீங்கி யல்லாத மொழியைத் தந்து நிற்பது அன்மொழித்தொகை. ஆகிய வென்னும் பண்புருபு கெட்டு நிற்கப்பெற்றுப் பொதுப்பெயரோடு சிறப்புப் பெயராயினுஞ் சிறப்புப்பெயரோடு பொதுப்பெயராயினும் ஒருபொருண்மேல் வந்துதொடர்வ துருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாம்.

[தொகாநிலைத் தொடர்.]

- (1) எழுதாய் சாத்தன்வந்தான்.
 (2) விளி சாத்தாவா.
 (3) தெரிநிலைவினைமுற்று வந்தான் அரசன்.
 (4) குறிப்புவினைமுற்று... .. பெரியன் சாத்தன்.
 (5) வினையெச்சம் வந்துபோனான்
 (6) பெயரெச்சம் வந்தமனிதன்.
 (7) இடை மற்றொன்று.
 (8) உரி நனிபேதை.
 (9) அடுக்கு பாம்பு பாம்பு.

1. ஆயன்சாத்தன பொதுப்பெயரோடு சிறப்புப்பெயர்வந்தது.
 2. சாணப்பாம்பு சிறப்புப்பெயரோடு பொதுப்பெயர்வந்தது.

[காலமறியும் வழி.]

1. பகுதி விரட்டியு மிடைநிலை பெற்றும்
விசுதி நின்றும் நிலையினிற்றிரிந்தும்
உரிமையாய்க் காலமுவகையாய்க் காட்டுக்
தெரிநிலை வினையின்றிறமதாமே.

தெரிநிலை வினையானது பகுதியிரட்டுதலாலு, மிடைநிலை பெறுதலாலும்,
விசுதியாலும், விசுதி விகாரப்படவாலும் காலத்தைக் காட்டுமென்க.

1. பெற்றான் பகுதியிரட்டல்.
2. நடந்தான் இடைநிலை பெறுதல்.
3. சென்றும் விசுதி காட்டல்,
4. சழி இக்கொண்டான் ... விசுதிவிகாரப்பட்டுக் காலக்காட்டல்.

[வினைப்பகுதிகள் விசுதியோடு புணர்தல்.]

2. பொழுதுகொள் வினையிற் பொருந்து முறுப்புகள்
விழுமிதாயத் தம்முளி சையங்காலே
ஒழுநூபல் விகாரமுற்றிடப்பெறுமே.

- (1) முதனீழல் (செல்) சேறல்
- (2) தனிநெடில் குறுகல் (தா) தந்தான்
- (3) முதல் ஆ. எ. ஆகல் (சா) செத்தான்
- (4) முதலய லெழுத்துக் குறுகிரகரமெய் விரிதல் (கொண) கொணர்த்தான்
- (5) நடுக்குறின் நீழல் (விரவு) விராவினான்
- (6) இயல்பும் விகாரமாயு முறழ்தல் ... (முழுகு) முழுகினான், மூழ்கினான்.
- (7) தனிநெடில் குறுகியொருயிர் மெய்விரிதல் (வா) வருகின்றான்
- (8) ஈற்று மெய்வரு மெய்யாய்த்திரிதல் (கல்) கற்றான்
- (9) ஈற்றுமெய்வரு மெழுத்திற்கினமாய்த் திரிதல் (சொல்) சொன்னான்.

[இன்னின்ன விசுதி யெஞ்சப்பெறு மென்பது.]

3. முன்னிலையேவன் மொழியுத்தொழிஸைப்
பன்னிய பெயரும் பகரும் பெயரோ
எஞ்சியகழிவி யிணையில் கண்மம்
விஞ்சவுணர்த்தும் விசுதியாமையும்,
வினைமுதற் பொருளை விளக்குமீயும்
இனையனவிசுதி யெஞ்சப் பெறுமே.

1. நீநட ஆய்விகுதி புணர்ந்துகெட்டது
2. கேடு தொழிற்பெயர் விசுதி கெட்டது.
3. கொல்சென்று ... பெயரெச்சவிகுதி புணர்ந்துகெட்டது.
4. காய், தளிர் ... வினைமுதற் பொருளுணர்ந்தும் இகரவி தி கெட்டது.
5. ஊண், தின் ... செயப்படுபொருளுணர்ந்தும் ஐவிகுதிக்கெட்டது.
கன்மம் = செயப்படுபொருள்.

4. அம்மொடை காளுகு மிகரம்
இம்முறைவிகுதி யிசைந் டு தம்பித்
கன்மம் கருவிகரு தும் வினையின்
நன்முதல்காட்டு நடையதாமே.

அம், ஐ, இ என்னும் மூன்று விசுதிகளும் செயப்படு பொருளையும், கரு
விப் பொருளையும், வினைமுதற் பொருளையும் காட்டும்.

1. தொல்காப்பியம்-தொடை-ஊருணி செயப்படுபொருள்,
2. நோக்கம்-பார்வை-மண்வெட்டி ... கருவிப்பொருள்
3. எச்சம்-பறவை அலரி வினை முதற்பொருள்.

5. “நளுவிடைப்பகுபத நண்ணலுநெறியே”

கிளை + ந் + அர் = கிளைநர் } பெயாப்பகுபதம்.
கிளை + ஞ் + அர் = கிளைஞர் }

அரும்புணர்ச்சிவிதி.

மண்ணுக்கரும் மற்றையோரும் பலமுறையும் புணர்ச்சி, விகாரங்களிற் றெ
ளியு பொருந்தாமலிடப்படுதல் பற்றிச்சில அருமையானவிதிகளை எழிதில்
ஞாபகப்படுத்தும்வகை செய்யுளிற் றருகின்றேன்.

1. நவைநீங்குமாருயிர் முன்வலியேற்றி டினன்றிரட்டித்
தவையாகு மென்றோதிதி மாங்கதாவே கற்றோர்க்கினிய
கவையாது வீண்மயக்காமே புறனடைதோற்றுயிந்தக்
கவையாவுமின்னின்ன வென்றெடுத்தேயிங்கு காட்டுவனே.

(இ ள்.) குற்றநீங்கிய உயிர்முன்னர் வருமொழி முதலில் வல்லினம்
வந்தால் அந்த வல்லினம் மிகுமென்று சொல்லப்படும் ஆயின் சிலபுறகடைகள்
ஆரையும்மயங்கச்செய்யும் தன்மையுடையன வாகையால் அவைகளை யில்
விடஞ் சிறப்புப் பொருத்தம்படி சொல்லுவேன் என்பதாம்.

2. அகாமியும் பெயரெச்சவீரோன்றாட னுமகாப்

பகருமிழிதினைப் பன்மைவிளிப்பெயர் பாய்மதமா

நிகரம் பரிக்குமதர் விழிநீ யென்பொதுவும் வினைப்.

புகுதொகை முற்றுநியல்பாம்வவிவரும்போதினுக்கே.

- (1) அகாவீற்றப்பெயரெச்சம்—கண்டகுதினா, கரியகுதினா.
- (2) அகாவீற்றலினைப் பன்மைப்பெயர்—செவகை - பவபேர்.
- (3) விளிப்பெயர்—புவவபாடு.
- (4) நீ யென்னும் பொதுப்பெயர்—நீ பெரியை-நீ குறியை.
- (5) வினைமுற்று—உண்டன குதினாகள் ; கரியனகுதினாகள்.
- (6) வினைத்தொகை—விரிகதிர்-அடுகளிற்.

[இவைகளின் முன்வலி யியல்பாம்.]

துவ்விதுஞ்சுட்டுடனீற்று வினுவொடுஞ் சொற்றிமேற்
றுவ்விதுமொன்றிரண்டாதேழ் விவாரமுஞ்சொற்பொதுவு
மொவ்விதுயர் தினைப்பேர்களின் முன்வலியுள்ளபடி
செவ்வே யியல்பெனமுன் வருநூலவர் செப்பினரே.

(1) அது அதுகுறிதி	} துவ்விதுசுட்டு.
(2) இது இதுபெரிது	
(3) உது உதுசிறிது	
(1) அவனே அவனேகொண்டான்	} சுற்றவினா.
(2) அவனா அவனாகொண்டான்	
(3) அவனோ அவனோகொண்டான்	
(1) ஒரு ஒருகை	} விகாரப்பெண்ணுபெயர்.
(2) இரு இருசெவி	
(3) அது அதுகுணம்	
(4) எழு எழுசுடர்	

1. உயர்தினைப்பொதுப்பெயர் - நம்பிபெரியன் விடலை சிறியன், சாத்தி
பெரியன் என்றெட்டிக்காண்க.

[இவைகளின்முன் வலி யியல்பாம்.]

4. வேற்றுமை மூன்றாறுபுகளோ டெதுவெவ்வெனுமாய்ச்,
சாற்றும் வினாப்பெயர் தம்மோடினம்பிறை சாந்துதலாய்,
தேற்றும் வினைதொடர் நற்படியாதிய செப்புமொழிக்
கேற்றமுறும் வலியேயியல்பா மென்பரீ துணரே.

- (1) ஒநி ... மகனொடுபோனான் } மூன்றாம்வேற்றுமை யுரு
 (2) ஒநி ... தந்தையோடுசென்றான் } புகள்.
 (3) அது தனதுதகை }
 (4) ஆது தனதுசெவி } ஆறாம்வேற்றுமை யுருபுகள்.
 (5) அ தனைநகல் }
 (6) எது எதுபெரிது } வீறப்பெயர்கள்.
 (7) என்ன என்னசெய்தான் }
 (9) வீணைதொடர் “படி” சொன்னபடி செய்தான்.

[இவைமுன் வலியியல்பாதல் காண்க.]

5. வன்றொடர்க் குற்றையி ரெங்குமிகுமாம் வலிவரினே
 அன்றேவினேததொரை முன்னிலையேவ லவற்றின்முனும்
 மென்றொடரல்வழிக் கண்ணியல்பாம் வல்மேற்றொடர்கள்
 என்றுமிருவழியு மியல்பாமென்ப ரேந்திழையே.

- (1) வன்றொடர்க்குற்றுகாரம்—கொக்குக்கடிது [இருவழியும்மிகும்]
 (2) வன்றொடர்க்குற்றுகர வினேத்தொகை—ஈட்டுதனம் [மிகாது]
 (3) முன்னிலையேவன்முற்று—நட்கொற்றா
 (4) மென்றொடர்க் குற்றுகாரம்—குறங்கு கடிது [அல்வழி மிகாது]
 [வினையதொடர்க் கிருவழியு மியல்பாம்.]

6. உம்மை யெழுவாய்கரத்தொடை காரத்துற்றவந்தம்
 செம்மையிழிதினைச் செய்யியவென்னுந் தெரிநிலையு
 மம்மகடமுறையாமா முதலியவாயமுன்னும்
 கொம்மை முலைமடமாதே மிகாதென்றுகொள்ளுதியே.

- (1) பரணி கார்த்திகை ... எழுவாயில் இயல்பு
 (2) யானை குதிரை ... உம்மையில் இயல்பு
 (3) பரித்தகுறிது ... } இழிதினைப்பேரில்
 (4) யானை பெரிது ... } ஈ, யும் ஐ, யும் இயல்பு
 (5) உண்ணிய சென்றான் செய்யியவென்னும் வினையெச்ச மியல்பு
 (6) ஆசிரிது } அல்வழி இயல்பு
 (7) மாசிரிது }

7. செப்புநுறல்லுயிரீற்றிடைச் சொல்லொடுசொர்ருரிச்சொல்
 தப்பிலுறட்சியதாகும் நொதுவிவைதன்முனும்மே
 ஒப்பில்யாமுகுறையி நெதிர்தறையோங்கிமிகும்
 வைப்புணரேழின் முனமுமிகாவந்த வல்லினமே

- (1) உயிரீற்றிடைச்சொல் ... அம்மகொற்று [உறழர்]
- (2) உயிரீற்றுரிச்சொல் ... குழக்கன்று ,,
- (3) கொ கொக்கொற்று [மிகும்]
- (4) து துக்கொற்று ,,
- (5) ய, ர, ம லீற்றுப்பெயர்... பெய்க்கோள் லீ. ,,
- (6) ஈறுகெட்டவெதிர்மறை... உண்ணுக்குதிரை ,,
- (7) எழாம் வேற்றுமை)
யிடப்பொருளுணர் } அன்றுகண்டான் [இயல்பாகும்.]
நின்ற இடைச்சொல்]

8. ஈறுகுறைத்தமூச்சுடலோ டுருபெயரொட்டுப்பண்புங்
கூறுமுருபும்பயனுந் தொகுமிடங்கொண்டுமிருந்
தேறுமவருமொழியே வினையாமிடஞ்சேருமியைப்
பேறுமிழிதினைக் கண்ணியல்பாம் வலிபெய்வனையே.

- (1) அ+கொற்றன்=அக்கொற்றன்
 - (2) இ+கொற்றன்=இக்கொற்றன்
 - (3) உ+கொற்றன்=உக்கொற்றன்
 - (4) சாரை+பாம்பு=சாரைப்பாம்பு—மிகும்
 - (5) கை+களிறு=கைக்களிறு—மிகும்
 - (6) புளி+தின்னான்=புளிதின்னான்
 - (7) அடவி+புக்கான்=அடவிபுக்கான்
-

எதிர்மறை.

வினையானது, உடன்பாடு, எதிர்மறையென விருவணைப்படும், குறிப்புவி
னக்கும தன்பிரிவுகளுக்குமெதிர்மறைவராது. அல், இல், என்னும் பண்படி
யாய் மாத்திரம் குறிப்புவினை எதிர்மறக்கும். உ-ம்.

- (1) உண்ணன்=எதிர்மறைத்துசெரிநிலைவினைமுற்று.
- (2) அல்லன்=பண்படியாய்ப் பிறத்த எதிர்மறை.
எதிர்மறை, அல், இல், ஆவென்னு மிடைநிலைகளார் குறிக்கப்படும். (உ-ம்)
- (1) நடக்கலன். (2) நடத்திலன். (3) நடவரன்.

இவற்றுள் ஆகாவிடைநிலை வருமெழுத்து மெய்யாயிற்செடாதும், உயி
ராயிற்செட்டுமவரும்.

- (1) நடவாதான்=நட+வ்+ஆ+த்+ஆன்=வரு மெழுத்து மெய்யா
தானல் 'ஆ' செடவில்லை.

- (2) நடவான்=நட+வ்+ஆ+|ஆன் - வருமெழுத்து உயிரானபோது
'ஆ' கெட்டது.

[எதிர்மறையானது மூன்றுவகைப்படும்.]

- (1) மொன்மொழிமறை—உண்ணுமற்போயினுன்.

- (2) பின்மொழிமறை—உண்டுவரான்.

- (3) இருமொழிமறை—உண்ணுமல்வரான்.

[தமிழில் எதிர்மறை நான்கு வகையாய்ப் பெறப்படும்.]

(1) இடைநிலை	...	செய்யான்.
(2) விருதி	..	செய்வேனே.
(3) அவ்விபயம்	...	அமலன்.
(4) உபசர்க்கம்	...	தூர்க்குணம்.

பெயரில் உபசர்க்கமும் இடைநிலையு மெதிர்மறுக்கும், வீனையில் இடைநிலையும், விருதியு மெதிர்மறுக்கும், எதிர்மறைக் கிடைநிலையின் நென்பர் தொன்னூல் விளக்கத்தார் அது நன்னூலார் முதலியோர்க் குட ன்பாடன்று.

வியங்கோள்.

இது, (1) ஆசீர்வாதம்	...	வாழ்க.
(2) சாபம்	...	கெடுக.
(3) வேண்டிக்கோடல்	...	வருக.
(4) பிரேரணை	..	போக. [பிரேரணை=ஏவல்]

என்னும் நான்கு பொருளிலும் வரும், எதிர்மறையும் வேறு எதிர்மொழியும் வேறு. இங்கே கெடுக வென்பதின் எதிர்மொழி வாழ்க வென்பதாம்.

வடமொழி உபசர்க்கம்.

(1) பிர-பிரயோகம்.	(10) நி-நிவாசம்.
(2) பர-பராபவம்.	(11) அதி-அதிமதாரம்.
(3) அப-அபகீர்த்தி.	(12) அபி-அபிவிருத்தி.
(4) சம்-சங்கதி.	(13) சு-சுதினம்.
(5) அது-அதுபவம்.	(14) உற்-உற்பாதம்.
(6) அவ-அவமானம்.	(15) பிரதி-பிரதிஉலம்.
(7) நிர்-நிர்க்குணம்.	(16) பரி-பரிபாகம்.
(8) தூர்-தூர்க்குணம்.	(17) உப-உபயோகம்.
(9) வி-விசாரம்.	(18) ஆ-ஆகாரம்.

தமிழ்மொழி உபசர்க்கம்.

(1) கை-கைவிடுதல்.	(6) ஒல்லை-ஒல்லையுணரப்படும்.
(2) கால்-கால்யாத்த மாலை.	(7) வல்லை-வல்லைசெடும்.
(3) தலை-தலைப்பிரிந்த ஆன்.	(8) புறம்-புறங்கொடுத்தான்.
(4) மேல்-மேற்கொண்டான்.	(9) அகம்-அகப்படுத்தினான்.
(5) மீ-மீக்கூறு மன்னனிவம்.	(10) இலம்-இலம்படு புலவர்.

தமிழிலே உபசர்க்கங்கள் வினைச் சொல்லோடும் வினைப்பெயரோடும் வரும் “சோர்வுபடும்” “பொதுப்படும்” என்னும் பெயரடுத்துவரும் “படுவையக்கு” என்றும் தொழிற்பெய ரடுத்துவரும் “படுவைய” என்றும் வட மொழி கூறும்.

[வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பேதம்.]

திணையுணர்த்தும் வினைவிருதியும் ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்தும் வினை விருதியும் வடமொழிக் கில்லை. தமிழ் மொழிக்குப் பிரதமாவிபத்தியு மிலிங் கத் திரையமுமில்லை யென்றறிக. இதுவே இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபா

வடமொழிபுணரியல்.

[வடநடைப் பகுபதங்களா மாறுணர்த்துதும்.]

“வடநடைப்பகுபதம் வரமொழிமுதற்கண்
இ ஏ யென ஐ ஒளவும் உ ஒ வென ஒளவும்
அவ்வென ஆவுமாம் ஐயிறினீ றுபோய்
எயளிட்டின்று வெச்சமாமுளபிற.”

பகுதியாகிற்கும் பகாப்பதமுதற்கண், உயிராயினும், உயர்மெய்யாயி னும் வரின், கிலைமொழி, இ. எ. என்னுமிரண்டும் ஐயாகத்திரிந்து பகுபதங் களாம்.

(1) இத்திராணிருக்குஞ்ஞனதிசை	... ஐந்திரி.
(2) கிரியிலுள்ளன	... கைரிகம்.
(3) சிலையாலாயமலை	... சைலம்.
(4) மிதிவெயுட்பிறந்தான்	... மைதிலி.
(5) நியாயநூலுணர்த்தோன்	... கையாயிகன்
(6) வியாகரணமுணர்த்தோன்	... வையாகரணன்.

[இ ஓளவாகத்திரியும்.]

(1) கிரியிற் பிறந்தான் ... கௌரி.

[எ ஐயாகத்திரிந்துவரும்.]

(1) வேதவழி நின்றொழுவுவர் ... வைதீகர்.

உவவும் ஓவும் ஓளவாகத்திரியும்.

(1) ரூன் என்னுஞ் ரூரியன் மகன் சனி ... செனரி

(2) கோசலையிடத்துப் பிறந்தான் ... கௌசலே

[ஐயாகத்திரிவன அய்யென்றும் ஓளவாகத்திரிவன அவு என்றும் முடியும்.]

உ-ம். கயிரிகம், சயிலம் என்றும் கவுரி, சவுரி என்றும்வரும்.

[அ, ஆவாகத்திரியும்]

(1) அக்தியின்மக்கள் ... ஆகித்தர்.

(2) தசரதன்மகனிராமன் ... தாசரதி.

(3) சநகன்மகனாஞ் சீதை ... சாகதி.

(4) தனுவின்மக்கவிராக்கதர் ... தானவர்.

(5) சகரன்மக்கடோண்டியகடல் ... சாகரம்.

[ஐயிற்றுப் பகாப்பதங்களில் ஐயொழித்து விருதியாக ஏயன் என்று முடிந்தால் ஈன்மகனென்று காட்டும் பகுபதங்களாம்.]

(1) கார்த்திகையின்மகன் ... கார்த்திகேயன்.

(2) தாராயின்மகன் ... தாரேயன்.

(3) கங்கையின் மகன் ... காங்கேயன்.

சொல்.

சொல்லானது சனுக்கிரமென்றஞ் சங்கதமென்றும் அவப்பிரபஞ்சன மென்றும், பாகதமென்றும் நான்குவகைப்படும் இவற்றுள் முந்திய மொழி யிரண்டுத் தேவர்மொழியென்றும், அவப்பிரபஞ்சன மிழிசனர் மொழியென் றும் பாகதமெல்லா காட்டாது மெல்லார் தம்மானும் வழங்கு மொழியென்றுங் சொல்லப்படும். பாகதம், தற்பவம், தற்சமம், தேசிகமென முக்கூறாகி வழங் கும் ஆரியத்திற்குரிய சிறப்பெழுத்தானும், பொதுவுஞ் சிறப்புமாகிய வீரே முத்தானும், வடமொழி தமிழிற்சிறைத்துவருவது தற்பவமெனப்படும். (உ-ம்) சகி, போகி, சுத்தி, அரன்.

ஆரியத்திற்குத் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்தாலாகிய ஆரியமொழி தமிழ் வழங்குவன தற்சமமெணப்படும். (உ-ம்) அமலம், கமலம், மலையம்.

அன்றியு மாரியவெழுத்துக்கள் சிதைந்தும் தமிழில் வந்துவழங்கும்
[ஆ - ஐயாயும் ஈ - இயாயும், மொழிக்கிடையில் ஜ - யகரமாயுத் திரியும்.]

(1) மாலா==மலை. (2) கௌரி==கௌரி. (3) புஜம்==புயம்.

[ஷ, முதலில் ச - ஆகவும், இடையிலுங் கடையிலும் ட - ஆகவும்திரியும்.]
(1) ஷண்முகம்==சண்முகர். (2) விஷம்==விடம். (3) பாஷை==பாடை.

[ஸ, முதலிலுங் கடையிலும் ச - ஆகவும், இடையிற் சகரமாயேனும், சகரமாயேனும் திரிந்துவரும்.]

(1) ஸபை==சபை. (2) வாஸம்==வாசம்.

(2) அவரி==அரி. (1) ஆஸம்==ஆதம்.

[க்ஷ, முதலிற் சகரமாயும், இடையிலிரு சகரமாயுத் திரியும்.]

(1) கூதிரம்==கீரம். (2) அக்ஷம்==அக்கம்.

[ய, முன்னின்ற மெய்களோடு இணைந்துவரின் முன்னின்ற மெய் இசரம் பெறும். இசரம்பெறுங்காற் சிலவிடத்து யகரம் கெடும்.]

(1) த்யாகம் == தியாகம் — இசரம்பெற்றது.

(2) வியகாரம் == விவகாரம் — ய, கெட்டது.

[ர, மொழிமுதலில் தன்முன்னின்ற மெய்யோடணையுங்கால், முன்னின்ற மெய் இசரம்பெறும். சிலவிடத்து உகரம்பெறும்.]

(1) க்ரமம்==கிரமம். (2) க்ரோதம்==கூரோதம்.

[ர, இடையில் அவ்வாறிணைந்துவரின், முன்னின்றமெய் இரட்டி இசரம் பெறும்.]

(1) வக்கிரம் (2) வச்சிரம்.

[ர, பின்னின்ற மெய்யோ டுணைந்துவரின், உகரம்பெற்று அம்மெய் இரட்டிக்கும்.]

(1) ஶ்ரூஅருக்கன் (2) அருச்சுனை.

[ல, முதலில் முன்னின்ற மெய்யோடிணைந்துவரின், முன்னின்றமெய் இசரம்பெறும். சிலவிடத்து உகரம்பெறும்.]

(1) கிலேசம். (2) சுலோகம்.

ந. அநிகாரம்.

பரியாய நரமங்கள் - பிரதிராமங்கள்.

1 தகுதி	1 மயக்கம்	1 நெடிவல்
2 யோக்கியதை	2 சையுத்தம்	2 தீர்க்கம்
1 உலகவழக்கு	1 அவாய்நிலை	1 உடனிகழ்ச்சி
2 லௌங்கப் பிரக்கிரியை	2 ஆகாவகிணை?	2 ஒருவினை
1 வினைமுதல்	1 செய்யுள்வழக்கு	1 இயற்கை
2 செய்பவன்	2 வைதிகப்பிரக்கிரியை	2 சகசம்
3 கர்த்தா	1 செய்பொருள்	1 செயற்கை
4 எழுவாய்	2 செயப்படுபொருள்	2 ஆகத்துகம்
1 கருவி	3 கன்மகம்	1 குறில்
2 கரணம்	4 கன்மம்	2 இரக்கவம்
3 ஏது	5 கருமம்	
1 கெடுதல்	1 திரிபு	1 புணர்ச்சி
2 லோபம்	2 ஆதேசம்	2 சையேரகம்
1 பெரும்பான்மை	1 அளபெடை	1 சேடமிலேசம்
2 பிராயிசம்	2 புலுதம்	2 உம்மைத்தொலை
1 மேற்கோள்	1 பிரேரணை	1 அளவு
2 பிரதிக்கினை	2 ஏவல்	2 பரிமாணம்
1 இறந்தகாலம்	1 அடைகொளி	1 வினா
2 பூதகாலம்	2 விசேடியம்	2 உசா
1 விகற்பம்	1 நிகழ்வு	3 கடா
2 உறழ்ச்சி	2 வர்த்தமானம்	4 கேள்வி
1 தன்மை	1 உடன்பாட்டுவினை	1 திரட்டு
2 உத்தமபுருடன்	2 விதிவினை	2 சங்கீர்த்தனம்
1 ஆண்பால்	1 முன்னிலை	1 இடுகுறி
2 புல்லிங்கம்	2 மத்திமபுருடன்	2 ரூடி
1 பிரானேர்	1 பெண்பால்	1 ஒழுக்கம்
2 முன்னோர்	2 திரிவிங்கம்	2 ஆசாரம்
1 அவப்பிரதானம்	1 ஆனனிகர்	1 உபமானம்
2 தலைமையின்மை	2 பின்னோர்	2 அவர்ணியம்

உபமேயம்	2 கிரியாபதம்	1 படர்க்கை
வரணியம்	—	2 பிரதமபுருடன்
1 தாது	1 பெயரெச்சம்	—
2 பகுதி	2 சந்திராந்தம்	1 அலிப்பால்
—	—	2 நபுஞ்சலிங்கம்
1 சம்பந்தப்பொருள்	1 வினையெச்சம்	—
2 சேஷார்த்தம்	2 துவாந்தம்	1 பிரதர்னம்
—	—	2 தலமை
1 விபத்தி	1 அ	—
2 வேற்றுமை	2	1 எண்
—	—	2 சங்கியை
1 கோடற்பொருள்	1 உயிர்	—
2 கோளிப்பொருள்	2 அச்ச	1 சொல்
—	—	2 பதம்
1 தொகை	1 கருவி	3 மொழி
2 சமாசம்	2 கரணம்	—
—	—	1 பகுபதம்
1 மெய்	1 அண்மை	2 யௌகிகம்
2 அல்	2 ஆசத்தி	3 தத்திதம்
—	—	—
1 நிறை	1 விசுதி	1 காரணவிடுகுறி
2 உன்மானம்	2 பிரத்தியம்	2 யோகரூடி
—	—	—
1 செப்பு	1 ஆதிகாரணம்	1 தெண்டம்
2 உத்தரம்	2 முதற்காரணம்	2 பிராயச்சித்தம்
3 விடை	3 சமவாயிகாரணம்	—
4 இறை	—	1 மோனை
—	1 அடை	2 அனு
1 பகாப்பதம்	2 விசேஷணம்	—
2 ரூடம்	3 விசேடணம்	1 விரவுத்திணை
—	—	2 பொதுத்திணை
1 காரணக்குறி	1 கிறுபான்மை	—
2 யோகம்	2 ஏகதேசம்	1 பயனிலை
—	—	2 கிரியை
1 வழக்கு	1 குணம்	—
2 வியவகாரம்	2 பண்பு	1 பதிகம்
—	—	2 பாயிரம்
1 கலத்தல்	1 குணி	3 தூன்முகம்
2 சங்கீரணம்	2 பண்பி	4 முகவுரை
—	—	—
1 ஆகமம்	1 எதிர்வு	1 புலக்கணம்
2 மிகுதல்	2 பவுடியம்	2 புலட்சணம்
—	—	—
1 வினை	1 எதிர்மறைவினை	1 ஆங்கியோன்
—	2 மறைவினை	2 கர்த்தா

அரும்ப்தவிளக்கம்.

வேற்றுமை, தன்னை யேற்ற பெயரினதுபொருளை வேறுபடுத்தல். இலங்கணை, பெயராக வினையாக நிற்குஞ் சொற்கள் தத்தம்பொருளை யுணர்த்தாது சம்பந்தப் பொருளையும், தாற்பரியப் பொருளையும், அன்னுவயப் பொருளையு மறிவிப்பது. ஆரோகணம், எறுதல். அவரோகணம், இறங்குதல். பிரே ரித்தல், வுறுதல். பிரத்தியாகரித்தல், கம்முதனவ்வீராய் நின்றசொற்களை யடக் கிக் (கன) என்றற்போல்வது. புரோவாதம், ஒருபொருளை முன்னர் எடுத்துக் கூறுவது. அதுவாதம், ஒருபொருளை யொருதிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது. ஆகாரியரோபம், புத்தி பூர்வகமாகச் சிலைபைத் தெய்வமாய்க் கொ ண்டி வழிபடுதலும் பிறனொருவனைத் தந்தையாய்க்கொண்டு அன்னச்சிராத் தம் புசிப்பிப்பதும் போல்வது. முதற்காரணம், செயப்படு பொருளோடு. ஒற்றுமையுடையது. மண்ணாற்குடத்தை வனைந்தான் என்புழிமண் என்னும் முதற்காரணம் குடமென்னுஞ்செயப்படுபொருளோடு ஒற்றுமையுடையதாதல் காண்க. துணைக்காரணம், முதற்காரணத்திற்குத் துணையாய் அது காரியப் படுமளவு முடனிகழ்வது. திரிகையாற் குடத்தை வனைந்தானென்புழி, திரி கையானது முதற்காரணத்திற்குத் துணையாய் அது குடமாகக் கரியப் படுமளவு முடனிகழ்ந்து நின்றமை காண்க. நிமித்தகாரணம், துணைக்கார ணங்களைப் பிரயோகித்துச் செயப்படுபொருளைக் காரியப்படுத்தும் வினை முதலாம். குடம்வனைந்தானென்புழி தண்ட சக்கரங்களென்னுந் துணைக் கருவிகளை முதற்காரணத்திலுபயோகித்து அதைக்காரியப்படுத்தினென் நிமி த்தகாரணமாகிய குசவஞ். வினை, பெயரினது புடைபெயர்ச்சி அல்லது தொழில் நிகழ்ச்சியாம். கருவி, வினைமுதற்றொழிற்பயனைச் செயப்படுபொரு ளிற்சேர்ப்பது. வினைமுதற்பொருள், ஒருதொழில்நிகழ்ச்சியிலேதன்வயத்தாய்க் குறிக்கப்படும் பொருளாம். செயப்படுபொருள், வினைமுதற்றொழிற்பயனுறு வது. இடக்காட்டகல், நன்மக்களிடத்தே சொல்லத்தகாததை மறைத்துச் சொல்வது மலங்கழி இவருதுமென்பதைக் கால்கழிஇவருது மென்றற்போல் வது. மங்கலம், மங்கலமில்லாததை யொழித்து மங்கலமாய்க்கூறுவது. குழு உக்குறி ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் யாதேனும் ஒரு காரணம் பற்றி யொருபொ ருளினது சொற்குறியை யொழித்து வேறொரு சொற்குறியாற் சொல்வது. வேடர் என்னுமொரு சாரார்கள்னைச் சொல்வினம்பி யென்றற்போல்வன. மருநஉமொழி, தொன்றுதொட்டு வருதலின்றி இடையிலே சிலவெழுத்துக்

‘டுஞ்சிலவெழுத்துத்திரிந்துந், தோன்றியு, மிலக்கணத்திற்சிறைத்துதானே
நிலவழங்குவது. இலக்கணமுடையது, இலக்கணநெறியால்வருவது. நிலம்
என்றற்போல்வன. இலக்கணப்போலி, இலக்கண மில்லையாயினும் இலக்
கணம் போன்றுவருவது. இல்லுன் என்றதை முன்நில் என்றற் போல்வன.
காரகம், ஒன்றைச்செய்து முடித்தலிற் கூடியபலவும் பொதுப்பெயரற் காரக
மெனப்பபும். செவ்வெண், எண்ணிடைச்சொல் தொக்கு நிற்கப்பெறுவது.
தற்கிழமைப்பொருள், தன்னேடு ஒற்றுமையுடையது. பிரிதில் கிழமைப்பொ
ருள், தன்னின்வேறையபொருள். பத்தியம், பாவைந்தும் பாவின்முன்னுஞ்
மாகப் பதினேழுமகைச் செய்யுளும் பொதுப்பெயரால் வடமொழியிற் பத்
தியமென்று வழங்கும். கத்தியம், இலக்கணஞ்சிறையினு மிலக்கணப்பாவி
னடையோடொப்பவருவது. கொன்றைவேந்தன் முதலாயின. ஆசகலி, மற்
றொருவன் குறித்துப் பாடுகவென்றவுடனே பாடுவது. மதரகலி, பொருட்
பொலிவு, சத்தலின்பங்ங் தோன்றப்பாடுவது. சித்திரகலி, சித்திரத்தீட்டினற்
போலப் பல ஆணிகளுந் தோன்றுமபடி, செய்யுளில் அமைத்துப்பாடுவது.
வித்தாரகலி, பலகலிகளினிலக்கணங்களை பொரு சிறிதுங்குன்றாது விரித்
துப்பாடுவது. கலி, ஆச, மதாரம், சித்திரம், வித்தாரம், என்னும் நாற்கலி பாடு
வோன். சுமகன், செம்பொருண்டையின் எப்பொருளுங் குற்றமின்றி யுளப்
போன். வாதி, ஏதுவும் மேற்கோளுமெடுத்துக் காட்டித்தன் கோணிரீஇப்பிற
ன்கோண்மறுப்போன். வாக்கி, அறம், பொருள், இன்பம், வீதி என்னுந்திறங்கள்,
கேட்போர் வேட்பப் இனிதாய்க்கூறு மாற்றலுடையான். வாயுணர்வாழ்த்து,
வேம்புங் கடுவும்போல் வனவாகிய, வெஞ்சொற்கண் முன்னர்த் தாங்கக்
கூடாவாயினும், பின்னர்ப் பெரிதும் பன்றருமென, மெய்ப்பொருளுற
வெண்பாமுதலு மாசிரியமிறுதியுமாய்க்கூறுவது. புறநிலவாழ்த்து, வழிபடு
தெய்வம்நிற்புறங்காப்ப, பழிநீர, செல்வமோடொருகாலக் கொருகாற்சிறந்து
பொலிவாயென வெண்பாமுதலு மாசிரிய மிறுதியுமாகப் பாடுவது. மாலை
மாற்று, மீள்வாசித்தலு மதுவேவரப்பாடுவது. சுழிசுளம், கெட்டெழுத்திய
ன்ற கால்வரியாக வெழுதிச்சுழித்து வாசிக்கச்செய்வது. ஏகபாதம், நான்கடி
யுமோர் அடிபோல் வரப்பாடி அடித்தோறும் வேறுபொருள் விளக்குவது.
துசுங்கொளல், ஒருவன் ஒருவெண்பாச்சொன்னால், அதனீறே யீறாக வதன்
முதலே முதலாக மற்றொருவெண்பாப் பாடுவது, ஞாற்றி, முத்துறக்கொடு
த்த வெழுத்துக் கீறுபாடிப் பின்னர்க்கொடுத்த வெழுத்திற் கீற்றயல் பாடி,
அதன்பின்புகொடுத்த வெழுத்திற்கிரண்டா மடிபாடிய தன்பின் கொடுத்த

வெழுத்திற் பாடிமுடிப்பது. கோமூத்திரியாவது, இரண்டுவரியாக வெழுதிக் கோமூத்திரம் விட்டது தோன்றும் வளைவுபோல் வாசிக்கப்படுவது. ஒற்றுப்பெயர்த்சல், ஒருமொழியைப்பாடி, நிறுத்திவைத்துப் பிறிதொருபொருள் பாடுவது. ஒருபொருட்பாட்டு, ஒன்றினையே சிறப்பித்துப் பாடுவது. வினாவத்தாம், வினாவிற்கு விடையளிக்கப்படுவது. விகற்பநடை, வேறுபட்ட நடையுடைத்தாகப்படுவது. வருக்கம், மொழிக்குமுதலாம் வருக்க வெழுத்தினுக்கு ஒவ்வோர், செய்யுட்கூறுவது. தாரணைப்பகுதி, சதாங்க தாரணையோடும், பாடுதல். ஆனந்தம், ஆனந்தம் பயக்கச் செய்யுட்பாடுவது. சவ்லாபம், வினாவும் விடையுங் கூடிவருவது.

மொழி வேற்றுமை.

1. இடைநிலை, இடைச்சொல்.

ஒருமொழி, தொடர்மொழி, இருமொழிக்கண்ணு மிடைவிராயவற்றைப் பொதுவகையா விடைநிலையென்ப மேலு மொருமொழிக் கிடையே பற்றரசு போற் பதப்பூர்த்திப் பொருட்டாய்ச் சாரியை யியலினும் அஃதொழித் தொழிந்தகாலக் காட்டுகின்றனவும் காட்டாதனவுமாகிய விடைநிலைகளை மாத்திர மிடைநிலை யென்பது பண்டையோர் வழக்கென்க. இடைநிலைகள் தம் மாத் திரையில் நியதிப் பொருளுடையன. இடைச்சொற் களோவது போலாது, மொழிமுதல் இடை, கடை, யென்னுமிடங்களில் வருவதுமன்றிச் சில விடங்களில் ஒன்று வேறொன்றாய்த் திரிந்தும், அதுவுமன்றிப் பெயர், வினை, உரிகளாயும் பிறழ்மென்ப. இடைநிலைகள் சொற்களாகா விடினுஞ் சிறுபான்மை சொல்லின் தன்மை எய்துமாகையாற் சொல் என உபசரித்தார். அங்ஙனமாயினும் காலவிடை நிலைகளைச் சொல் என்பது பொருந்தாதென்க-

2. இலக்கணை, ஆகுபெயர்.

பெயரும் வினையுமாய் நிற்குஞ் சொற்கள் தத்தம் பொருள்களையன்றி அந் துவயம், சம்பந்தம், தாற்பரிய, மென்னும் பொருளவாய் அறிவுறுத்தற் கண் ணெய்தும். ஆகுபெயரோ அற்றன்று. ஒருமொழி யினியற்பொருட்கு அதனை முடிக்கவரும் மொழிப் பொருளோடு பொருட் பொருத்தமில்லாத விடத்து ஆக்கப்பொருள் கொள்ளப்படும். பெயரும் வினையு மிலக்கணையாய் வரும் ஆகுபெயரில் பெயர்மாத்திரமே வரப்பெறும். இனி இரண்டுஞ் சம்மந்தப் பொரு ளுணர்த்துவது லொக்குமா லெனின், நன்று சொன்னாய், இலக்கணை சம்பந்தத்தையும் ஆகுபெயர், சம்பந்தம் பற்றிய பிறிதொன்றையு முணர்த்தும், “மயில்காள் சொற்றிடுங் தோன்றலுக்கே,” யென்புழி “மயில்காள் சொற்

றிடும்” என்பது அத்துவயமாத்திரையையும் “புளிகின்றன்” என்பதில் பழஞ் சம்பந்தக் குறிப்பையும், “எரியுமீழ் வேலான்” என்பது தாற்பரியப் பொருளையும் மறிவித்து நின்றன.

3. செயற்கைப் பொருள், செய்பொருள்.

கற்றவர் கூட்டத்தார் சாத்தன் குணனல்லன் என்புழி குணமானது முன்னியற்கையாய்த் தோன்றாது கூட்டமென்னுங் காரணத்தார் ரேன்றிய வாறு காண்க. இனி வீணைமுதற் ரொழிற்பயனுறவது செய்பொருளாம்.

4. பதம், தானு, பகுதி.

பதமாவது ஒரெழுத்தாலாயினும் இரண்டு முதலிய பலவெழுத்துக்களாலாயினும் ஆக்கப்பட்டு தானே தனித்தும் பிறமொழிகளோடு சென்றியைத் தும் பொருளையுணர்த்துஞ் சொல்லாம். சிசுவானது கருவானகாலத்தின் முண்டமாத்திரையாயிருந்து நாளடைவிற்குச் சர்வாங்கமும பெற்றுப் பூரணமாகல் போலத் தானு முதனிலைமாத்திரையாய் யுறுப்புக்களை யொழித்துப் பதப்பூர்த்தியின்றி நிற்கும் நிலையாம். பகுதி என்பது முண்டத்தினையாய் நிலலாது சில யுறுப்புக்களை மாத்திரஞ் சேர்த்த நிலையாம்.

5. உரு, உருபு.

கட்புலனுக்கு விடையமாகிய பொருளை உருவென்றும் அதின் காரியமாகிய தோற்றத்தையுமுருபென்றிருவகைப் படுத்துவர் “உருப்பட்டான்” “உருப்போனது” “உருவழித்தது” “என்பதுபொருளையும்” “உருமாறத்தான்” “குற்றியோமகனோவீவ்வுரு” என்றது தோற்றத்தையு முணர்த்தியவாறு காண்க. இனி உருபென்பது, ஒருபொருளானது செவ்வே தோன்றுதற் குபகாரமாயுடனிகழுமுறுப்பு. அல்லது கேந்து அரசு என்றற்போல் அப்பொருளையுரு வாக்குத்தன்மையாம்.

6. குணத்தொகை, உவமைத்தொகை.

குணங்களின் கூட்டமே குணியாம் குணகுணிக ளொன்றிற்கொன்று சம்பந்தமுடையன, குணமில் வழிகுணியுங் குணியில் வழிகுணமுமில்லையாம். ஆதபத்திரமானது விரிந்தவழி வட்டமாகலும் ஒடுங்கியவழி தண்டாகாரமாகலும் போலக்குணி விரிந்தவழிகுணம் விரித்தும் ஒடுங்கியவழி குறைத்தும் நிற்குமென்க. கருங்குவளை என்புழி பலகுணவீட்டமாகிய குவளை யென்னும் பொருளிலிருந்து கருமையென்னு மொருகுணம் பிரித்து குவளையென்பதை வேறுபடுத்தும். தொழிலாகக் குணமாகப் பயனாக வேறுபாடுகள் அநேகமாம். அவற்றுள் குணவேறுபாடொன்றே விசேடியமாய் நிற்குமென்பதை

யுணராது சேனாவனாயர் மயங்கிப் பொதுமையில் வேறுபடுக்கின்றவெல்லாம் விசேடியமென்றும் குண குணி யொன்றையொன்று விசேடிக்குமென்றும் கூறியதென்னே? உவமைத்தொகையில் உவமான வுபமேயங்களிலொன்று பிரித்தவழியு மற்றதிற் கிடையுறினறென்க.

7. அன்மை, இன்மை.

அன்மை என்பது உண்மைக்கு மறுதலை, இன்மை யொருபோது மில்லாமை.

‘உரை அன்மை காண்க’ ‘இருளின்மைகாண்க’

இதில், அன்மை மறுதலையும் இன்மை ஒருபோது மில்லாமையையு முணர்த்தின.

8. உரி, பண்பு, குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

பெயர்க்கும் வினைக்கு முரிமைபூண்டு நின்றலானும், பெரும்பான்மை செய்யுள் வழக்கினும், சிறுபான்மை உலகவழக்கினு முரிமைபூண்டு நின்றலானும் இன்னுமிசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருள வாய்நின்றலானும் உரியெனப் படுமென்று பலவாறு கூறுவர். இவ்வியல்பாய் வருமுரிச் சொற்கள், பெயருரி யென்றும் வினையுரி யென்று மிருகைகப் படும். பெயருரியாய் வரும்போது பண்பென்றும், வினையுரியாய் நிற்கும் பொது ஆரோபனமென்றஞ் சொல்லப்படும். பண்புப் பெயர்கள் வேற்றுமையேற்கும் உரிச்சொற்களோ அப்படியேலா. இவ்வுரிச் சொற்கள் பெயர், வினை, போன்று, நற்பினும், பெயரையும், வினையையும்போ லீதற்பற்றிப் பொருளுணர்த்தா. இன்னு மிவ்வுரிச் சொற்கள் தொழிற் பண்பை யுணர்த்தும் போது வினையுரிபென்றும், வினைமுதலிய காரணங்களாற் புடைபெயர்ந்து தொழிற் பண்பின் காரியமாய்ப் பொருட்புடை பெயர்சியை யுணர்த்து மிடத்து வினைச் சொற்க ளென்றும் பெயர்பெறும். மேலு மிவ்வுரிச் சொற்களானவை வினையையும், பெயரையும் போல நிற்பதன்றியும், வினை, பெயர்களுக்கு, முதனிலைகளாயும் நிற்கும். அன்றியுள் குறிப்புப் பெயரெச்சத்திற்கும் உரிச்சொல்லுக்கும் வித்தியாச மென்னையெனின், முன்னையது பொருள், இடம், காலம், சினைகுணம், தொழில் என்னு மடிகளாய்ப் பிறக்கும். பின்னையது தொழிலொழிந்த மறறவைகளை யோவாதென்க.

9. அன்மொழித்தொகை, ஆகுபெயர்.

அல்லாதமொழி தொக்கிவருவன அன்மொழித் தொகையாம். ஒரு மொழியினியற்பொருள் அன்னைமுடிக்கவரும் மொழிப்பொருளோடு பொருட்

பொருத்தமில்லாதவிடத்து அன்மொழியில் ஆக்கப்பொருள் கொள்ளப்படும், அதுவே யாகுபெயரெனப்படும். அன்மொழியிற் பொருள் இடையிட்டோ மாகு பெயரிந்நொன்று தொட்டும், வழங்கும். அன்மொழித்தொகையிற் பொரு ளானது பாடுவோனது வியப்புமுதலிய காரணங்களினூற் கொள்ளப்படும். ஆகுபெயரில், வரும் பொருளானது நியதியாயுள்ளது. முன்னையதில் இரு மொழிதொடர்ந்து வரும் பின்னையில் ஒருமொழிக்கண்ணே பொருட்டோ ன்றும். அன்மொழித்தொகையையு வேண்டாதுபிறபொருளுணர்த்தும் ஆகு பெயரோ ஓரியையு பற்றிப் பிறிதொன்றை யுணர்த்தும். இனி இருபெய ரொட்டாகுபெயர் இரண்டுமொழிதொடர்ப் பெற்று அன்மொழித்தொகை போல்வருமன்றோவெனின், அன்மொழித்தொகைபோல் இருமொழியுந்தனித் தனி பிறபொருளுணர்த்தாது இருமொழியு மொருபொருளையே யொட்டி நிற் கும். “மக்கட்சுட்டு” என்பதைச் சேனாவரையர் அன்மொழித் தொகை யென்றும், நச்சினூர்க்கினியர் ஆகுபெயரென்றும் கல்லாடர்பின் மொழியாகு பெயரென்றும், சிவஞானமுனியர், இருபெயரொட்டாகுபெயரென்றும் பல வாறு கூறுவர், ஆயின் அவைகளின் ஒற்றுமை, வேற்றுமை, நயங்கள். [Part - II.] னிற் கூறப்படும்.

10. பெயர், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும்பெயர்.

பெயர்ப்பகுபதம் பகுதி விசுதி யிரண்டாலும் பொருட் சிறப்புடைத்தா ய்க் காலம் கொள்ளாது வேற்றுமை யுருபேற்றவரும். வினையடியாய்க் தோ ன்றிக் காலத்தைக் காட்டாது வேற்றுமை யேற்றின் தொழிற்பெயராம். முற் றப்போன் நின்று, காலத்தை வெளிப்படையாய் அல்லது குறிப்பாய்க் காட் டதலோடு வேற்றுமை யேற்றவரின், வினையால் அணையும் பெயராம். வினே யாலணையும் பெயர்காலம் காட்டும். தொழிற்பெயரோ காலம் காட்டாது. இதுவே யிரண்டற்கும் வேறுபாடாம். சிறுபான்மை, மைவிசுதியுற் துவ்வி சூதியு மேற்கும் பெயர்கள் மாத்திரம் காலம் காட்டும். உ - ம்.

மரம்—பெயர், நடையன்—தொழிற்பெயர், நடந்தான்—வினையாலணை யும் பெயர்.

11. முதற்பெயர், பொருட்பெயர்.

ஒரு சினையின் முதலாய் நிற்பதுமுதற் பெயராம். பொன்னுதியாம் பொ ருட்களைப் பகுதியா யுடையது பொருட்பெயராம். பல உறுப்புகள் அல்லது சினைகளை யடக்கித்தானே யொருமுதலாய் நிற்பதால், உடம்பு முதற்பெயரெ னப்படும். பொன்னன் நிலத்தன் என்பன முறையே பொருட்பெயர், இடப் பெயரென்று சொல்லப்படும்.

12. பன் புத்தொகை, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, குறிப்பு வினைப்பெயர் (ரசம்,

ஆகிய வென்னும் உருபுகெட்டு நிற்ப் பண்புப் பெயரோடு பண்பிப்பெயர் தொடர்ந்து நிற்பது பண்புத்தொகையாம். ஆகிய வென்னும் பண்புருபுகெட்டு நிற்ப் பொதுப்பெயரோடு சிறப்புப் பெயராயினும், சிறப்புப்பெயரோடு பொதுப்பெயராயினும் ஒரு பொருண்மேல் வந்து தொடர்வது இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையாம். குறிப்பாய்க் காலங் காட்டுதலோடு அகரவிறுதியைப் பெற்றுப் பெயரை யொழித்து நிற்பது குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சமாம். உ - ம்.

கருக்குதிரை—பண்புத்தொகை, ஆயன் சாத்தான்—இருபெயர், ஒட்டுப் பண்புத்தொகை, கரியகுதிரை—குறிப்பு வினைப்பெயர் ரெச்சம்.

13. தெரிநிலை வினைமுற்று, குறிப்பு வினைமுற்று.

தெரிநிலை வினைமுற்றுப் பகுபதம் பகுதியிற் பொருட்சிறப்புடைத்தாய்க் காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி வேற்றுமை யுருபேலாவதும். குறிப்புவினைமுற்றுப் பகுபதம், பகுதியிற் பொருட் சிறப்புடைத்தாய்க் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டி வேற்றுமை யுருபேலாவதும்.

இனித்தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயரும் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும் முற்றுகளாய் நின்றமுறையே: காலத்தை வெளிப்படையாயும் குறிப்பாயும்காட்டி வேற்றுமை யேற்றவருமென்க.

14. எழுவாய்த்தொடர். வினைமுற்றுத்தொடர்.

எழுவாய்க்குவினை முற்றைப் பயனிலையாய் கொள்ளுமிடத்து வினைமுதல் விசேடணமாக, வினை முக்கியப்பொருளாம். வினைமுற்றிற்குப் பெயரைப் பயனிலையாய்க் கொள்ளுமிடத்து, வினைவிசேடணமாக வினைமுதன் முக்கியப்பொருளாம். உ - ம்.

சாத்தன்வந்தான், வந்தான்சாத்தன்.

15. தொழிலாகுபெயர், தொழிற்பெயர்.

தொழிலாலுணர்த்தப்படு மியற்பொருளோடு பின்வரு மொழியானது பொருட்பொருத்தமின்றி நின்று அம்மொழியில் அத்தொழிலாலாக்கப்படு மின்னொருபொருளோ டுணங்குமாயின் தொழிலாகுபெயராம் அப்படியன்றி இயற்பொருண் மாத்திரையாய் நிற்கின் தொழிற்பெயராம். உ-ம்.

வற்றல் உண்பான், நீர்வற்றல்செய்யும்,

16. வேற்றுமையுருபு, சாரியை, எழுத்துப்பேறு.

தம்மையேற்ற பெயரினது பொருளை வேறுபடுத்தலே வேற்றுமை. ஒரு சொல்லானது தனக்கோர் பொருளினிற் சார்ந்தப்பட்டு நிற்கும்போது சாரியையெனப்படும். மொழியினிடையில் நின்று சந்திகாரணமாய்த் தோன்றாது அம்மொழியானது பூரணப்பெற்று நடைபெறச்செய்வது எழுத்துப்பேறும். உ-ம்.

கல்வியிற்பெரியன் கம்பன் (இல்) வேற்றுமை உருபு.

வண்டின்கால், ... (இன்) சாரியை.

நடவாதான் ... (த்) எழுத்துப்பேறு.

எழுத்துப்பேறு சாரியையோ விறுதிக்கண் வராது-

17. அசைநிலை, இசைநிறை, உரையசை.

அசைநிலை யென்பது வேறுபொருளுணர்ந்தாது பெயர்ச்சொல்லோடும் வினைச் சொல்லோடும் சார்ந்தப்பட்டு நிற்பது. இசைநிறையென்பது வேறு பொருளுணர்ந்தாது செய்யுளில் ஒசைநிறைந்து நிற்பது. உரை அசையென்பது கட்டுவிரக் கண்வரும் அசைநிலை.

18. சந்தி, விகாரம், விகற்பம்.

தோன்றன் முதலிய புணர்ச்சி விகாரங்களே சந்தியாம். வலித்தன் மெலிதன் நீட்டல், குறுக்கன், நிலைமறுதல் முதலியன விகாரமாம். நியதியின்றி யொருகால் யியல்பாயும், ஒருகான் மிகுத்தும் வருவது விகற்பமாம்.

19. தற்பவம், தற்சமம்.

ஆரியத்திற்குத் தமிழிற்கும் பொது வெழுத்தாலாகி விகாரமுறாமற் றமிழில் வந்துவழங்குந் தமிழ்மொழிகள், தற்சமமெனப்படும். ஆரியத்திற்கே யுரிய சிறப்பெழுத்தானும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகிய வீரெழுத்தானாகித்திரிதன் முதலாகிய விகாரங்களைப் பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங்கும் வடமொழிகள் தற்பவ மொழிகளெனப்படும்.

20. எதிர்மறைவினை, பண்படியான எதிர்மறை.

இல், அல், ஆ, வென்னு மிடைநிலைகளைப் பெற்றவருவம்வினை எதிர்மறைவினையாம். அல், இல் என்னும் பண்படியாய்த் தோன்றி வருவன பண்படியாய்ப் பிறந்த எதிர்மறையாம். உ-ம்.

நடவான்—எதிர்மறைவினை, அல்லன்—பண்படியாய்ப் பிறந்த எதிர்மறை.

21. இன்னிசை அளபெடை. சொல்லிசை அளபெடை.

இன்னிசை நிறைக்க வருமளபெடையாவது குற்றெழுத்து கெட்டெழுத்தாய் நீண்டு அலகிடும் பொருட்டும் ஓசையை நிறைதற் பொருட்டு மளபெடுப்பது. சொல்லிசை நிறைக்கவருமளபெடையாவது, பெயர்ச்சொல்வினைச் சொல்லி வினைசையை நிறைதற் பொருட்டு அளபெடுப்பது. உ-ம்.

கெடுப்பது உங் கெட்டார்க்கு - இன்னிசை அளபெடை, உரனசை இயுள்ளத் துணையாய் - சொல்லிசை அளபெடை.

நசையென்னும்பெயர ளபெடுத்து வினையினிசையை நிறைத்துநின்றது.

22. பெயர். குறிப்புவினைமுற்று.

காலத்தைகாட்டாது வேற்றுமையேற்றுப் பொறிக்கும் மனதிற்கும் விடையமாகிய பொருளை உணர்த்துவதுபெயர். பொருளாகியாரை யு மடியாய்க்கொண்டும் காலத்தைக் குறிப்பாய்க்காட்டியும் பெயர்க்குப் பயனிலையாய் நிற்கும்போது குறிப்புவினை முற்றும். உ-ம்.

பொன்னன்—பெயர். அவன்பொன்னன்—குறிப்பு வினைமுற்று.

23. தன்வினை. செய்வினை.

எழுவாய்க்கர்த்தாவின் நொழிலாகி விஞ்ஞாநசலிய பெற்று வேறுபடாம னிற்கும் முதனிலையடியாகத்தோன்றியவினைச்சொற்கள் தன்வினையாம். செய்வினையாவது படுவிஞ்ஞாந புணராத முதனிலை யடியாகத்தோன்றி யெழுவாய்க் கர்த்தாவைக் கொண்டிருக்கும் வினையாம்.

24. முதல். சினை. பிண்டம். பின்மக்கப்படும்பொருள்

அநேக முறுப்புகள் சேர்ந்தும் பிரிக்கப்படிக் தன்மையிலவாய் ஒரு தனியாகி நிற்பது முதல் எனப்படும். பிரிக்கப்பட்டதின்கீழே தான் முதலாய் நிற்குந்தன்மை யொழிந்து நிற்பது சினையாம். பலபொருட்டொருதியாய்ப் பிரிக்கப்படும்போது ஊறின்றிதானே தனியாய் நிற்பது பிண்டமாம். அது போலாது நிற்பது, பின்மக்கப்படும் பொருளாம். உ-ம்.

உடம்பு—முதல், கண்—சினை, நெற்குப்பை—பிண்டம், நெல் - பின்மக்கப்படும் பொருள்.

25. இரட்டைக்கிழவி. 2. அடுக்குத்தொடர்.

இரட்டைச்சொற்கள் ஒருபொருளையே யுணர்த்தும். பிரித்துத் தனித் தனிகூறிற் பிளவுபட்டுப் பயனின்றிச் சிதையுமென்க. அடுக்குத் தொடரோ அற்றன்று சொன்முழுமையும் வரும் பிரித்திசைக்கினும் பயன்படும். உ-ம்.

சலசல . மும்மதம்—இரட்டைக்கிழவி, கெருப்பு கெருப்பு—அடுக்குத் தொடர்.

26. ஒரு பொருட்பல்பெயர். ஒரு பொருட்பன்மொழி.

ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் சாத்தனென்றாற்போலப் பலபெயர்கள் விசேடணமாய் நின்று ஒருபெயரை விசேடிப்பது ஒரு பொருட்பல் பெயராம். இனி ஒரு பொருட்பன் மொழியாவது சாற்கள் விசேடணமாய் நின்று ஒருபெயரை விசேடிப்பதாம். னங்கன்று.

27. தருதி. வழக்கு.

ஒருபொருட்குரிய சொல்லாற் சொல்லுதல் நீர்மையன் நெனவது கழைத்து தக்கதோர் வாய்பாடாற் கூறுவது தருதியாம். கூடுகாட்டை நன்காடென்றாற் போல்வன. காரணமின்றி வழங்கற்பாடே பற்றி வருவது வழக்காம். அடுப்பின் கீழ்ப்புடை யடுப்பை மீயடுப்பு என்றாற் போல்வன.

28. காரணப்பொருட்டெச்சம். காரியப்பொருட்டெச்சம்.

முடிக்குஞ் சொல்லா லுணரப்படுங் தொழிற்து வினையெச்சத்தா லுணரப்படுங் தொழில், காரணமென்பது படவருதல் காரணப்பொருட்டாம். இனி முடிக்குஞ் சொல்லா லுணரப்படுங் தொழில் காரியமாய் வருதல் காரியப்பொருட்டென்க. உ - ம்.

மறை பெய்ய நெல் விளைந்தது - காரணப் பொருட்டு, உண்ணவந்தான் - காரியப் பொருட்டு.

29. இயற்சொல். திரிசொல். திசைச்சொல்.

இயல்பாற் பொருளுணர்த்துஞ் சொல் இயற்சொல் எனப்பெய்தும். திரிசொல்லானது இயற்சொற்போலானது அரிதிற் பயனுணரப்படுஞ் சொல்லாம். திசைச்சொல்லானது வேறு தேசப்பாடை மொழியாம்.

30. இலக்கணப்போலி. மருஉமொழி.

இலக்கண மில்லையாயினு மிலக்கண முடையதுபோற் சான்றோரார் நென்றுதொட்டு வழங்கிவருவது இலக்கணப்போலி. அப்படி வருதலின்றி யிடையிலே சில வெழுத்துக்கள் செட்டுந், திரித்தும், தோன்றியும், அன்றியு மிலக்கணத்திற் சிதைத்தும், தானே மருவி வழங்குவது மருஉ மொழியாம். உ - ம்.

முன்றில்—இல்முன், அருமந்தபின்னை—அருமருந்தன்னபின்னோ.

31. தழுவுதொடர். தழாத்தொடர்.

பொருட் பொருத்தமுறத் தழுவிய தொடர்தழுவு தொடராம். வந்தசாத் தன் என்றும் போல்வன. நிலைமொழியானது வருமொழியைப் பொருட் பொருத்தமுறத் தழுவாவிடின் தழாத் தொடராம். கைக்களிறு என்றும் போல்வன.

32. முன்னிலைவினை, வவல்வினை.

தன்மைவினை படர்க்கை வினைகளுக் கினமாய் முன்னின்றான் ரெழிலை யுணர்த்தும், வினை முன்னிலை வினை. இனி இனமின்றி முன்னிலை யொன்றிற்கே யுரித்தாய் முன்னின்றானைத் தொழிற்படுத்தும் வினை வவல்வினையாம். உண்டி, உண்டாய், உண்டனை - முன்னிலைவினை, கொணு - எறி, தாழ் வவல்வினை.

33. செய்யா எச்சம், செய்யா முற்று.

செய்யா வென்னு மெச்சத்தில் 'ஆ' வென்னும் விசுதி இறந்தகாலத் தைக் காட்டி நின்றது. செய்யாவென்னும் முற்றில் 'ஆ' வென்பது பல வின்பாற் பன்மை விசுதி. உ - ம்.

“தாமாத்தளாரத் தன்னேன்ற ழீழாவிறக்கு மிவன்” இதில் தாமாமுதலி யன, செய்யாவென் னெச்சங்கள். அவை நடவா, இதில் நடவாவென்பது முற்று.

34. ஒழியிசை, பிரிநிலை, எதிர்மறை.

ஒழிந்தபொருளைக் கொடுப்பது ஒழியிசை, படிக்கவோ வந்தாய் என்பதில் படிக்க வல்லவின்னுமோர் வேலையா யென்பது பெறப்படும். பலபொருள் அல்லது பல பெயரினின்றும், ஒரு பொருளை யல்லது ஒரு பெயரைப் பிரிக்கும்போது, பிரிநிலையெனப் படும். இவளே கொண்டான் என்பதில் இவனல்ல, வேறுபேர் என்பது துணியப்படும். இது பலபேர் தொக்கிய கூட்டத்தில் ஒருவனைப் பிரித்துக் காட்டியது. இல்லையென்னு மெதிர்மறை ப்பொருளைத் தருவது எதிர்மறை அவளே கொண்டான் என்பதில் அவன் கொன்னவிலலை என்பதுபோ தரும்.

35. இடவாகுபெயர், தானி ஆகுபெயர்.

இடவாகு பெயரை முடிக்கவருஞ் சொல்லினது தொழிலானது ஆக்கப் பொருளோடு எங்கும் வியாபித்து நிற்கும், தானி ஆகுபெயரில் முடிக்கவருஞ்

சொல்லினது தொழிலானது ஒரிடத்திலே மாத்திரமவியாபித்து நிற்கு மிது வே யிரண்டிற்கும் வேறுபாடாம்.

36. கருவியாகு பெயர், காரியவாகு பெயர்.

இயற்பொருளோடு முடிக்கவருஞ் சொல்லானது பொருட் பொருத்த மில்லாது அதன் காரியமாகிய ஆக்கப் பொருளைக் கொள்ளுமிடத்துக் கருவி யாகு பெயர். இனி இயற்பொருளாகிய காரியப் பொருளோடு அதனை முடி க்கவருஞ் சொற்பொருட் பொருத்தமுற நில்லாது, அம்மொழியிற் தன்கருவி யாகிய ஆக்கப்பொருளை கொள்ளும்போது காரியவாகு பெயர். உ - ம்.

திருவாசகமொதினான் - கருவியாகுபெயர், இத்தால் அலங்காரம் - காரி யவாகுபெயர்.

37. எனதுயிர், இம்மாடெனது, எனது போயிற்று.

இவைகளில் முறையே, 'அது' என்பது முதலில் ஆறாம் வேற்று மைப் பொருளையும், இரண்டில், விருத்தியையு மகாச்சாரியையும் பெற்ற குறி ப்புவினைமுற்றையும் மூன்றாவதில் குறிப்புவினையாலணையும், பெயரையுங் காட்டிகின்றது.

38. பண்பு, விசேடியம்.

குணத்தைக்காட்டி நிற்கும் உரிச்சொல் பண்பு. இது நியதியாய்ப் பண் பைப் குறிக்கும் ஆயின் விசேடியத்திற், பெயர், உரி, வினைகளானது, ஒன் றும் பலவுமாகவரும்,

கருங்குதிரை - பண்பு, ஆம்பினுங்கூரியகண் - விசேடியம்.

39. எழுவாய் வேற்றுமை வினைமுதல், மூன்றாம் வேற்றுமை வினைமுதல்.

எழுவாய் வேற்றுமையில் வரும் வினைமுதல், தன்வினை விருத்தியினாலே முடியும், மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் வினைமுதற்பெயர், செய்யப்படு பொருள் விருதி வினையினாலே முடியும். உ - ம்.

சூயவன் குடத்தைவனைத்தான் - எழுவாய் வேற்றுமை வினைமுதல், சூயவனாற் குடமவனையப்பட்டது - மூன்றாம் வேற்றுமை வினைமுதல்.

40. பதச்சேதம், பகுபத முடிவு.

புணர்ச்சி விகாரங்கணிக்கிச் சொற்களைத் தனித்தனியே பிரித்தல், பதச் சேதமாம். இனிச்சொற்களினது, உறுப்புகளைத் தனித்தனியே பிரித்து முடி தல், பகுபத முடிவாம்.

தொகைக்குறிப்புச் சூத்திரம்.

பெயரடி, வினையடி, யிடைபடி, யுரியடி, பண்படி, யோடுமடியைந்தா
கும். (2) முன்னரின்மையும், பின்னரின்மையும் என்று மின்மையும், ஒன்றி
லொன்றின்மையுமென, நான்கென்பவ பாவலட்சணம். (3) மல்லிகை, மு
ல்லை, இருவாட்சி, தும்மை, மந்தாரை, பிச்சி, புன்னை, ஊமத்தை கொன்றை,
வெள்ளெருக்குடன் கூறிப் பத்தும் ருச்சிக்குமலரே. (4) இயற்கையள
பெடை, செயற்கையள பெடை, எழுத்துப் பேறள பெடை, யிசைநூலள
பெடை, யொற்றுப்பேறள பெடை, யொற்றெழுத்தள பெடை, குற்றெழுத்
தள பெடை, செட்டெழுத்தள பெடை, கூறுமீவ்வேட்டையள பெடைக்
குறியே. (5) சிக்கந், தருப்பை, திசுழ்புலிச் சருமம், நவமணிப் பீடம், நன்ம
டன், மர, மிவ்வாறு மாசனமாகும். (6) சப்பாணி தாலஞ், செங்கீரையுடனே,
சிறுநில சிதைத்தல், சிறுதேரோட்டல், சிறுபறை கொட்டல், செழுமபுள
லாட்டல், பந்து பயிலல், பம்பரம் விநிதல், பொன்னூசலாட்டல், போர்பயிலல்
வேட்டமென்றிப் பன்னிரண்டி மிறையவ ராடலே, (7) விடைபவானந்தம்,
வித்தையானந்தம், வாசனானந்தம், வாயமையானந்தம், பிரமானந்தம், முத்தி
யானந்தம், ஆன்மவானந்தம், அருதுவிதவானந்தம், என வட்டவகையோ
யானந்தம். (8) ஆகாரம், நித்திரை, மைதுன மூன்று மிச்சைத் தொழிலென
விசைத்தனர் புலவர். (9) முதலிடை கடையென விடமுன்றாகும். (10) உய
ர்ந்தோனிரப்பு, இழிந்தோனிரப்பு, ஒப்போனிரப்பு, மூன்றேயிரப்பு. (10) சா
திக்காய், சாதிபத்திரி, கிராப்பு, குரோசாணி, சுஞ்சாவைந் தேயிலாகிரி.
(11) எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் நான்கு மெழுத்தினேனாக. (12)
இடைக்கணம், வன்கணம், உயிர்க்கணம், மென்கணமெனக் கணம் காண்கா
கும். (13) அத்தியாரோபம், அபவாத மிரண்டும், கற்பிதமென்று கட்டுரைத்த
னரே. (14) ஈசன், சீவன், கூத்தன், பிரமமாகிய நான்கும், சித்தென வரைந்
தனர். (15) பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானம், மூவகையென்ப ஞான
மூதுணர்ந்தோர். (16) சேட்டல், சிந்தித்தல், செளிதல், சிட்டை, நான்கும்
ஞானமென நவற்றினருளரே. (17) ஆத்தம தரிசனம், பசுதரிசனம், சிவ
தரிசனம் மூன்றுஞ் ஞானதரிசனமே. (18) பசுபதி, பாசம், இம்மூன்றையும்
திரிபதார்த்தமென்று செப்பினருளரே. (19) எழுத்தினிறிபு, சொல்லின்
நிறிபு, பொருளினிறிபு பொருதிரிபு மூன்றே. (20) முதனிலைத் தீபயிடை
நிலைத்தீபக் கடைநிலைத் தீபமொடு தீபமூன்றே. (21) ஆகந்தரியம், விடை
யமதிகாரி, பிரயோசன நான்கும் தூலின் சம்பந்தமாகும். (22) பட்சம், சுப
ட்சம், விபட்சம் மூன்றும் பட்சமென்று பகருவருளரே.

அபாவம் - இன்மை, சருமம் - சோல், அத்துவிதம் - ஒன்று, மைதுனம் புணர்ச்சி.

தொகைக்குறிப்புச்சொல்,

அ.—அணி 2. (சொல்லணி, பொருளணி,) அறிவும் 6. அடி 4. அவத்தை 5. அவஞ்சாரம் 35. அளவு 4. அளவை 3. (காட்சி, அனுமானம், ஆசைமம்,) அன்னுயவலக்கணம் 5, [காத்தா, கன்மம், கிரியை, விசேடணம், விசேடியம்].

இ.—இசை 3. (மந்தரம், மந்திரம், தாரம்,) இசை 7. [குரல், துத்தம், கைக் கிளை, உழை, இனி, விளரி, தாரம்,] இடம் 3. [சன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை,] இலக்கணம் 5. [எழுத்து சொல், பொருள், யாப்பு, அணி].

உ.—உரி 2. (வினையுரி, பெயருரி,) உரை 4. (கருத்துரை, பதவுரை பொழிப்புரை, அசுவனா,) உரையிலக்கணம் 5. (பதம், பதப்பொருள், வாக் கியம், வினா, விடை).

எ.—எச்சம் 2. (பெயரெச்சம், வினையெச்சம்,) எழுத்துத்தானம் 5. (பா லன், குமரன், அரசன், விருத்தன் மரணம்).

க.—கவி 4. (ஆசு, மதுரம், கித்திரம், வித்தாரம்,) கணப்பொருத்தம் 10.

கா.—காலம் 3. (இறுப்பு, எதிர்வு, நிசுழ்வு,) காலம் 6. [கார், கூதிர், முன் பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்].

கு.—குற்றம் 10. குன்றக்கூறல், முதலிபன.

கூ.—சட்டு 2. (அண்மை, சேய்மை).

கோ.—சொல் 4. (பெயர், வினை, இடை, உரி).

த.—தமிழ் 3. தமிழ்நிலம் 12. திணை 2.

தா.—தூல் 3. (முதனூல், வற்றினூல், சார்புதூல்).

நி.—நிலம் 5. (முல்லை, கெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, மருதம்).

பா.—பா 4. (வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரியப்பா,) பாலல் 5. (ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று, பலர், பல,) பாலல் 5. [முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பணிச்சை].

பி.—பிரபத்தம் 96. புணர்ச்சி 2.

ம.—மணம் 8. (பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காத்தருவம், ஆசுரம், இராகத்தம், பைசாசம்,) மதம், 7. முற்று 3.

வ.—வழக்கு 2. வழு 7. வாழ்த்து 2. வசை 2. வடிவு 4. வாசம் 5. வண்ணம் 5.

வி.—வினா 8. விடை 8. விகாரம் 9. வினை 2.

ச. அடிகாரம்.

சொற்றொடரிலக்கணம்.

பெயர்வினைமுதலிய சொற்கள் ஒழுங்குபடத் தொடர்ந்து நிற்பது சொற்றொடராம். அது தொகாநிலை தொகைநிலையென இரண்டுவகைப்படும். உருபுகள் மறைந்துநில்லாமல் வெளிப்படையாய்நிற்பது தொகாநிலை, உருபுகள் மறைந்துநிற்பின் தொகைநிலையாம்.

“தந்தையடிபணிந்து தண்டினவோன் செய்தி
சினையுறவெல்லாந் தெரிந்துரைத்தான்.”

- (1) தந்தை அடி ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.
- (2) அடிபணிந்து இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை.
- (3) பணிந்து தண்டினவோன் அல்வழி வினையெச்சத்தொடர்.
- (4) தண்டினவோன் செய்தி ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.
- (5) செய்திசின்தை இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை.
- (6) சினையுற ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை.
- (7) உறவெல்லாம் அல்வழி உரிச்சொற்றொடர்.
- (8) எல்லாந்தெரிந் இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை.
- (9) தெரிந்துரைத்தான் அல்வழி வினையெச்சத்தொடர்.

“பொன்பெற்றமாதரும் போவென்று சொல்லிப்புலம்பிவிட்டார்.”

- (1) பொன்பெற்ற இரண் - வேற்று - தொகை.
- (2) பெற்றமாதர் அல்வழி - பெயர் - எச்சத்தொடர்.
- (3) மாதரும்போ அல்வழி - இடைச்சொற்றொடர்.
- (4) போவென்று அல்வழி - முற்றுத்தொடர்.
- (5) என்றுசொல்லி அல்வழி - இடைத்தொடர்.
- (6) சொல்லிப்புலம்பி அல்வழி - வினையெச்சத்தொடர்.
- (7) புலம்பிவிட்டார் அல்வழி - வினை எச்சத்தொடர்.

சொல்லிலக்கணம்.

தொடர்களிற் பதங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கு முன்ன சம்பந்தத்தையும் முடிவையும் கூறுவது சொல்லிலக்கணமாம்.

“வீடுநமக்குத் திருவாலங்காடு விமலர்தந்த
ஒடுநமக்குண்டு வற்றாத பாத்திரம்”

வசனம்.—I. வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு, II. விமலர்தந்த ஒடுநமக்
குண்டு, III. வற்றாத பாத்திரம்,

I. வீடு, நமக்கு, திருவாலங்காடு.

வீடு.—பால்பகாவெறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர் திருவாலங்
காடு என்பதோடு முடிந்தது.

நமக்கு.—உயர்திணைப் பலர்பாற்பெயர், நம் என முதல்குறுகி நின்று கோடற்
பொருளிறு குவ்வுருபேற்றது.

திருவாலங்காடு.—பால்பகாவெறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர்,
வீடு என்னும் பெயர்ப்பயனிலை யேற்றது.

II. விமலர், தந்த, ஒடு, நமக்கு, உண்டு.

விமலர்.—உயர்திணை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர் தந்தவென்னும்
பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது.

தந்த.—இறந்தகாலப் பெயரெச்சம், ஒடு என்பதோடு முடிந்தது.

ஒடு.—பால்பகாவெறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர் உண்டு என்

னும் குறிப்பு முற்றுப்பயனிலையோடு முடிந்தது.

நமக்கு.—உயர்திணைப் பலர்பாற்பெயர், முதல் குறுகி நம் என நின்று குவ்வுரு
பேற்றது,

உண்டு.—இருதிணை ஐம்பான் மூவிடப்பொதுவான குறிப்புவினைமுற்று, ஒடு
என்பதற்குப் பயனிலையாய் நின்று.

III. அது, வற்றாத, பாத்திரம்.

அது.—அஃறிணை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர் தோன்றா வெழுவா
யாய் நின்று வற்றாதவென்னு மெதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கொண்
டு முடிந்தது.

வற்றாத.—எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் பாத்திரமென்னும் பெயரோடு முடிந்
தது.

பாத்திரம்.—பால்பகாவெறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர் பயனிலை
யாய் நின்று அதுவென்னுந் தோன்றா எழுவாய்கொண்டது.

“பொன்பெற்றமாதரும் போவென்றுசொல்லிப் புலம்பிவிட்டார்.”

பொன்.—அஃறிணை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர், மறைந்து நின்ற
இரண்டாம் வேற்றுமை, ஐயுருபேற்றது,

பெற்ற.—உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்சம், மாதர் என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடிந்தது.

மாதர்.—உயர்திணைப் பலர்பாற்படர்க்கைப் பெயர் விட்டார் என்னும் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது.

போ.—முன்னிலை யேவன்முற்று, என்று என்னும் இடை ஆடியாய்ப்பிறந்த வினை எச்சத்தோடு முடிந்தது.

என்று.—இடைச்சொல்லடியாய்ப்பிறந்த வினையெச்சம் சொல்லி என்னும் வினையெச்சத்தோடு முடிந்தது.

சொல்லி.—உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினை எச்சம், புலம்பி என்னும் வினை எச்சம் கொண்டு முடிந்தது.

புலம்பி.—வினையெச்சம் விட்டார் என்னும் முற்றைக்கொண்டு முடிந்தது.

விட்டார்.—இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று மாதர் என்னு மெழுமாய் கொண்டு முடிந்தது.

௫. அதிகாரம்.

செய்யுட் பொருணடை.

தமிழ் பாஷையிற் செய்யுளே யதிகமாம், ஆகவே செய்யுட் பொருணடைகளை யெளிதிலறிந்து தனக்கும் பிறர்க்கு முபயோகப் படுத்தகாண வேண்டிய இலட்சணங்களையறிதல் அத்தியந்த ஆவசியகமாம். அறிதற்பாலன அநந்தமாயிருப்பினும் விசேஷமா யறியவேண்டிய சிலவற்றை மாதிரி மிங்ஙனம் வரைகின்றேன்.

1. சொல்லே சொல்வோன் சொற்பொருண் மூலம்
புணர்ச்சிவிகாரம் பொருணனிவிளக்கல்
புல்லும்வேற்றுமை பொருட்தவுரைத்தல்
எச்சக்கூறல் எழுவழுக்களைத் தல்
ஒல்காப்பொருள்கள் ஒதியவிடங்கள்
காரணங்கருத்துக் கருதியபயனும்
சொல்லும்பொருணடை சேர்ந்தபுடையுரை
இற்றையறிதல் எவர்க்குமுறித்தே.

(1) சொல்லு.	(9) எச்சக்கூறல்.
(2) சொல்வோன்.	(10) எழுவழுக்களைத் தல்.
(3) சொற்பொருள்.	(11) பொருள்.
(4) „ மூலம்.	(12) இடம்.
(5) „ புணர்ச்சி.	(13) காரணம்.
(6) „ விகாரம்.	(14) கருத்து.
(7) பொருள்விளக்கல்.	(15) பயன்.
(8) வேற்றுமை.	(16) புடையுரை.

[அகம், புறமெனப் பொருளு மிடனு மிருவகைப்படும்.]

2. அன்னுவயமும் மரும்பதவகைவும்
பொருந்துவழக்கம் புகழுமொழுக்கம்
துன்னுமெய்ப்பாடி தொழிலாமுரிமையும்
தொகையும்வகையுந் தோன்றுமுலமையும்

செய்யுட் பொருணடை.

பன்னுமெகிர்நிலை பகருங்கருப்பொருள்
பதையாத்துணிபுடன் பற்றுதலுரிமை
மன்னுமீர்பொழுதா மதிக்குந்திணையும்
முற்றத்தேறுவர் முழுதுணர்ந்தோரோ.

(1) அந்துவயம்,	(9) உவமை.
(2) அருப்பதவனாவு.	(10) எதிர்நிலை.
(3) வழங்கு.	(11) கருப்பொருள்.
(4) ஒழுக்கம்.	(12) துணிபு.
(5) மெய்ப்பாடு.	(13) பற்றுதலுரிமை.
(6) தொழிலுரிமை.	(14) சிறப்பொழுது.
(7) தொகை.	(15) பெருமபொழுது.
(8) வகை.	(16) திணை.

3. பதத்தின்முடிபே யவற்றின்றிரிபே
உற்றவியல்பே பற்றுமவிழைவே
விதமாங்குறிப்பே வினையேசார்பே
வேண்டுமினமிடம் விரும்புவரணியே
இதமாய்எண்வகைப் பொருளைக்கோடல்
இன்றோன்னவை யெடுத்துக்காட்டல்
சுதமாய்க்கொள்வர் செய்யுட்கண்ணே
விதமாயறிமின் விரும்புவரிதையே.

(1) பதமுடிபு.	(7) சார்பு.
(2) சொற்றிரிபு.	(8) இனம்.
(3) இயல்பு.	(9) இடம்.
(4) விழைவு.	(10) அணி.
(5) குறிப்பு.	(11) எண்வகைப்பொருள்கோடல்.
(6) வினை.	(12) இன்றோன்னவைகாட்டல்.

இவைகளின் விரிவையுமிவைகட் கிலக்கியங்களையும், [Part II.னில்]
கண்டறிக.

[அடைமொழி.]

பெயரும், வினையும், பண்பும், உரியும், தனித்துஞ்சேர்ந்து மடைமொழி
களாய்வரும்; அடை, பண்பு, விடேசணமென்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

1. பெயர்	ற்கை - சாணாப்பாம்பு.
2. வினை	ஆபொம்பு - ஓங்குதினா.
3. பண்பு	சருங்குதினா - செம்பாம்பு.
4. உரி	நனிபேதை - சமச்சமலம்.

இவைகள் பெயர்க்கு விசேடணமாய் வரும். மேலும், வினையும் உரியும், பெயர்க்கு விசேடணமாவதன்றி வினைக்கு அடையாய் அல்லது ஆரோபணமாய் வரும். “கொலையெழில் மறவியைப்பயிற்றுக்கண்” என்பதில் பல அடைகள் சேர்ந்து ஒருபெயரை விசேடித்து நின்றன “வந்து, இருந்து, நனி அயின்றுபோயினான்” என்பதில் போயினா னென்னு மொருவினையைப் பல அடைமொழிகள் விசேடித்து நின்றன, இவ்வடைமொழிகள், இனமுள்ளன, இனமில்லாதன என வருவகைப்படும்.

1. கெய்க்குடம் இனமுள்ளன.
2. உப்பளம் இனமில்லாதன.

இனமுள்ள அடை பிறிதினையை நீக்கிய விசேடணமென்றும், இனமில்லாதவை, தன்னே டியைபின்மை, நீக்கிய விசேடணமென்றும் பெயர் பெறும், அளமெனவே உப்பென்பதுதானே போதரும் உப்பில்லா அளமில்லா யாதலால் : இனி கெய்க்குடமாகிய, வினமுள்ளதையடைகொடாது கூறிற் குறித்த பொருள் மயங்கிப் பொதுமையி னிற்கு மாகையால் அடைகொடுத்தலே மரபென்க. அடை மொழிகளிற் சிறப்புப்பெயரை முன்வைத்து, இயற்பெயரைப் பின்வைத்தல் உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கு இரண்டினுஞ் சிறப்பாம். சிறுபான்மைஇயற்பெயர் பின்னிற்பதன்றி முன்னே நிற்குமெனினும் வழுவாகாதென்க.

வேற்றுமை, வினை, பண்பு, உவமை, உம்மை, அன்மொழியென்னுந் தொகைகளில் அடைமொழி இனம் விலகின்றதால், முன்மொழியிலும் இனம் விலகாதுகின்றதால், பின்மொழியிலும் விலகியும் விலகாதுகின்றதால், இருமொழியிலும் அன்மொழியிற் புறமொழியிலும் பொருள் சிறக்கும். அடைமொழிகள் முன்மொழிப் பண்பு, இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழி விசேடியமெனப் பலவாறாய் பிரியும்.

- சருங்குவனை முன்மொழிப்பண்பு
பெருவெண்ணை இருமொழிப்பண்பு-
தெய்வப்புலவன் நிருவள்ளுவன், முன்மொழி விசேடியம்.

[பொருளைமுடிக்குஞ்சொல் நிற்குமிடம்.]

வேற்றுமை உருபுகளையும், வினை முற்றையும், வினை யெச்சத்தையும்,

முடிக்கவருஞ் சொற்கள், முன்னும் பின்னு மி'ண்டிடத்தினும் நிற்கும். ஆயின், ஆறனுருபின் கண்ணும் பெயரெச்சத்தின் கண்ணு மப்படியாகா.

- (1) வந்தான் சாத்தன், சாத்தன் வந்தான், எழுவாய் வேற்றுமை.
- (2) வெட்டினான் மாத்தை, மாத்தை வெட்டினான், இரண்டாம் வேற்றுமை.
- (3) வீசினான் வாளால், வாளால் வீசினான், மூன்றாம் வேற்றுமை. [றுமை.
- (4) கொடுத்தான் அந்தணர்க்குக் அந்தணர்க்கு கொடுத்தான், நான்காம் வேற்
- (5) நீங்கினான் ஊரின், ஊரின் நீங்கினான், ஐந்தாம் வேற்றுமை.
- (6) சென்றான் சாத்தன்கட், சாத்தன்கண் சென்றான், ஏழாம் வேற்றுமை.
- (7) வா சாத்தா, சாத்தா வா, விளிவேற்றுமை.
- (8) சாத்தன் போயினான், போயினான் சாத்தன், முற்றுத்தொடர்.
- (9) போயினான் வந்து, வந்துபோயினான், எச்சத்தொடர்.

இவைகளில் முன் மொழிகளிற் பொருள் சிறந்தன.

மொழிகள் மாறாது இயல்பாய் நிற்கும்போது பின் மொழிகளிற் பொருள் சிறந்து நிற்கும்.

[மொழிமாற்று.]

சண்டு மொழிமாற் றென்பது ஒரு மொழியானது தன் நிலையிற் பிரித் தின்னொன்றுடன் சேர்ந்து பொருள் கோடலையன்று, பின்னர்ப் பெயர்வினை யிடையுரிகள் ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறி வருதலை யென்க.

- (1) பெயர் பண்பாய் வரும், - ஆயன் சாத்தான்.
- (2) பண்பு பெயராய் வரும், - வெள்ளை வந்தது.
- (3) பெயர் வினையாய்வரும், - அவன் மொழிகண்டு பயந்தேன்.
- (4) வினை பெயராய் வரும், - கெடுசெய்யா துலகம்.
- (5) இடைவினையாய் வரும், - அம்மதோழி.
- (6) இடை பண்பாய் வரும், - முன்னணி.
- (7) இடை பெயராய் வரும், - முன்செய்வினை.
- (8) உரிபெயராய் வரும், - வேந்தன் வயமுடையவன்.
- (9) உரி பண்பாய்வரும், - நனிபேதை.
- (10) உரிவினையாய்வரும், - மாண்ட உயிர்கள்.
- (11) செய்யுமென்னச்சம் பெயராய்வரும் - ஆம் சொன்னான்.
- (12) இடைபண்பாகும் - எவ்வனை.
- (13) சுட்டுப்பண்பாகும் - அம்மனிதன்

கண்டுபயந்தேன்=கற்கண்டு, பால், தேன்.

[மொழித்திரிபு.]

- (1) “வீரக்கழல்” உடையானது குணம் உடமை மேனின்றது.
- (2) “ஞாயிறுபட்டுவந்தான்” படவென்பதுபட்டு எனத்திரிந்தது.
- (3) “வரிபுனைந்து” வரிந்தவென்னும் வினையெச்சம் வரியென்னும் முன்னிலை யேவலானது.
- (4) “பொருதகர்” முன்னிலைத்தாது பெயரெச்சப் பொருட்டாய் நின்றது.
- (5) “அறிகொன்றறியான்” அறியென்னும் முன்னிலைத்தாது அறிதல் என்னும் பெயர்ப்பொருட்டாய் நின்றது.
- (6) “கொள்வாரும் கன்வரும்நேர்” முதனிலைத்தாது முற்றாய் முடி.
- (7) “தேரான்பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை - தீராவிடம்பைதரும்” இத்திற்தெளிந்தா நென்னும் முற்று வினைப்பெயரின், கண்ணின்மறமுதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது.
- (8) “பொருள் செயல்வகை” - பொருள் செய்யும்வகை வினை செயல்வகை - வினைசெய்யும் வகையெனத் தொழிற்பெயர்கள் எச்சமாய் வந்தன.
- (9) “வெய்யோன் குடதிசைச்சென்றது சென்றதாவி” இத்திற் செல்வென்னும் எச்சம் சென்றது எனமுற்றாய் மாறியின்றது.
- (10) “பெண்ணேவல் செய்தொழுதுமாண்மை” இதில் ஒழுகுமென்னுமெச்சம் ஒழுகுவான் என முற்றாய்நின்றது.
- (11) “தேரான்பிறனில் புசல்” - தேரான் என்பது தேராதவெனப் பொருடரும்,
- (12) “பிறப்பென்னும் பேதமை” காரியம் காரணமானது.
- (13) “தீவினையென்னுஞ் செருக்கு” காரணங்காரியமானது.
- (14) “இல்லதெ னில்லவன் மாண்பானால்” குணம் குணியானது.
- (15) “செற்றினமஞ்சம் பெருமை” குணவினை குணிவினையானது.
- (16) “முன்னின்று பின்னோக்காச்சொல்” ஒரு பொருளின்வினை மற்றோர் பொருளின் வினையானது.
- (17) “இந்தப்பாளை நானாழி அரிசிபொங்கும்” இடத்து நிகழ் பொருளின்றொழில் இடத்தோடு வந்தது.
- (18) “பீலிபெய் சாக்காமெச்சிறும்” சிலைவினைமுதல் வினையானது.
- (19) “இன்சொல்” “வன்சொல்” பண்பு மாறிவந்தது.
- (20) “செவிகைப்பச்சொற் பொறுக்கும்” புலன் மாறிவந்தது.

[விகுதி பிரித்துப் பொருள் கோடல்.]

அருங்கேடன் = கேடரியன்.

அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான் = நெஞ்சோடு அறஞ்சொல்வான் செய்த
கேள்வி யர் = வேள்வி செய்தவர்.

[உம்மை பிரித்துப் பொருள் கோடல்]

புணரிய நிலையிடை குறுகலு முறித்தே என்பதில் குறுகலு மென்ற
உம்மையை இடையுமென்று சேர்க்க.

[பண்பு பிரித்துப் பொருள் கோடல்.]

இனியவுளவாக வின்னாகூறல் கனியிருப்பக்காய் கவர்ந்தற்று. இதில்
'யகனி யின்னாத காயென்று சேரும்.

[உருபு பிரித்துப் பொருள் கோடல்.]

நடுவூருள் நச்சுமரம், ஊர் நடுவுள் நச்சுமரம்.

“யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறைவிற பூட் - டாப்பிசையனை மறிபாப்
புக் கொண்டு கூட்ட - டறிமறிமாற்றெனப் பொருள் கோளாட்டே.”

இந்த எண்வகைப் பொருள் கோளையும் நன்னூல்சூத்திரம் (சுகக) ற்
கண்டுணர்க.

அந்நுவயலக்கணம்.

1. எழுத்தே தனித்துத் தொடர்ந்தும் வருஞ்சொற்கு னெண்ணிலவா
யழுத்தும் பொருண்முறை யுய்த்திடு மென்ப ரரங்குதான்
விழுப்பப் தருமவாவண்மை தகுதியாம் வேற்றுமையி
லொழுக்கந் தருவாக்கி யத்திவையுற்றிடு மொண்ணுதலே.

(இ-ள்.) எழுத்துக்கள் தனித்து மிரண்டு முதலாய்த் தொடர்ந்தும் பொருளைக் கொடுக்கும். அப்பொருள் வாக்கியத்தில் அவாய் நிலை அண்மை தகுதியென்று சொல்லப்படும். “அவாய் நிலை” யாவது ஒரு சொற்றனக்கு எச் சொல் இல்லாவிடின் வாக்கியப் பொரு ளுணர்ச்சி உண்டாகாதோ, அச் சொல்லை யவீவி நின்றலாம். “ஆவைக் கொணு” என்னுமிடத்து இரண்டு சொல்லு மொன்றையொன்றவாவிற்றலு மதுகாரணம் பற்றிக் கருத்துணர்ச்சி யுண்டாதலு மறிக்க. அண்மையாவது கால மிடையீழன்றியும், வாக்கியப் பொரு ளுணர்ச்சிக்குக் காரணமல்லாத சொல் இடையீழன்றியும் சொல்லப் படுதலாம். ஆவைக் கொணு என்பதை நாழிகைக் கொன்றாய்ச் சொல்லின் பொருள்படாது, இனி மீலயுண்டான் நெருப்புடையது, தேவதத்தன் என்புழி மீலநெருப்புடைய தென்னும் வாக்கியத்தி னுணர்ச்சிக்குக் காரணமல்லாத உண்டான், என்னுஞ்சொல் இடையீடாக நின்றது. [இடையீடு = தடை.] தகுதியாவது பொருட்டுத் தடை யுணர்ச்சி யில்லாமையாம்; நெருப்பானனை என்னுமிடத்து நனைத்தற்கு நெருப்புக் கருவியன்று என்கிற யுணர்ச்சி தடையுணர்ச்சி என்க.

2. ஒன்றானவந்நுவயலக்க ணமைந்தென்றே துவர்கான்
நன்றானகன்மம் கிரியைகருத்தாவுநல்லடைதான்
பொன்றமுதலும்வருமுறை சாற்றுவன்பூமலிதான்
குன்றாதணியுஞ்சுரிகுழன் டாததைக்கேட்டுணரே.

(இ - ள்) அன்னுவயவுறுப்புகள், கர்த்தா, கிரியை, கன்மம், விசேடணம் விசேடியமென வைந்தாம், [சுண்டுமுதலென்றது விசேடியத்தை.]

3. ஆருமுணர்ந்தாய்ந்தறிவாற்றல் பெற்றிடவாங்கருவி
சாருந்தனிவாக்கியமென்றுரை நனிசாற்றுவர்மை
யாருங்குழலுமணிமணிப் பூண்டிகழாரணங்கே
சேருங்கிரியைவினைமுதல் சேர்வுணர்செய்திடவே.

(இ - ன்) ஒருபொருளை யுணர்ந்து கொள்வதற்குக் கருவியானது வாக்கியமாம். அவாக்கியமானது பொருள்படுதற்கு எழுவாய் பயனிலைகள் வேண்டுமென்பதாம். ஆகவேயேனைய கன்மம், விசேடியம் விசேடணமென்னு மூன்றறப்புகளுள் ஒன்றும், பலவுங் குறைந்தும், எழுவாய் பயனிலைகளில் ஒன்று குறையாமலும், நின்று வாக்கியம் பொருள்படுமென்க.

4. செப்புமெய்வாக்கிய மொன்றிரண்டாயிறஞ் சீர்பெறத்தான்
றப்பிலடைமொழிசேர்ந்து மில்லாதமெய்த்தன்மைநீதே
துப்புறற்செவ்வாய்த்துடியிடைமென் மொழித்தோகைநல்லாய்
ஒப்புடைக்கன்மகம்பொன்றுமில் யென்பறய்த்துணரே.

(இ - ன்) வாக்கியமானது விசேடணம் பெற்றும்பெறாதும்வரும், மேலுமது செயப்படுபொருள் குன்றியுங் குன்றாது மிருபிரிவாய் வருமென்பர்.

5. வழங்கும்பொருள்குணஞ்சுட்டுக் தொழிலுடன்வாய்த்துபினு
மொழுங்கேவினையணைபேர்களு மற்றவுமின்னவுங்
குழம்பாவினைமுதலா மென்றிலக்கணங்கூறிடுமாற்
சுழங்காடுமென்மொழிக்கண்ணே யிவற்றினைக்கண்டறியே.

(இ - ன்) பொருட்பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர் சுட்டுப்பெயர், குறிப்புவினை தெரிநிலைவினை யாலணையும் பெயர்களுந், மற்றுமிவை போன்றனவும் எழுவாயாகவருமென்பர் இவைகள் எழுவாயாகவரும்போது விசேடணம் பெற்றும், பெருதும் வரும், என்க.

சுழங்காடல் - பெண்கள் விரையாட்டிலொன்று.

6. பண்பானசுட்டுவினாவினை நற்பெயர்பார்நிசைதான்
எண்போரியலும்வியங்கோ ளிணையனவேற்றமுதம்
விண்போனமின்னேபயனிலையா மென்பர்விதலிலாக்
கண்போலும்பார்ந்திழற்கற் றேருநாத்துவைகாண்குதியே.

(இ - ள்) சுட்லிப்பெயரும், வினையும், வினையும், பெயரு மதன் பிரிவுக ளாகிய, பண்புப்பெயர் முதலியனவும் வியங்கோளும் பயனிலையாய் வரு மென்பார்.

7. கற்றோருகைகள்கவின்பெறுங் கரரணாகர்த்தனையே
பெற்றபெயரவை கன்மமாய்வரும் பேசின்கூற
சூற்றமறுநன்முறைநீதெனவுரை கூறுவார்மேற்
சுற்றும்விழியளிமாதே சுகமிதுசொற்றிழினை.

(இ - ள்) என்னென்ன எழுவாயாய் வருமோ அவைகள் செயப்படு பொருளாயும் வருமென்க.

8. அதுதொகையின்னுமை வேற்றுமையாரடையல்லவென்பர்
மறுதொகையோர்நான்கு மிரெச்சமுற்றிடுமாதனுமே
|| நுமடையாம்பேர்க்கே கன்மமும்பெற்றிடுமுள்ளிங்கா
விழுமிடையென்றுதொடியிலே வரையாதவேந்திழையே.

(இ-ள்) வினை, பண்பு, உவமை, மஉம்மை, அன்மொழி, வேற்றுமை என் னுந்தொகைகளானுள், உம்மையும் வேற்றுமையும்மடையாசா பொழிந்த வினை முதலாகச்சொல்லப்பட்ட நான்குதொகைகளும் இடுவனையெச்சங்களும், ஆறும்வேற்றுமையும் எழுவாய்க்கன்றிச் செயப்படுபொருளுக்கும் விசேடண மாய்வருமென்க.

உம்மை, இடைகுறைந்து உமையென நின்றது ஆறு, என்பது ஆறும் வேற்றுமையை யுணர்த்தி நின்றது.

9. மன்னும்பயனிலைக்காமடை யிரெச்சமன்றிபுமேற்
முன்னுமிருமுற்றுமாங்காங்கு வந்திடுந்தொன்றுதொட்டே
யின்னுமபலவுளவாய்த்தினுல் வழியிவ்வகையே
கன்னுங்கைத்திடப் பன்னுங்கொடியிடைக்காரிகையே.

(இ - ள்) வினைஎச்சம், பெயரெச்சம், ஈர்முற்று, வினையுரி ஆகிய விவை யுமிவை போன்றனவும் வினை விசேடணமாய் வருமென்பார்.

10. வினைதன்விசேடணயிரெச்ச மாய்வரும்வெண்டினாசேர்

கனைகடற்குழ்புவிக்கண்வரு பேருமற்றேகாசினியி
வினையவுமன்னவிவைதாம் வரைமுறையிற்றழிந்தே

புனைவருங்காண் பொய்ச் சிற்றிடை ததாபுரூபந்நொற்றொழியே

(இ - ள்) வினைவிசேடணம் தனியாய் நிற்பதன்றியு மிரண்டுக்கியும் வரும், பொருநிரண்டு, மூன்று அடுக்கிவரப்பெறும் மேலுமில்விட்டுச் சொல்லப்பட்ட வளைவின்றிப் பிறழ்ந்துமடைமொழிகள் வருமெனக்கொள்க.

[அத்துவயஞ்செய்தல்.]

“என்பெற்றதாயாரு மெண்ணைப்பிணமென்றே யிகழ்ந்துவிட்டார்.”

I.

(1)	எழுவாய்	...	...	தாயார்.
(2)	பயனிலை	...	...	விட்டார்.
(3)	செய்பொருள்	...	...	என்னை,
(4)	விசேடணம்	...	...	என்பெற்ற.
(5)	ஆரோபணம்	...	...	இகழ்ந்துபிணமென்று.

II.

“ஆதியிற் றமிழ்நுலகத்தியர்க்குணர்த்திய மாதொருபாகனை வழுத்துதும்”

(1)	எழுவாய்	...	...	[நாம் தோன்றாஎழுவாய்]
(2)	பயனிலை	...	...	வழுத்துதும்.
(3)	செய்பொருள்	...	...	பாகனை.
(4)	விசேடணம்	...	...	ஆதியில்...உணர்த்தியல்.
(5)	ஆரோபணம்	...	...	-----

III.

“பொன்பெற்றமாதரும். போவென்றுசொல்லிப் புலம்பிவிட்டார்”

(1)	எழுவாய்	...	...	மாதர்.
(2)	பயனிலை	...	...	விட்டார்.
(3)	செய்பொருள்	...	...	என்னை [மறைந்துநின்றது.]
(4)	விசேடணம்	...	...	பொன்பெற்ற.
(5)	ஆரோபணம்	...	...	போவென்று.....புலம்பி.

IV.

“தார்கொண்ட பூமல்லிகைச் சேக்கையிற்றும் பிசாலப்பம்பும்.”

(1)	எழுவாய்	...	...	தும்பி.
(2)	பயனிலை	...	...	பம்பும்.
(3)	செய்பொருள்	...	...	

- (4) விசேடணம் தார்கொண்ட பூமல்லிகை.
 (5) ஆரோபணம் சால.

—◆—
V.

“தார்கொண்ட கம்பக்களியானை முன்னின்று காப்பதுவே.”

- (1) எழுவாய் யானை.
 (2) பயனிலை காப்பது.
 (3) செய்பொருள் ஏன்னை [தோன்றுகின்றது.]
 (4) விசேடணம் தார்கொண்ட.....களி.
 (5) ஆரோபணம் முன்னின்று.

௭. அனுகாரம்.

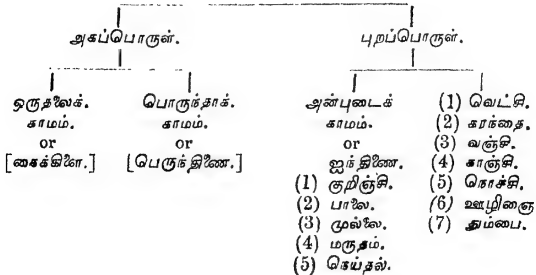
பொருள்.

ஒருவன் தானெடுத்துக்கொண்ட விஷயமானது யாவர்க்கு முபயோகப் படும்பொருட்டு இயற்கையின் தன்மைகளைத் துணையாகக்கொண்டு, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் விரித்துரைப்பது பொருளெனப்படும். இந்நான்கனுட் சிற்றின்பத்தைத் தருமொன்றை அகப்பொருளென்றும், படைச் சேவகத்தைப் புறப்பொரு ளென்றும் தூல்கள் கூறும்.

இத்தன்மைகளைச் செவ்வி தராயுணர்ந்து, மற்றையோர்க்குப் பயனுடன் இன்பத்தையு மொருங்கே கொடுத்தற்குப் பலவிதமான மனிதருடைய சுபாவ வியற்கைகளை யறிதலன்றி அவர்கள் சஞ்சரிக்கும் இடம், அவர்களின் சாதி தொழில், குணம், பாஷை, வேதம், செய்வம் முதலானவற்றையும், இன்னும் உயர்ந்தோர், இழிந்தோர், புள், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம். உணு, பறை, யாழ், பண், காலபேதங்கள் முதலியவற்றையு மறிதல்வேண்டும்.

இவர்களிருக்குமிடப் பரப்பானது திணையெனப் படும். அது குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என ஐவகைப்படும். மலையும் மலைசார்ந்த விடமும் குறிஞ்சி, காழும் காஞ்சார்ந்த விடமும் பாலை. காடும் காடுசார்ந்த விடமும் முல்லை. வயலும் வயல்சார்ந்த விடமும் மருதம். கடலும் கடல் சார்ந்த விடமும் நெய்தல். மேற்சொல்லப்பட்ட பதினான்கு பொருளையும் கருப்பொரு ளென்பர். பொருளானது, கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என இருவகைப்படும் [கருப்பொருள்] - உற்பத்தியை யவ்வவ்விடத்திலேயே பொருத்திய பொருள், [உரிப்பொருள்] - அவ்வவ் விடத்திற்கு உரிமையைப் பூண்டபொருளாம்.

பொருள்.

திணை.

I. குறிஞ்சி.	II. பாலை.	III. முல்லை.	IV. மருதம்.	V. கெய்தல்.
1 தெய்வம்-குமரன். 2 உயர்ந்தோர்-பொருப்பன். 3 இழிந்தோர்-குறவர், லீ. 4 பறவை-கிளி, மயில். 5 விலங்கு-புலி, யானை, லீ. 6 ஊர்-கிழக்கு. 7 நீர்-அருவி, கிணை. 8 மலர்-சந்தனம், லீ. 9 மரம்- 10 உணை-தின, லீ. 11 பறை-தொண்டகம். 12 யாழ்-குறிஞ்சியாழ். 13 பாட்டு-குறிஞ்சியினை. 14 தொழில்-வெறிக்கோளல்.	காளி. காளை-ஏயிற்றி, லீ. மறவர்-எயினர், லீ. புற-பருத்தி, கழுஞ், லீ. புலி-கெச்சைய், லீ. குறுப்பு- கேணி குர-கிழங்கு, லீ. " " பறிபொருள், லீ. தூ. பாலையாழ். பஞ்சகம், லீ. பகற்குறை, லீ.	விட்டுணை. குறுப்பொறைநாடன். இடையர்-இடைச்சியா லீ. காட்டுச்சேரழி, லீ. மான்-முயல், லீ. பாடி, லீ. குறுஞ்சினை-காண்யாறு. துளசி-முல்லை, காந்தன். " " வாரு-சாமை, பயறு. பம்பை. முல்லையாழ். சாதார்ப்பினை. வினைத்தல்-வெட்டல், லீ.	இந்திரன். ஊரன்-கிழவன், லீ. உழவர்-உழத்தியர், லீ. கொக்கு-அனில். அருமை-நீர்காய். பெருர்-மூதூர். ஆர், லீ. உழி-தாமரை, குவளை. " " செந்தெல்-வெண்ணெல். கிணை-மணப்பறை. மருதயாழ். மருதம், லீ. வழங்குகொண்டால், லீ.	வருணன். சேர்ப்பன்-புலப்பன். பாதர்-பரத்தியர், லீ. கடற்காக்கை, லீ. சுறு, லீ. பாக்கம்-பட்டினம். உவர்கீர்க் கேணி. தாழை-மடம்பு, லீ. " " புலவர், மீன், உப்பு. பம்பை, கோப்பறை. விளரியாழ். செவ்வழி. மீன்விறல், லீ.

புறப்பொருள்.

I. வெட்சி.	II. கரத்தை.	III. உஞ்சி.	IV. காஞ்சி.	V. நொச்சி.	VI. உழழினை.	VII. தும்பை.
புனைவர் காட்டுப்புகு ந்து நிறையையோ ட்டுதல்.	புனைவர் ஒட்டின சன் நிறையையிட்டு ல், லீ.	புனைவர்மேற் லுஞ் செவகம்.	செல்புனைவரோடு திர்த்தல், லீ.	தன்னான் காத்த புனைவர் துணை கைகப்பொருது வெல் லுஞ்சேவகம்.		

அ. அதுகாரம்.

யாப்பு.

விதியின் வழியே சொற்களியைந்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் பொருள்களைத் தோற்றுவித்து நிற்பது செய்யுளாம். இம்மை மறுமைப் பயன்க ளுணர்ந்தீற்றில் முத்தியடைதலே இதன்பயனும்.

செய்யுளானது எழுத்து, அசை, சீர், தளை அடி, தொடை என்னு மாயுறுப்புக்களைப் பொருந்தும். எழுத்துக், குறில், கெடில் என இருவகைப்படும். அசை, நேர், நிரை பென்றிருவகைப் படும். சீர், அசைச்சீர், இயற்சீர், உரிச்சீர், பொதுச்சீரென நான்கு வகைப்படும். தளை, நேரொண் ருசிரியத் தளை, நிரையொண் ருசிரியத் தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாக வஞ்சித்தளை, என எழுவகைப்படும். அடி, குறளடி, சித்தடி, அளவடி, கெடிலடி, கழிநெடிலடி என ஐவகைப் படும்.

தொடையானது மோனை, இயைப்பு, எதுகை, முரண், அளபு என்று சொல்லப்படும். இவை யொவ்வொன்று மெண்வகையாய்ப் பிரியுமென்க.

குறிலும் கெடிலும் தனியே நின்று மொற்றடுத்தும் வரின் நேரகையாம்.

- (1) அ—குறில் தனித்த நேரகை.
- (2) அன்—குறிலு மொற்றும் வந்த நேரகை.
- (3) ஆ—கெடில் தனித்த நேரகை.
- (4) ஆன்—கெடிலு மொற்றும் வந்த நேரகை.

குறிலிணைந்து மொற்றடுத்தங் குறினெடி லிணைந்து மொற்றடுத்தும் வருவன நிரையகை யெனப்படும்.

- (1) வெறி—குறிலிணைந்த நிரையகை.
- (2) நிறம்—குறிலிணைத் தொற்றித்த நிரையகை.
- (3) சுரு—குறினெடி லிணைந்த நிரையகை.
- (4) விளாம்—குறினெடிவிணைத் தொற்றித்த நிரையகை.

இவ்வகைகள் இரண்டு, முன்று, நான்காய்ச் சேர்ந்துவரிற் சீரெனப்படும்.

இவற்றுள் நேர் நேர் | நிரை நேர் | நேர் நிரை | நிரை நிரை | இந்நான்கு மீரகைச் சீராம்.

உதாரண வாய்ப்பாடு.

தேமா==நேர் நேர்	}	இவ்விரண்டும் மாச்சி ரெனப்படும்.
புளிமா==நிரைநேர்		
கூவிளம்==நேர். நிரை	}	இவ்விரண்டும் விளச்சி ரெனப்படும்.
சுருவிளம்==நிரை, நிரை		

இக்கூற்று சீர்களும் இயற்சி ரெனவு மாசிரிய உரிச்சிரெனவும் வழங்கும்.

நேர் நேர் நேர் || நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர் | நிரை நிரை நேர் |
 நேர் நேர் நிரை | நிரை நேர் நிரை | நிரை நிரை நிரை | நேர் நிரை நிரை | இவ்
 வெட்டும் மூலத்தைச் சீராம்.

உதாரண வாய்ப்பாடு.

தேமாங்காய்==நேர்நேர்நேர்	}	இவைகாய்ச்சி ரெனவும் வெண் சிரெனவும்படும்.
புளிமாங்காய்==நிரைநேர்நேர்		
கூவிளங்காய்==நேர்நிரைநேர்		
சுருவிளங்காய்==நிரைநிரைநேர்		
தேமாங்கனி==நேர்நேர்நிரை	}	இவை கனிச் சிரெனவும் வ ஞ்சிச் சிரென வும் படும்.
புளிமாங்கனி==நிரைநேர்நிரை		
சுருவிளங்கனி==நிரைநிரைநிரை		
கூவிளங்கனி==நேர்நிரைநிரை		

தேமா - புளிமா - சுருவிளம் - கூவிள - மிவற்றுடன், தண்பூ - நறுப்பூ
 தண்ணிமூல் - நறுநிமூல் என்னும் நான்கையு முறழந்தாற் பொதுச்சீர் பதினா
 றுருமென்க.

அசைச்சீர் வெண்பாவி னிறுதியில் வரும். இயற்சீர் அகவலிலும் வெண்
 பாலிலும் வரும். நேரீற்ற வுரிச்சீர் வெண்பாலிலும் நிரையீற்ற வுரிச்சீர் வஞ்
 சியிலும் வரும். பொதுச்சீரு முரிச்சீர்போன்று நிற்பினும் வெண்பாலினுள்
 வராது. ஆசிரியத்தள்ளும் சலியுள்ளும் குற்றாகரம் வந்தாலன்றி வராது.

காய்முன் நேர் வருவது வெண்சீர் வெண்டளை, மாமுன்னிரையும் விள
 முன்னேரும் வருவது இயற்சீர் வெண்டளை, நேர் முன்னேர் வருவது
 நேரென்றாசிரியத்தளை, நிரை முன்னிரை வருவது நிரையொன்றாசிரியத்
 தளையாம்.

தளைகள் ஒன்றும் பலவு மடுத்துவருவது அடியெனப்படும். அவ்வடிகள்
 இருசீரான் வந்த குறையடியென்றும், முச்சீரான் வந்த சித்தமடியென்றும், நாற்
 சீரான் வந்த அளவடியென்றும் ஐஞ்சீரான்வந்த கெடிலடியென்றும் ஐந்தின்
 மேற்படவந்த சுழில் கெடிலடியென்றும் சொல்லப்படும்.

தொடுக்கப்படுவது தொடையாம். அது ஏதுகையும் மோனையுமென விரு வகைப்படும். அடிகடோறும் முத்லெழுத் தளவொத்து நிற்க விரண்டா மெழுத்தொன்றி வருவதும் மூன்றாமெழுத்து முதலியன வொன்றிவருவது மெதுகைத்தொடையாம்.

“பேதைமடமயிலைக்குழும் பிணைமான்போற்

கோதைமடமாணைக் கொண்டணைந்த - மாதர்.”

இவ்வெண்பாவில் முதலெழுத் தளவொத்து நிற்க விரண்டாமெழுத் தென்றிவந்தது.

“விண்ணரசர்நிற்க வெறித்தேன்மணமாலே

மண்ணரசர்க்கீந்த மடமாதின் - எண்ணம்.”

இசில் மூன்றாமெழுத்தொன்றி வந்தது. ஓரடியின் முதற்சீரின் முத லெழுத்தோடு அவ்வடியின் மற்ற இரண்டு, மூன்று, நான்காஞ்சீர்களின் முத லெழுத்தொன்றி வருவது மோனையெனப்படும்.

“தம்பியர்கள் தற்குழ.”—இரண்டாஞ்சீரின் முதலெழுத்தொன்றல்.

“செந்தேன் மொழியான் செறியழக.”—மூன்றாஞ்சீரின் முதலெழுத் த்தொன்றல்.

“சந்தக்கழற்றாமையுஞ் சதங்கையணி.”—நான்காவது சீரின் முதலெ ழுத்தொன்றல்.

நான்குசீரின் முதலெழுத்து மொன்றிவருவது முற்று மோனையெனப் படும்.

அ. ஆ. ஐ. ஒள. | இ. ஈ. எ. ஏ. உ. ஊ. ஓ. ஔ. | ஞ. ந. ம. வ. ச. த.
தம்முளினமாம். | தம்முளினமாம். | தம்முளினமாம்.

[செய்யுள்]

நால்வகைப்பாக்களோடும் பா, துறை, தாழிசை, விருத்தம் என்னும் நான் கையு முறழந்தாற் பாக்கள் பதினாறும். அவற்றுடன் மருட்பா வொன்றையுங் கூட்டிப் பாவின்ம் பதினேழாதல் காண்க-

இவற்றுள், வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தமென்பன, பெரும்பான்மை பற்றி வருதலானும், மாணக்கர் அவற்றை அறித லவரானுகூலத்திற் கின்றிய மையா வவசியமாயிருத்தலானு மவைகளினிலக்கணங்களை மாத்திர மிங்ஙனஞ் சுருக்கிக்கூறுவேன்.

[வெண்பாவிலக்கணம்.]

1. முதன் மூன்றடிகள் நாற்சீராயினும்.

2. நான்காமடிமுச் சீராயினும்,

3. உரிச்சீரு மியற்சீரும் பெற்றியலும்.
4. இயற்சீர், வெண்சீர், வெண்டளைகளைப் பெறும்.
5. காசு, நான், மலர், பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டான் முடியும்.
6. தனிச்சொற்பெற்று ஒருவிகற்பமாய் மிருவிகற்பமாயும்வரும்.

[வெண்பாக்கள். (1) நேரிசை. (2) இன்னிசை. (3) குறள். (4) சிந்தியல். (5) பஃறொடை என ஐவகைப்படும்.]

[இருவிகற்பமாய் வந்த - நேரிசை, வெண்பா.]

1. மறைமுதல்வ | நீயிங்கே | வந்தருளப் | பெற்றேன்
பிறவிப் | பெருந்துயர | மெல்லா | மறவே
பிழைத்தேய்பா | னென்றானப் | பேராழி | யானே
அழைத்தேவல் | கொண்ட | வரசு.

நிரை நிரை நேர் | நேர் நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர் | நேர் நேர்,
நிரை நேர் | நிரை நிரை நேர் | நேர் நேர் | நிரை நேர்,
நிரை நேர் நேர் | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர்,
நிரை நேர் நேர் | நேர் நேர் | நிரைநேர். [பிறப்பென்னும் வாய்பாடு.]

[ஒரு விகற்பமாய்வந்த இன்னிசை வெண்பா.]

2. துகடர் | பெருஞ்செல்வந் | தோன்றியக்காற் | றொட்டுப்
பகடு | நடந்தகூடற் | பல்லாரோ | மின்க
வகடுற | யார்மாட்டு | நில்லாது | செல்வஞ்
சுகடக்காற் | போல | வரும்.

நிரை நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர் | நேர் நேர்,
நிரை நேர் | நிரை நிரை | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர்,
நிரை நிரை | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர்,
நிரை நேர் நேர் | நேர் நேர் | மலர்.

[ஒரு விகற்பமாய்வந்த குறள் வெண்பா.]

3. மலர்மிசை | யேகிணை | மாணடி | சேர்ந்தார்
நிலமிசை | நீடுவாழ் | வார்.

நிரை நிரை | நேர் நிரை | நேர் நிரை | நேர் நேர்
நிரை நிரை | நேர் நிரை | நேர். [நான் வாய்பாடு]

[ஒரு விசற்பமாய்வந்த நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா.]

4. அறிந்தானே | யேற்றி | யறிவாந் | கறிந்து
செறிந்தார்க்குக் | செவ்வ | னுரைப்பச் | சிறந்தார்
சிறந்தமை | யாராய்ந்து | கொண்டு.

நிரை நேர் நேர் | நேர் நேர் | நிரை நேர் | நிரை நேர்,
நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை | நேர் நேர் | நிரை நேர்,
நிரை நிரை | நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர். [காசு]

[பல விசற்பமாய் வந்த படுறெடை வெண்பா.]

5. வையக | மெல்லாந் | கழனியாய் | வையகத்துட்
செய்யகமே | நாற்றிசையின் | தேயங்கள் | செய்யகத்துள்
வான்கரும்பே | தொண்டை | வளநாடு | வான்கரும்பின்
சாறேயந் | நாட்டிற் | தலையூர்கள் | சாறட்ட
கட்டியே | கச்சிப் | புறமெல்லாம் | கட்டியுட்
டானேற்ற | மான | சருக்கரை | மாமணியே
யானேற்றான் | கச்சி | யகம்.

நேர் நிரை | நேர் நேர் | நிரை நிரை | நேர் நிரை நேர்,
நேர் நிரை நேர் | நேர் நிரை நேர் | நேர் நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர்,
நேர் நிரை நேர் | நேர் நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர்,
நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நேர் நேர்,
நேர் நிரை | நேர் நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை,
நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர் | நிரை நிரை | நேர் நிரை நேர்,
நேர் நேர் நேர் | நேர் நேர் | மலர். [வாய்பாடு]

கவித்துறை.

நெடிலடியாக வொத்த நான்கடியால்வருஞ் செய்யுளெல்லாந், கவித்து
றையெனப்படும். அது விருத்தக் கவித்துறை, கோவைக் கவித்துறை, திவ்
தக் கவித்துறை, கட்டளைக் கவித்துறை யெனப் பலவகைப்படும்,

[கட்டளைக் கவித்துறை—இலக்கணம்.]

(1) முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாமல் நிற்கும், (2) கடைச்
சீர் விளங்காயாய் வரும், (3) இயற்சீரன்றி இடைநேர் வெண்சீர் விரவும்,
(4) ஐந்தாஞ்சீரின் கண்ணே மோனைவரும், (5) ஈற்றுச்சீரி னிறுதியில் ஈற்

றசை யேகாரம்வரும், (6) நேர்முதலாய்வரு மடியொற் றெழுத்துப் பதினா றெழுத்தும், நிரைமுதலாய் வரின் ஒற்றெழுத்துப் பதினேழெழுத்தும் வரும்.

ஆயில்கொண் டவுண்கண் டமடமாது|சொற்றவை|யந்தரத்தே
பயில்கொண் டவர்க்கி|யசரி|யோர்ந்தினிப்|பையலென
வெயில்கொண் டபாணமே|போக்கிய|தென்னாவி|மேல்வருந்தாத்
துயில்கொண் டநன்மை|துணையெனச்|சொற்றிடுந்|தோன்றலுக்கே.

நிரை நேர் | நிரை நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை | நேர் நிரை நேர்,
நிரை நேர் | நிரை நேர் | நிரை நேர் நேர் | நேர் நிரை | நேர் நிரை நேர்,
நிரை நேர் | நிரை நிரை | நேர் நிரை | நேர் நேர் நேர் | நேர் நிரை நேர்,
நிரை நேர் | நிரை நேர் | நிரை நிரை | நேர் நிரை | நேர் நிரை நேர்.

[விருத்த விலக்கணம்.]

எல்லாச்சீரும், எல்லாத் தளையும், எல்லாவடியும், விருத்தத்தின் கண் ணேவரும். இன்னு மோரெதுகையாய் நான்கடியாக வொத்தவடியானுஞ் சீரா ணும் வரும். மாவீற்ற சிரிரண்டும், வினவீற்ற சிரிரண்டும், காயீற்றசீர் நான் கும், தம்முளொத்த சிரெனப்படும. அன்றியும் வஞ்சிச் சீரும், பொதுச்சீருந் தத்தமிடையினின்ற மாவும் விளமும்பற்றி யொப்புமை கொள்க. ஆகயி னோடிக் கண்ணே தேமாவந்த விடத்து மற்றோடிக் கட் தேமா வாயினும், புளிமாவாயினும் வரப்பெறினோசை வருவாது. அன்றியும் கருவிளம் வந்த விடத்திற் கூவினமும், தேமாங்காய் வந்தவிடத்து மற்றைக்காயும், கனிவந்த விடத்துக் கனியும் வரப்பெறினோசை வருவாதென்க.

[அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.]

புளிமாங்காய் | புளிமா | தேமா | கருவிளம் | புளிமா | தேமா.

1. மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா யாயின் விழியொன்று நோக்கா யாயின் விரகமிக் குழல்வே னாய்யும்
வழியொன்று காட்டா யாயின் மனமுஞ்சற் றருகா யாயிற் பழியொன்று நின்பாற் சூழும் பராமுகந் தவிர்தி யென்றான்.

[கவிவிருத்தம்.]

கூவிளம் | கருவிளம் | தேமா | கூவிளம்.

2. வாங்கிய சிவையுதல் வள்ளி யென்பவன்
பூங்குர லேனலம் புனத்து ளோகியே
யாங்கன மிருத்தலு மயற்பு னத்தமர்
பாங்கிவந் தடிமுறை பணிந் து நண்ணினான்.

செய்யுள் விகற்பம்.

முத்தகம், தொடர்பின்றித் தனியே நின்று ஒரு பொருளைக் கொண்டு முடியும். துளகம், பலபாட்டு பொருவினை கொள்ளும். தொகை நிலைச்செய்யுள், பலவகைத் தொகைப் பாட்டிணைந்து வரும். தொடர்நிலைச் செய்யுள், பலபாட்டாகிப் பொருளாலுஞ் சொல்லாலுங் தொடர்ந்து ஒருப்படவருவன. சிந்தாமணி முதலியன. இனிப்பொருள்சொல் இரடானுத் தொடரின் அந்தாதியெனப்படுத். காவியம், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு மொன்றும்பலவுங் குறைந்துவருவது. புராணம், பலகதைகளை விளக்கிவருவது. பெருங்காப்பியம், நிகரில்லாத பா நாயகனைக் கொண்டும், அறம்பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் விளைவித்தற்கேதுவாயுள்ளது. அது செய்வவணக்கம், செய்பொரு ளுரைத்தல், இரண்டையுஞ் சிறப்புப் பாயிரமாய்க் கொண்டு, மலை, கடல், நாடு, நகர் பருவம் பருதியுதையம், மதியுதையம் என்னுமிவற்றின் வருணனையும், மணஞ்செய்தல், முடிசூடல், பொழில் விளையாடல், புனல்விளையாடல், சிறுவரைப் பெறுதல், கலவி, புலவி யிவைகளைப் புகழ்தல், மந்திரம், செலவு, போர், வெற்றி யிவைகளைத் தொடர்ந்து கூறலுமாம். பரணி, போர்முசத்தாயிரம் யானையைக்கொன்ற வீரனைப் பாட்டுநாயகனாகக் கொண்டு பாடுதலாம். அது னுறுப்பாவன :— கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு, பாலைநிலம், காளிகோயில், பேயோடு காளியும், காளியோடு பேயும் சொல்லுதல். இவைகளால் நாயகன் சிந்தி விளக்கலும், அவன்வழியாய் வெம்போர் விரும்பலுமாம். உலா, மலை, ஆறு, நாடு, ஊர், செனை, குகரை, யானை, கொடி, முரசு, செங்கோல் ஆகிய விப் பத்துறுப்புக்களையும் விளக்கியு மிவைகளையுடைய குலமகன் நெடுந்தெரு பவனிபோம்போது பேசை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற எழுவகைப் பெண்களு மவனைத் தொழுதலும் புகழ்தலுமான வற்றை யேழுறுப்பாகவிளக்கிக் கலி வெண்பாவாற் பாடுவது.

மடல், உலாவுறுப்போடும் பாட்டுடை நாயகனைக் கண்ணுற்றமாதர்க் கெழும் பியகாதலை மற்றேருறுப்பாகக்கூட்டி அவன்பெயர் எதுகையாகக்கொண்டு ஒரு துளையோடு பாவெல்லாம்வந்து உலாப்போல் நிற்கக் கலிவெண்பாவாற் பாடுவது. அங்கமலை கலிவெண்பா வாலாயினும் வெளிவிருத்தத் தாலாயினும் உடலிலுள்ள உறுப்புகளெல்லாந் தோன்ற ஒவ்வொன்றாய் விரித்துப்பாடுவது. பாதந்தொட்டு மேலேறித்தலை மயிரிருகப்புசுழ்த்து பாடுவது பாதாதிகேசமே ளவும், சிந்தொட்டுப்பாத மீறாயுள்ளவற்றை புகழ்த்துப்பாடுவது கேசாதீபாதமே ளவும் சொல்லப்படும். ஆற்றுப்படை ஒருவனைப்புகழ்த்துவாழ்த்தப் புலவ

நும் பாடுவோரும் பொருநரும், கூத்தருமாகிய இவர்கள் அல்லது ஒருபாலா வழியெதிர்ப்பட்டதாகப் புகழ்ந்து ஆசிரியப்பாவாற் பாடுவது. ஆற=வழி படை=படுத்தல். செருக்களாவதீசி இரதம், கசம, துரகம், பாதாதி யென விருபடை நூற்றாளை யெதிர்த்துககணை தொடுத்தும், வளை, வேல், ஏறிதலும் கைவாள் வீசலும், வலம் இடம் சுழலுந்தேரும், சினத்தகளிற் பாயம் பரியும் ஒலிமிஞ்சு பதாதிபும், இவையுமின்றேரன்னவுத் தோன்றப் பற்பலவஞ்சிப் பாவொடு தொடுத்தசெய்யுளேபாம். வரலாற்றுவதீசி அறம்பொருள் இன்பம் வீடு எனனும் நான்கும் தோன்றவஞ்சிப்பாவான் முடித்தசெய்யுள். அட்டமங் கலப் பாட்டுடைத்தலைவனைக் கவிதோறும், செய்யும் காப்பவென்று ஆசிரிய விருத்தமெட்டான் முடிவது. பலசந்தமாலே அந்தாதிமாக நூறு ஆசிரியவிரு த்தம், பாடிப் பத்து ஒவ்வொரு சந்தமாகத்தொடுப்பது. ஊரல் தலைமகனையு மவன் சுற்றத்தானாயும், ஆசிரியவிருத்தத்தாலாயினும் கவித்தாழிசையாலாயினும் பாடுவது. கோவை பொருளதிகாரத்தின் கண்ணேகாட்டிய களவு கற்பு என்னு மிருபாலையுடைய அகப்பொருட்டிணைக ளேழும் வினககிக் கவித்துறை நானூறுற்பாடுவது. இரட்டைமாலே எப்பொருண் மேலும் முறையேகலத் து பத்துவெண்பாவும் பத்துக்கவித்துறையுமாய் வரத்தொடுப்பது. மணிமாலே எப்பொருண் மேலும் வெண்பா விருபாய், கவித்துறை நாற்பதும் வரப்பாடுவது முய்யமணிங்கோவை அந்தாதிமாகவும் முப்பதுபாட்டாகவும், அகவல் வெண்பா, கவித்துறையென விழுமூன்றும் முறைபே வரத்தொடுப்பது இவ்வொழுங்குமாறி வெண்பா கவித்துறை அகவலாய்த்தொடுத்துவருவது மும்மணிமாலே யெனப்படும். இணைமணிமாலே வெண்பா, கவித்துறை ஆசிரியப்பா, ஆசிரியவிருத்தம் எனவிற்காங்குங், கலந்து நூறுய்வுருவது. இந் நான்குமைந்தாய் வருவது, அலங்கார பஞ்சகமெனப்படும். சுதகம் அகப்பொருள், அல்லது புறப்பொருள் ஒன்றன்மேற் கற்பித்து நூறுசெய்யாளர் கூறுவது, தூது தலைமகனுக் தலைவியுக் தமமுடைய காலைப்பாணன், பாங்கிமுதலிய பேரிடத்திலாவது கினிமுதலிய பட்சிசுரிடத்தாவது தூதுபோவெனத்தம் காலைச்சொல்லிக் கவிவெண்பா விஞற்பாடுவது. துழமுகன் கவிவெண்பாவால் மாதர்கடங்கையிற் கண்ட விளமைத் தன்னையுடைய குழமகளைப் புகழ்ந்து கூறுவது. நயனப்பத்துபயோதாப்பத்து கண்ணையும் முலையையும் விபத்துபத்துச் செய்யுளாற் பாடுவது.

செய்யுள் பொருத்தம்.

(1) மங்கலம் (2) சொல் (3) எழுத்து (4) தானம் (5) பால் (6) உறை (7) வருணம் (8) நாள் (9) கதி (10) சுணம். இப்பத்துஞ் செய்யுட் பொருத்தமாம். கங்கை மலைநிலம், காரி, புயல்பொன், மணி, கடல், சொல், கரி,

பரி, சீர், புதம், எழுத்து, அலர், திங்கள், தினகரன், தேர், வயல், அமிழ்தம், திரு, உலகு, ஆரணம், நீர், என்று சொல்லப்படுவனவும், பிறவுமിവற்றின் பரியாய நாமங்களும், மங்கலச்சொல் எனப்படும். சிறுபான்மை அடைமொழிகள் முதலாயும்வரும், “அகரமுதல்” என்றார் திருவள்ளுவர், “சுருவிமா மழை” யென்று அடைகொடுத்து நடைதத்தார் கூறினார்; கன்னுலில் “மலந்தலை யுலகம்” என்றஞ், சிந்தாமணியில் “மூவா முதலா வுலகம்” என்றும், வந்தமை காண்க.

சொல்.—சொன்மங்கலமாயிருப்பினு மையத்தையுமரிதுணர் சொல்லையும், சந்திவகையாற்றிரிந்த சொல்லையும் வழுவுவன்பர் “கடறவழுலகம்,” “தேரு குடிரிதரு,” எனபனவழுவாம். எழுத்து,—முதற்சீரிலொற்று முயிர்மெய்யும் உயிருமொற்றைபட மூன்றுமைத்து மேமூமாய் சிற்பின் நல்லதாம், இரண்டும் நான்குமாறுமாக விரட்டையாய் வரினவழுவாம். தானம்—ஐந்து குற்றெழுத்தை யு மவற்றவற்றொத்த கெட்டிலுபுகூட்டி அம் வருந்தானத்தில் ஐயையும் உவ்வருந்தானத்தில் ஒளவையுஞ்சேர்த்தால் ஐந்தானமாகும். பால்—குற்றெழுத்தெல்லாம், ஆண்பாலெனவும், கெட்டெழுத்தெல்லாம், பெண்பாலெனவுஞ் சொல்வர். அவற்றுண் முதலிலே மாந்தரைப்புகழக் குற்றெழுத்தும், மாசரைப்புகழ் கெட்டெழுத்தும்வரின் சிறப்பாம், உணவு.—அ. உ. எ. என நான்கும், க. ச. த. ந. ப. ம. வ என்னும் எழுயிரும் அமுதெழுத் தெனப்படும், இவைமுன்னே சொல்லப்பட்ட தசாங்கத்தின் முதற்சீர்க்கு மயற்குமாம். அன்றியும், யா. போ. ரா. ரேர. லா. லோ. என்பவையும், இரண்டளபெடையும், அகரக் குறுக்கமும், ஆய்தமும், நச்செழுத்தாகும் இவை முதற்சீர்க்கண்ணும் தசாங்கத்தி னயற்குமாகா.

எஞ்சிய, நாற்பொருத்தங்களும் விசேஷ மின்மையால் சுண்டு கூறுகொழிக்கப்பட்டன.

பாவினங்களின் சாதி.

பா.	சாதி.	நிலம்.	நிறம்.	நான்.	இராசி.	கிரகம்.
வெண்பா.	அந்தணர்.	முல்லை.	வென்.	கார்த்திகை. &c.	சுற்கட. சும்பம். &c.	தி. வி. &c.
ஆசிரியப் பா.	அரசர்.	குறிஞ்சி	சிவப்பு	மகம், பூரம். &c.	மேடம். தனுசு. &c.	ஞா.செ. &c.
கலிப்பா.	வணிகர்.	மருதம்.	பொன்.	அனு. கேட். &c.	மிதுனம். துலா. &c.	பு. ச. &c.
வஞ்சிப்பா.	குத்திரர்.	கெய்தல்	கருமை	அவி. சதை. &c.	இடபம். கன்னி. &c.	சுக்ரிர &c.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
—நிலையம்;

சு. அதிகாரம்.

அணி.

மகளிர்க்கு மாலையுந், சுவர்க்குச் சித்திரமு 'மென்னைக் கற்றோ ருரை
கள் கவின்பெற்று எல்லோர்க்கு மெனினில் விளங்கும் பொருட்டி, மூன்றிய
வுணர்ச்சி, பொருட்சுவை, சொற்குவை, சத்தவின்பங்கள் தோன்றச் சிறப்ப
மைத்துச் சொல்வது அணியெனப்படும். அவ்வணியானது, சொல் அணி,
பொருள் அணி யென விருவகையாம்.

[சொல் அணி.]

சொன் மாறுதலுட னணி கெட்டுப்போ மாயினது சொல் லணியெ
னப்படும். உ-ம் முல்லை நகைத்தன என்பது முல்லை, பூத்ததென்று நிற்
குமாயி னணி கெட்டுப்போரும். சொல் அணி - (1) சொன்மறிதல், (2)
சொன் மிகுதல், (3) சொல் ஒழிதல், (4) சொல் ஒப்பல என நான்குவகைப்
படும். பொருட்பெயர் மாறி யொன்றன் பெயர் பிறிதொன்றிற் குறைப்பது
மறிநிலையணி யெனப்படும். அது பின்வரு மாதிரியாய் நான்கு வகுப்புக்
ளாகும்.

(a) பண்பு மறிநிலை	உ-ம்	குவழை விளிப்பன.
(b) முதனமறிநிலை	,,	பூரிழை சோலை, நறம் பொழில்.
(c) காரணமறிநிலை	,,	எரினன்று எருவிடுதல்.
(d) குறிப்புமறிநிலை	,,	திங்கள் ஒன்பதுஞ் சென்றன.

இவைகளில் முறையே கண்ணின் நெழிற் பண்பு, குவளைக்கும், மரமா
கிய முதற்பொருள் செய்கிழல், அதன் கிணையாகிய பூவிற்கும், இன்னும் மலரா
கிய கிணைப்பொருளில் காரியமாகிய வாசனை, பொழிலாகிய முதற் பொருண்
மேலும், எரின காரியமாகிய உழுந்தொழில் அதன் காரணத்திலும் “திங்கள்
ஒன்பது” என்பது குறிப்பினால் மாசத்தின்மேலு நின்றமை காண்க.

வந்தசொல் மறுபடியும் வருதல், சொல் மிகுதல் அணியாம், அல்லது
மடக்கணியாம். அது இடையிடா வரவு மிடையிட் டவரவு மென விரு
வகைப்படும்.

என்றுணை யென்றுணை நீயே [முதல்விடை விடாமடக்கு.]

காப்பார் கண்ணினைபோற் காப்பார் கருதியதந்து. [முதல் இடையிட்ட
மடக்கு] வந்திப்பேனாளு னாளுமே. [கடையிடையிடா மடக்கு] அரசனும்

பணியச், செய்வது பணமே உரையார்க்கும் கொடுப்பது பணமே. [கையிடையிட்ட மடக்கு] இன்னு மிம்மடக்குகளானவை அதிகமாய் வருமெனக் கொள்க.

சொல் ஒழிதலாவது உணர்தற் கெளிதாய விடத்துப், பெயர், வினை, உம்மை, சொல், பிரிப்பு, என, ஒழியிசை, எதிர்மறை, இசை, குறிப்பு, என்ப வற்றை யொழித் துரைத்தலாம்.

சொல் ஒப்புமைபற்றி வருவனவற்றை யொப்பணி யென்று சொல்லப் படும். அது திரிபியைப்பு, ஒழுக்கிசை, இயைபிசை, சமநிலையென நால்வகைப் படும். ஒருபெயரு மொருவினையும் பல வேறு உருபு பெற்றும், பலபெயர் பல வினையோருருபு பெற்றும், பலவழி வரத்தொடுப்பது திரிபியைபாம். உ-ம். “வழுவார்க்கு நீநிலையே, மருள்வார்க்கு, நீதெளியே அழுவார்க்கு நீகளியே அயர்வார்க்கு நீதிதியே” என்றும் விரைவினற் கூற்றெனவும், முழக்கத்தி னுற் கடலெனவும், அச்சத்தா விடியெனவும், செய்கொலைபாற் கூற்றென வும், மதகரிவற் தெதிர்ந்தப்படை முருக்கினதே. பலபெய ரோருருபுபெற் றத்திரிபியை பானமை காண்க.

பெயரு மீரெச்சமும் உரிய மிடையும் பல பல வசனத்தி லொத்துவா வருமெழுத் தெண் ணென்றுவது, ஒழுக்கிசை. உ-ம். “விடாது நறுகெய்ப்பூசி நீங்கா தொபரிமணி சேர்த்தி மங்காது மதுமலர்க்குடி, ஒழுக்கிடவருக்கு வனப் புறவளைத்துப் புடைப்பெழச் சொருகித் தமக் ஸ்ரவாகவும், பிறர்க்கிழிவாக வும், நன்னிருட் கூந்தலை அளகமாகச் சேர்த்துவா ரழிவிலையாநர் அன்றே.”

வசனங்களினின்று மொழிகள் தம்முண் உருபினொப்புமையா விசை ந்துவருவது இயைபிசை யெனப்படும். உ-ம். “கைநீட்டி, இருள் ஒட்டி, யொளிகாட்டி” எனவரும்.

இருமொழி பலமொழி தம்முண் மாத்திரை யானும், ஒரெழுத்தானும், வேறுபாடின்றி யொத்துவருவது சமநிலையெனப்படும். உ-ம். எரியோ வெ ரியேர் வங்கட் டோன்றுவது, “பாடவோ, பாடவோ வந்தாய்” என்பதானு முணர்க.

பொருள் அணி.

சொல் மாறிலும், பொருள் மாறுபடாது நிற்கல், பொருள் அணியெனப் படும். சந்திரமுகம் என்பது மதிமுஃமென நினறபோதிலும், பொருளு மணியுங் கெடாம னின்றமை காண்க.

உவமை யுருவக மொழிபே யையம்
எதிர்நிலை திரிபெடுத்துக் காட்டே
யகமுறு நினைப்பே யாகும் விளக்கே
காட்சி வேற்றுமை கருதுயர் நன்றி
புகழ்பொருளு வமைபின் வருவிளக்கு
போற்றுந் தற்குறிப் பொப்புமை கூட்டம்
மிகவாய்ப் பயிலும் பலபடப் புனைவு
மேவுமியை பின்மையாகும் பலவே.

[உவமை.]

இரண்டு பொருட் கடம்முட் குணத்தானுந் தொழில் பயன் முதலிய
வற்றுணும், ஒத்தனவாகக் காட்டலாம். இது விரி, தொகையென விருவனைப்
படும். உபமானம், உபமேயம், பொதுத் தன்மை, உவமையுருபென வின்னா
ன்கும் விரித்துவருவது விரியுவமை. உபமேய மொழிந்த மூன்றனுள் ஒன்
றும் பலவும் மறைந்து வருவன தொகை யுவமையாம். “பால்போலு மின்
சொல்” இது காண்குறுப்புகளும் வெளிப்பட நின்ற விரியுவமை. “புயற்
கருங்குழலான்” இதில் போலவென்னு முருபுகொகுதலாற் தொகையுவமை.

[உருவகம்.]

உபமானத்தை மிகை, குறை, யொற்றுமை, அவையின்மை முதலிய கார
ணங்களினால் உபமேயத்தில் ஆரோபித்தல். உ-ம். “இம்மான் முகமகியே
யின்பு செய்யும்” இதில் மதியும், முகமு மபேதமாய் நின்றது. [ஆரோபம்-
அபேத வுணர்ச்சி.]

[ஒழிப்பு.]

உபமான முபமேயங்களி லொன்றை இயல்பு, வேறுபாடு, காரணம்,
மயக்கம், சாமாத்தியம் முதலிய வேறுக்களால் மறைத்துச் சொல்வது. உ-ம்.

“பொங்குவெம்மை, பொழிதலினாலிது - திங்களன்று தினகரன்றன்று-
கங்குலாதலிற் கடனின்றெழீஇத் - தங்குறும்வட வைத்தழலதாகுமே” இது
காரண ஒழிப்பு.

[ஐயம்.]

ஒப்புமையால் ஒருபொருளைக்கண்டு இதுவோ வெனச்சந்தேகித்தல்,
உ-ம், “தாதளவி வண்டிதமொறுந் தாமரைகொன் - மாதர்வழியுலவும் வாண்
முகங்கொல்.”

[எதிரிலே.]

அவர்ணியத்தை வர்ணியமாக்கியும், வர்ணியத்தையிகழ்த்தும், அவர்ணியத்தை யிகழ்த்தும், பலவாறுசொல்லப்படும். இது உவமையணிக்கு மாறாய் நிற்குமென்க. உ - ம, அணங்குமுகம் போலமதி.

[எடுத்துக்காட்டு]

இயல்பிற்பின்னங்களா யிருந்தாலுமொன்றற் கொன்றுள்ள வொப்புமை யினால், அபின்னங்களாகிய, உபமான உபமேயங்களுடைய தருமங்களை இரண்டு வாக்கியங்களிலே தனித்தனிசொல்லுதலாம், உ - ம், அகாமுதலவெழுத்தெல்லாம் மாதிபகவன் முதற்றேயுலகு.

[நினைப்பு.]

ஒருபொருளைக்கண்டு ஒப்புமையினாலே மற்றொரு பொருளை நினைத்தலாம், உ - ம், காதுலுறுகஞ்ச மலர்கண்ட வெனதுமனம், கோதை முகந்தன்னைநினைக்கும்.

[விளக்கணி.]

வர்ணியவர்ணியங்கள், ஒருபொருளின்முடிதலாம், உ - ம், ஆதபத்தாற் சூரியனும் பிரதாபத்தினான் மேதரு வேந்தும் விளங்குமே, இதிற் சூரியனும் வேந்தனும், விளங்குதலாகிய பொருதருமத்தின் முடிந்தன.

[காட்சியணி.]

இரண்டுவாக்கிய அர்த்தங்களி னைக்கியத்தை ஆரோபித்தலாம். உ - ம், வள்ளற்குமுனிவின்மை, திங்கட்டுக்கனங்க மின்மையாம். இங்கே கோபமின்மையிற்களங்கமின்மை யாரோபிக்கப்பட்டது.

[வேற்றுமை அணி.]

உபமான உபமேயங்களில் ஒன்றை விசேடமுடைத்தாய்ச் சொல்வது. உ - ம், மதியும் மங்கையின் முகமுமொக்கும், மதிமண்டலத்தி னிருளைப்போக்கும், மங்கைமுகமோ மனமயக்கத்தையாக்கும், இதில் உபமானமாகிய மதிக்கு இருள்போக்குதல் அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டது.

[உயர்வுதவிர்ப்பி அணி.]

ஒருபொருளானது தன்னியற்பெயராற் சொல்லப்படாமற் கேட்போரை மகிழ்வித்தற்கு உபமேயத்தை உபமானச் சொல்லா விலக்கணையாகச் சொல்லுதல். உ - ம், புயலே சுமந்து பிறையே யணிந்து கயலேமணத் துகவி

ஹெக்ஷா. புயல்முதலிய உபமானங்கள் கூட்தன்முதலிய உபமேயங்களை யிலக்கணயால் விளக்கிற்று.

[புகழ்பொருள் உவமை அணி.]

உபமானமாய் சொல்லப்பட்டதை உபமேயமாகியும், உபமேயத்தை உபமானமாகியும் சொல்லுதல். உ - ம். தாமரைபோன் மலரு நின்முகம், நின்முகம்போற்றாமரையுஞ் செவ்விதரும்.

[பின்வருவிளக்கணி.]

முன்வாக்கியத்தில் வந்தவினக்கச் சொல்லேனும் பொருளேனும் பின்னும் வாக்கியத்தில் வருதலாம். உ - ம். மாரணமுங்கம் பெய்யுமான் கண்ணமுங்கம் பெய்யும், வீரனின் லு வரவிடின்."

[தற்குறிப்பணி.]

ஒருபொருளினது சம்பந்தத்தை யின்றொருபொருளினது ஒற்றுமையால் அது இதுவல்லவென நிச்சயித்தறிந்தபோதும், அதுவாயிருக்குமென்று ஐயுதல். உ - ம். நேமிப்பெடைத் திரளில்நெஞ்சங்குளிறேன் லுங் - காமத் தழுவிற்குதித்தோங்கு - ஞாமத்தின் - கூட்டமெனவே குறிக்கின்றேன், மேறினிமே - ஞாட்டமறை யிருளோநான்.

(ஒப்புமைக்கூட்டம்.)

வர்ணியங்களாகிய பலவற்றையேனும், அவர்ணியங்களாகிய பலவற்றையேனும், பொதுவாகிய பொருபொருளான் முடிந்தலாம். உ - ம். மாமறிதோன்றக்கணவர்த்திரந்த மடவார்முகமுந் தாமரைப்பூவுஞ் சோர்ந்தன, ஐது சோருதல் என்னுமெருபொருட் கொண்டொழுந்தது.

(பலபடபுனையுமணி.)

ஒருபொருளின்மேற் பலரும் பலபொருளை ஆரோபித்தல். உ - ம். ஆரணங்காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின் காரணங்காணென்பர், காமுகாரணவர் காம நன்னூலிதென்பர், என ஒன்றிப்பலவற்றையாரோ பித்தமைகாண்க.

(இயைபின்மை அணி.)

ஒருபொருளை உபமானமாகவும், உபமேயமாகவுஞ் சொல்லுதல். உ - ம். தேனேயனைய மொழிச்சேயிழையான்தானே உவமைதனக்கு இப்பொருளுக்கு ஒப்புவேறென்றில்லை யெனப்படும்.

விதிவிலக்கேது வீறுகோளே
வியப்பே தருதியொழித்துக்காட்டல்
துதிதருஞ்சிறப்புத் துன்பமின்பம்
பொய்த்தற்குறிப்பு பொருந்துசமதி
அதிக விகட்சியடையும் பெருமை
தன்குணமிகையே மாற்றலாகும்
துதிதரும் பொதுமை மனத்தின்மலர்ச்சி
உய்துணர்வென் றோதுவரணியே.

(விதி அணி.)

உலகத்திற் பெருவழக்காகியுறேர்விதியானதின்னுமோர் அபிப்பிராயத்
தோடு கூடிவருதலாம். உ - ம்.

கற்றேன் கற்றேனே கலைவல்லார் முற்படிந், இதில் கற்றவன் பெரு
மை மற்றும் நேரத்தி லறியப்படாம விருப்பினால் கற்றோர்கூடிய நேரத்தில்
நன்கு மதிக்கப்படுமென்பது பெறப்பட்டது.

[விலக்கணி.]

வெளிப்படையாயும், அபிப்பிராயத்தோடுங் கூடிய பொருளை விலக்கிச்
சொல்லுதல். உ - ம். சூசாவெய் சூசமன்று, சொரிகளைகண், மீதாடு பூசவி
துமெய். இதுற் போரிற் குதில்ல யென்பது வெளிப்படையாயும். அன்று
என்றதால் நீ போரிற் சமர்த்தன் அல்லன் என்பதும், விலக்கினமைகாண்க.

[எது. அணி.]

காரணகாரியங்களை யொருச்சேர்ச்சொல்லுதல். உ - ம். பெருந்திங்கட்
டோன்றுமே, பெய்வனையார் நெஞ்சிற் பொருந்துடறீர்த் தற்பொருட்டி
இதில் தோன்றுதல் காரணம். ஊடல் தீர்த்தல். காரியம்.

[வீறுகோள்.]

இது செல்வமிகுதியைக் காட்டுதலாம் (உ - ம்.) குழைகொண்டு கோழி
யெறிந்தான் என்பதில் செல்வமிகுதி தோன்றியது.

[காவுவெளிப்படுமணி.]

ஒருவர் மறைத்த செய்கையைத் தானறிந்து தன் செய்கையால் அதை
கொள்கப்படுத்துதலாம். உ - ம். கடிமனைக்குக் காலவரு காவலற்குத் துஞ்

கம்.—படிவிரித்தாளோ ரணங்குபாய் இதிற்றலைமகன் இரவில் வீட்டிலில்லையென்பது அவள் செய்கையாகிய விரித்தலாற் றேன்றியது.

[சிறப்பணி.]

ஒப்புமையாற் பொதுமையுற்ற இரண்டிற்கு, ஒர் காரணத்தினால் வேற்றமைவைப்பது. உ - ம், விதுவெழுவஞ் சோர்வுறலான் மின்னார் முகத்திற் பதுமமலர் வேறுபடும். [விது - சந்திரன்.]

[பொதுமைஅணி.]

ஒப்புமையால் இரண்டு பொருள்களுக்கு விசேஷத் தோன்றாமையாம், இதனை வடநூலார், சாமானிய அலங்காரமென்பர். உ - ம், வண்பதுமவாலியடைந்தமடவார் வதனம் - ஁ண்பினறியப்படா.

[வியப்பணி.]

ஒருபயனை கருதி அதற்குப் பகையாகிய முயற்சிசெய்தல். உ - ம், ஓதந்திறத்திலுயர்ந்தோர்கன், தாழ்குவார் எப்போது முயர் வெய்தற் பொருட்டே.

[தருதியணி.]

இதற்கிது தருமெனக்கூறல் உ - ம், மருடம் மன்னர்க்குரித்து.

[ஒழித்துக்காட்டணி.]

ஒருபொருள் ஒரிடத்திலுலையென வொழித்து மற்றோரிடத் துண்டென்று நியமித்தலாம். உ - ம், சிந்து நிகர்தானையாய் தீத்தொழிலைச் செய்வோர்கள் அந்தணரோ வுன்னாட்டகத்து. இதில் ஒழிப்புச்சொல் தொக்கிரின்றது.

[துன்பவணி.]

விரும்பிய பொருளைத்தேடும்போது விரும்பாத பகைப்பொருள் கிடைத்தலாம், உ - ம், சோருஞ் சுடர்வினக்கைத் துண்டுகையி லவிர்த்தது.

[இன்பஅணி.]

இது சேடிய பூடு காவில் அகப்பட்டாற்போல் விரும்பியகாரியஞ் சித்தித்தல். உ - ம், இரப்போன் கைக்கிடத்த திருநிதியம்.

[பொய்த்தற்குறிப்பு.]

ஒருபொருளைப் பொய்யாக்குதற்கு மற்றொரு பொய்ப்பொருளைக் கற்பித்தல். உ - ம், விண்மலர்த்தார் வேய்ந்தோனே, வேசையனாத் தன்வசமாய்ப் பண்ணுதற்கு வல்லனென்பார்.”

[சமாதிக் அணி.]

ஒருவன் தான்நினைத்த காரியத்தை யின்னொரு காரணத்தி னுதவியாற் பெற்றுக்கொள்ளல். உ-ம். மதிநுத லாட்கியானூடல் மாற்றத் தொழும்போது தவிமுகில் செய்தன் றெலித்து. இதில் முகில் ஒலிகேட்டுப் பயந்தோடித்தழு வினான் என்பதாம்.

[இகழ்ச்சியணி.]

ஒன்றின் குணகுணங்கள் மற்றொன்றைச் சேராமையுணர்த்தல். உ-ம். சந்திரனைப்பார்த்து நாய்குரைத்தது. இதில் குணங்கெட்ட நாயாற் குணவீன ன் சந்திரனைச் சாராமை காண்க.

ரி.)

மற்றொன்றின் சார்பினுற் றனதியற்கைக் குண மிகுதலாம். உ-ம். வார் செவிசேர்காவிலர்மானனையாய் நின்கடைக்கட் பார்வைவினான் மிக்கதரும் பண்பு.

(தன் குணமாறுதலணி.)

“மேரு வடைந்தகாக்கை” இதில் கருநிறம்பொருந்திய காக்கை மேரு வின்சார்பினுற் பொன்னிற மாயிற்றென்க.

(அகமலர்ச்சியணி.)

குற்றமொன்று, இன்னொரு குற்றத்திற்குங், குணமொன்று, இன்னொரு குணத்திற்குங், காரணமாதல். உ-ம். அனிச்சப்பூக் கால்களையான் பெய்தானு சுப்பிற்கு நல்ல படர அபறை கால்களையாக் குற்றத்தா லின்னோர் குற்றம் வந்தமைகாண்க.

(உய்த்துணர்வணி.)

ஒரு காரிய மிவ்வாறு முற்றுப் பெறுமென ஆகித்தலாம். இதனை வட ஆலார் சம்பாவனா அலங்காரமென்பர். உ-ம். சேறெ நங்கோன் புகழைச் சேட னவிலத்தொடங்கிற் - பீடுறவே முற்றுப்பெறும்.

ம. அதிகாரம்.

—ஸ்ரீ—

பஞ்சலக்கணப்பிரயோகம்.

பதவுரைசொற்றல், பண்பைவிளக்கல்,
இகமுறமுடித்தல், வினிதாய்ப் புணர்த்தல்,
சொற்றொடர்விரித்தல், சொல்லின்பாலுள்,
மற்றிலக்கணமே, மயங்காவைத்தல்,
அன்னுவயந்செய, லடையேவயாப்பை
யின்னொன்றியம்ப, விடையேவிரவுந்
தொல்பொருட்கூறல், துவன் றுமணியைப்
பல்விதங்காட்டல், பலருமுணரப்
பஞ்சலக் கணப்பிரயோ
கஞ்செயலென்றே, குழறுவர்கற்றோர்.

செய்யுட்கண்ணே, பதவுரைசொல்லுதல், பதங்களின் தன்மையைவிளக்கல், அவைகளை யையந்திரிபறப் புணர்த்தியும் முடித்துக்காட்டல், சொற்றொடர்சொல்லி லக்கணங்களைச் செவ்வேயையங்காது கூறல், அந்நுவயஞ்செய்தல், யாப்பிலக்கணத்தின் பாகுபாடுகளையியம்புதல், மேலுமகப்பொருள், புறப்பொருள், அணி முதலான வற்றைக் காட்டுதல் பஞ்சலக்கணப் பிரயோகமென்று சொல்லப்படும். பின்னவருஞ்செய்யுட்களி லவைகளி னைவைவக் காண்க.

—♦—

வெங்குதிரோன்றானும் விதர்ப்பன்றிரு மடந்தை
மங்கலநாட்காண வருவான்போம்—செங்குமுதம்
வாயடங்க மன்னற்கும் வஞ்சிக்குநன்வெஞ்சிற்
தீயடங்க வேறினன்றோர்.

(இன்) [பதவுரை] வெங்குதிரோன்றானும் - வெம்மையுள்ள சூரியனும் - விதர்ப்பன்றிருமடந்தை - வீமராஜன்புத்திரியாகிய தமையந்தியினது - மங்கலநாட்காண - கலியாணதினத்தைப்பார்த்த - வருவான்போல் - வருகின்றவனைப்போல் - செங்குமுதம் - செவ்வல்லிகன் - வாயடங்க - முகங்குவியவும் - மன்னற்கும் - நன்னுக்கும் - வஞ்சிக்கும் - தமயந்திக்கும் - நன்னெஞ்சில் - நல்லமனதில் - தீயடங்க - விரகாக்கினி தணிந்து போகவும் - தேர் ஏறினான் - இரத்ததின்மே லேறினான்.

[பதவிளக்கம்] வெங்குதிரோன் - வெவ்விய கிரணங்களை யுடையவன் - மடந்தை - பத்தொன்பது வயசுப்பெண் - வாயென்னுஞ் சீரினப்பெயரீண்டு செவ்வல்லியெனும் முதலே யுணர்த்தி நின்றது - மன்னன் - நிலைபேறுடையவன் - வஞ்சி, நெஞ்சென்பன வீண்டாகு பெயர்களாய் நின்று முறையே பெண்ணையும் மனத்தையு முணர்த்தின.

[பதமுடிவு] வருவான் - வினையாலணையும் பெயர் - வாவென்னும் பகுதி குறுகி வ, என் நின்று வ், என்னுமெதிர் காலவிடை நிலையும், ஆன் என்னும் விசுதியும், பெற்றப் பகுதி யிடைநிலை யிரண்டிற்கும் கடுவில், குசர மெய்விரியப் பெற்று முடிந்தது.

[பதப்புணர்ச்சி] “கதிரோன்” “விதர்ப்பன்” “வாய்” “தீ” என்னுஞ் சொற்களுள், முன்னையவிரண்டும், “ண்ணவல்லினம்” என்னுஞ் சூத்திரவிதிப்படியும், ஏஞ்சியவிரண்டும், முறையே “உடண்மேல்” “இ ஈ ஐ வழி” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் விதிமுறையையும் புணர்ந்தன.

[சொல்லிலக்கணம்] தீ - பால்பசா உடுறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர், அடங்கவென்னும் வினைகொண்டு முடிந்தது. அடங்க - காணப் பொருட்டாய் நின்ற வினையெச்சம் ஏறினான் என்னும் வினை முற்றைப் பெற்று முடிந்தது. ஏறினான் - உயர்தினை யாண்பாற்படர்க்கை வினைமுற்று - க்கதிரோன் என்னு மெழுவாய்கொண்டு முடிந்தது. தேர் - அடுறினை யொன்றன்பாற் படர்க்கைப்பெயர், ஏழனுருபு மறையப்பெற்று நின்றது.

[சொற்றொடரி லக்கணம்] தீயடங்க - எழுவாய்த்தொடர், அடங்கவேறினான் - வினையெச்சத்தொடர், ஏறினான்தேர் - வினைமுற்றுத்தொடர்.

(அத்துவயம்.) கதிரோன் - எழுவாய், ஏறினான் - பயனிலை, வெம் (வெம்மை) விசேடணம், விதர்ப்பன்றிருமடத்தை.....அடங்க-ஆரோபனம், செயப்படு பொருள் குன்றிநின்றது.

(யாப்பு.) இவ்வெண்பா இருவிகற்பமாய்த் தனிச் சொற்பெற்று ஒழுக்கிசைச்செய் றுடைத்தாய்க் கூடைக்கோ நானென்னும் வாய்பாட்டால்முடிந்த கேரிசையெனப்படும்.

(பொருள்) கதிரோன்தோற்றமும் குழுதத்தின் குவிவுக் காலப்பொழுதையுணர்ந்தின, குழுதகுறிப்பால் மருதநிலத்தை யுணர்ந்திநின்றது. மேலுமீம்மணமானது, காந்தருவமன்று பிரசாபத்தியமென்பது கதிரோன்றனுக் காணவருவான்போல் எனபதற்போசுரம்.

(அணி) “குழுதம்வாயடங்க” “கெஞ்சிற்றீயடங்க” என்பதிற் குழுதத்திற்கும் கெஞ்சத்திற்கும், அடங்காவென்னுமொரு பொருள்கொடுத்து முடித்தலால் ஒப்புமைக்கூட்டமென்னும் அவநகாரமாம்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

கள்ளம்கிழ்த்தனர் காவமுதங்கிவகாணுகத்தே
புள்ளுமொழிக்கினை வெந்துயர்சொற்றிடப் போதிலையே
நள்ளிருப்போதுமுன்னாவி யகன்றிமுனையகர்தான்
எள்ளுவரோபாங்கி யென்னாளுதேற்றுவா ரென்றனையே.

[பதவுரை - பதவிளக்கம் - பதமுடிவு - பதப்புணர்ச்சி.]

(இ-ள்) கள்ளம்கிழ்த்தனர்—(வழிபறிக்கும்) திருடன் சந்தோஷமுற்றார் கள் - காவமுதங்கினை - சீசாலகருமசைவின்றியிருந்தன - புள்ளுமொழிங்கினை - பட்டிசாலகங்கள் ஆங்கிவிட்டன - எந்துயர்சொற்றிட - என்னுடைய மனவருத்தத்தைச்சொல்லித் (தூதுபோக்க) —போதிலையே - இதுதகுதியான

காலமாயிருக்கவில்லையே, நள்ளிருட்போதுமுன் - இந்தவிராக்காலமானது சுழியுமுன் - ஆவியகன்றிடின, —என் பிராணன் போயொழியுமேயாகில்—பாங்கி நாயகர்தான் எள்ளுவரோ—(என அன்பான) தோழி, பிரிதல்காரணமா யிவளிறந்தாளே யென்றென்னன்ப ரிகழ்வாரோ? எந்நாளுமேற்றுவ ரென்றையே - இல்லை யிவள் அன்பின்காரணமாயே யுயிர்துறந்தாள் என்றென்னைப் போற்றுவர். கானகம் = காடு, இது ஒருசொல், எள்ளதல் = இகழ்தல் போது = காலம், ஏற்றுதல் = துதித்தல், மகிழ்ந்தனர் = மகிழ் + த் + த + அன் + அர் தகரம்மெலிந்து நின்றது. ஒடுங்கின = ஒடுங்கு + இன் + அ. கள்ளர்மகிழ்ந்தனர் என்பது. “எண்மூவெழுத்” என்னும் விதியா வியல்பானது உறங்கின என்னும் முற்றின்முன் வலியியல்பானது.

[சொல்லிலக்கணம் - சொற்றொடரிலக்கணம்.]

“எள்ளுவரோ பாங்கியெந்நாளு மேற்றுவரென்றையே” எள்ளுவரோ பயனிலையாய்நின்று நாயகர் என்னுமெழுமாயேற்றது.—பாங்கி - பெயர்விளிக்கப்பட்டுநின்றது - நாயகர் - பெயர், ஏற்றுவர் வினைமுற்றுப்பயனிலை,

கள்ளர் மகிழ்ந்தனர் - எழுவாய்த்தொடர், காவுறங்கின - எழுவாய்த்தொடர்.

(அந்துவாய்.)

வசனங்கள்.

1. கள்ளர் மகிழ்ந்தனர்	4. போதுஇலை.
2. கா உறங்கின	5. பாங்கி (சொல்லாய்)
3. புள் ஒடுங்கின	6. நாயகர் ஏற்றுவர்.

இந்த ஆறு வாக்கியங்களிலும், கள்ளர் - கா - புள் - போது - பாங்கி - நாயகர், என்பன வினைமுதல்களாயும், மகிழ்ந்தனர் - உறங்கின - ஒடுங்கின - இலை - சொல்லாய் - ஏற்றுவர் என்பன பயனிலைகளாயும் நின்றன.

[யாப்பு.]

முதற்சீர்காங்கும் வெண்டலை பிழையாமற் கடைச்சீர் விளங்காயாகியும் முதற்சீருக்கு மோளையாகியும், ஈற்றிலேகாரம்பெற்று, ஒற்றொழித்துப் பதினாறு யிர்பெற்று நின்ற கட்டளைக்கவித்துறை,

[பொருள்.]

கள்ளர்மகிழ்தலாற் சாமவேளையென்றங், காணகமென்பதாற் குறிஞ்சித் திணையென்றும், புள் என்றதாற் கிளிமுதலிய பட்சிகளென்றும் பொருள் கொள்ளப்படும். இது காமகோயால் மரணாவஸ்தைப்படுந் தலைமகள் தோழியைநோக்கிச் சொன்னதென்க.

காவுமுறங்கின என்பது ஒருபொருளின் ரொழிற்பண்பை யின்னென நிற் கேற்றிச்சொன்ன சமையென்னுமலங்காரம். மேலும், காமகோயால்

மனம்வருந்தி யுயிர் துறந்தாளே யிவன் பேதையென நாயகனிகழ்வாரோ வென்றையுற்றுப் பின்னிற் தலுக்கன்பே காரணமன்றி வேறின்றாகையா, லிகழ மாரட்டார் புகழ்ந்துகொள்வாரெனத் துணிந்தவாற்றிக்.

இவ்வகையே செய்யுட்கடோறும் பஞ்ச விலக்கணங்களை யு மொட்டிக் காண்க.

பரீகதை வினாக்கள்.

அதிகாரம் க.

மாணாக்கர் கடவுளைத் தியானம் பண்ணவேண்டிய விசேஷ காலங்களெவை? அவர்க் கொவ்வாதமாய் தூலைக் கற்றல்வேண்டும்? ஆரை மரியாதை செய்யவேண்டும்? மாணாக்கர் ஆபரணங்களென்ன? தூலையையத் திரிபறக் கற்கும் வழியென்ன? கல்வியாலாகுங் குணங்களென்ன? அதின் பயனென்ன? ஆதியில் மனுஷர் இருப்பிட மெது? அதன் பின்னவர் பரந்துபோன நியாயமென்ன? ஆரியமென்பதி னர்த்தமென்ன? ஆதியிலரியர்க்கு மைரோப்பியருக்குஞ் சம்பந்தமுண்டா? அதை யத்தாட்சிப் படுத்துவதென்ன? தமிழ் என்பதி னர்த்தமென்ன? அது பிறந்த அடியென்ன? வடமொழி தமிழ் மொழிக்குத் தாய் மொழியோ? தமிழ் ஈழங் றிய கால மெத்தனை பிரிவுகளாகும்? அவையென்ன? சேரசோழ பாண்டியதேசப் புலவர் யாவர்? அவர்களின் நாமங்களென்ன? ஈழதேசப் புலவர்களயாவர்? அவர்கள் நாமங்களென்ன? ஆதினங்க ளெவை? அவை முதலாரா லேற்படுத்தப்பட்டன? ஆதின விசிட்ட தேசிகரின் நாமங்களென்ன?

த்காரம் உ.

பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும்பெயர், வினைமுற்ற, எச்சம், பதம், பகுதி, விசுதி, பகுபதம், ாப்பதம், இவைகளின் வரைவிலக்கண மென்ன? பெயர், வினை என்பவற்றின் பிரிவுகளென்ன? பெயர்க்கும், குறிப்புவினை முற்றிற்குமென்ன பகுதிகளாய்வரும்? வினைப் பகுபதங்கட்குப் பெரும்பான்மை யென்னவுஞ் சிறுபான்மை யென்னவும் பகுதிகளாய்வரும்? பொதுப்பகுபத மென்பதियाது? தொகாரிலை, தொகாரிலைத் தொடர்க் ளெவை? வேற்றுமை, வினை, பண்பு, உவமை, உம்மை, அன்மொழி, இருபெயரொட்டுப் பண்பு என்னுந் தொகைகளின் வரைவிலக்கண மென்ன? காலமெத்தனை வழியாலறியலாம்? தெரிநிலை வினைப்பகுதிகள் விசுதியோடு புணரும்போது பெறும் விகாரமென்ன? என்னென்ன விசுதி கெட்டுப்புணரும்? என்னென்னத்தின் முன் வலியியல்பாம்? எதிர்மறையாவதென்ன? எதிர்மறை, எதிர்மொழி யிரண்டிற்கும் வேறுபாடென்ன? எதிர்மறையிடைநிலைகள் யாவை? அவற்றுளாகார விடைநிலையைப் பற்றி யென்ன சொல்லப்பட்டது. முன்மொழி, பின்மொழி மறைகளென்பதென்னை? எதிர்மறை யெத்தனை வகையாற் பெறப்படும்? பெயரினும் வினையினும் மெதிர் மறுப்பவைகளென்ன? அது என்னென்ன பொருளில்லவரும்? ஊபுசர்க்கங்களென்ற லென்ன? வடமொழி தமிழ்மொழி யிரண்டினு முபசர்க்கங்கள் என்னத்தோ டிணைந்துவரும்? “யக்கு” என்பதियाது சனுக்கிர

கம, சங்கமம், அவப்பிரபஞ்சனம், பாகதம், தற்பவம், தற்சமம், என்பவைகளென்ன? வடமொழி தமிழ்மொழி யிரண்டிற்கும் வேறுபாடு என்ன?

அதிகாரம் ௩.

[Vide Pages. 13, 14, 15, &c.]

வினேமுதல் - கெடுதல் - பெரும்பான்மை மேற்கோள் &c., இவைகளின் பரியாய நாமங்களென்ன? வேற்றுமை - இலக்கணை - ஆரோகணம் - அவரோகணம் - பிரேரித்தல்—பிரத்தியாகரித்தல் - அதுவாதம் - ஆகாரியரோபம் - கததியம் - பததியம் - கவி - கமகன் - வாக்கி, &c., &c., - இவைகளின் வரைவிலக்கணமென்ன? [இடைநிலை, இடைச்சொல்] [இலக்கணை, ஆகுபெயர்] [வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர்] [எழுவாய்ச் சொட்டர், வினேமுற்றத் தொடர்] &c., &c., - இவைகளின் வித்தியாச மென்ன? அவத்தை, அவங்காரம், அளவை, அந்நுவலகணம், இசை - இடை - உரி - தானம் &c., &c., இவை யொவ்வொன்றுச் சொகையிலெத்தனை.

அதிகாரம் ௪.

பகுபதம், பகாப்பதம், பருதி, சாது, பசம் என்பவைகளென்ன? தொடர் தொகை, என்பன யாவை? அவை யெத்தனை? சொற்றொடர், சொல்விலக்கண மென்பன யாவை.

அதிகாரம் ௫.

செய்யுள் என்பதென்ன? பொருள் நடையென்ப தென்ன, செய்யுளிற்பொருள் கொள்ளும்போது விசேடமா யறியவேண்டிய தென்ன? பொருள், இடம், புடையுரை, அந்நுவயம், மெய்ப்பாடு, தொகை, வகை, சார்பு, இனம், இடம், சிறுபொழுது, பெருமபொழுது, என்பவை யென்ன? அடைமொழி யென்பதென்ன? அகன் பரியாய நாமமென்ன? என்ன அடையாய் வரும், ஆரோபனமென்றால் என்ன? இனமுள்ள, இனமில்லாத அடைமொழிகள் என்றால் என்ன? இயற்பெயரையோ சிறப்புப் பெயரையோ முன்வைத்தல் சிறப்பு? வேற்றுமை, வினை, பண்பு, உவமை, உம்மை, அன மொழிகளிற்பொருள் எங்கே கிறங்கும்? வேற்றுமை யுருபு, வினேமுற்று, எச்சம் இவைவைய முடிக்கவருஞ் சொல் எங்கே கிறங்கும். ஆறனுருபும், பெயரெச்சமும் முடிக்குஞ் சொல்லுக்கு முன்னே பின்னே கிறங்கும்? பெயர், இடை, உரி, என்பன தத்தம் மாதிரியை னிற்பதன்றிச் செய்யுளில் வேறென்ன வாய்ப்பிறழ்ந்துவரும்? காரியங் காரணமாயும், காரணம் காரியமாயும் மாறுமோ? குணங் குணியாயும், குணவினை குணி வினையாயும் வருமோ? செய்யுளிற்பொருள் கொள்ளும்போது, விசுதி, உடமை, பண்பு, உருபு, இவைகளை பிரித்துஞ் சேர்த்துங் கொள்ளலாமோ? எண்வகைப்பொருள்களை என்பதென்ன?

அதிகாரம் ௬.

அந்நுவய மென்பதென்ன? அதன் பாகு பாகுகள் என்ன? எழுவாய் பயனிலையெனப் தென்ன? விசேடணம், விசேடியம், கிரியை, என்பனவென்ன? பாட்டில் என்ன எழுவாயாய் வரும்? என்ன பயனிலையாய் வரும்? என்ன விசேடணமாய் வரும்? என்ன ஆரோபனமாய் வரும்? என்ன கண்

மகமாய் வரும்? வினையின் விசேடணம் ஒன்றாய் நிற்பதன் மூலமென யும் வருமோ?

அதிகாரம் எ.

பொருள் என்றால் என்ன? அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்றாலெ ன்ன? அவை முறையே யென்னததை யுணர்த்தும். மேலும் அவற்றின் றோக்கமென்ன? திணையென்ப தென்ன? அதின் ஒழுக்கமுறை யெப்படி? வெட்சி, கரணை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, ஊழிலை, அம்பை என்பன முறை யே என்னத்தை யுணர்த்தும்? கருப்பொருள் என்ன? அது எத்தனை வகைப் படும? உரிப்பொருள் யாது? ஐந்து திணையுமென்ன? அவைகளின் எல்லை கள் யாவை? அவற்றின் கருப்பொருள்கள் முறையே யென்ன? பெருமபொ முது யாது? அதின் காலவரையறை, உரிமைகள் என்ன? சிறப்பொழுது அதின் கால எல்லை, உரிமையென்பது என்ன? திணையகக மென்பது என்ன?

அதிகாரம் அ.

யாப்பு என்பதென்னை, அதின்பயனென்னை? செய்யுள், அசை, எழுத்து, சீர், அடி, சொடை, தலை, என்பவற்றின் கருத்தென்ன? முறையேயவை யின் கூறுகளென்ன? கோ அசை நிரை அசைகள் என்ன? இயற் சீர், உரிச் சீர், கனிச்சீர், பொதுச்சீர்களினிலக்கணங்களென்ன? அவைகளின்வாய்பா டென்ன? இச்சீர்கள் விரவஞ்செய்யுட்களென்ன? கோ ஒன்று ஆசிரியத்தலை நிரையொன் றாசிரியத்தலை என்பன என்னை? ஒன்றியவஞ்சித்தலை, ஒன்றாதவ ஞ்சித்தலை, இயற்சீர்வெண்டலை, வெண்சீர்வெண்டலை என்பவைகளையாவை? இத்தலைகள் சோதனவரும் செய்யுட்களென்ன? அடி என்பதென்ன? நெடி வடி, சிந்தம், குறள அடி, சுழிநெடிவடி, இவைகளின் வித்தியாசமென்ன, எதுகை, மோனை என்பதென்ன? மோனையெழுத்துக்களெவை? பாவென் டுபதியாது, பாவின்மதின் கொகையென்ன? ஒருவிகற்ப மிருவிகற்பமாவன்க ளென்ன? (நேரிசை - இன்னிசை) (குறள் - சிந்தியல்) (நெடிவடி, சுழில் நெ டிவடி) இவைகளின் வித்தியாசமென்ன? வெண்பா விலக்கணமென்ன? கவித் துறையிலக்கணமென்ன? விருத்த விலக்கண மென்ன? மடல, அககமாலே, ஆற்றப்படை, செருக்களவஞ்சி, வரலாற்று வஞ்சி, அட்டமங்கலம், பஸ்கந்த மாலே, கோவை, மணிமாலே, தூட்டைமணிமாலே, இணைமணிமாலே, தூது, குழ மகன, இவைகளின் விபரமென்ன? செய்யுட்பொருத்தம் யாது, அது எத்தனை வகைப்படும. பாவின்ங்களின் சாதி வகையென்ன?

அதிகாரம் கூ.

அணியென்ன? அதின்பயனென்னை? அது எத்தனை வகைப்படும? சொல்லணியாது? பொருளணியாது? இரண்டிற்கும் வேறுபாடு என்னை? சொல்லணியின் பிரிவுகள் என்ன? பண்பு மறிநிலை, காரணமறிநிலை, முதன் மறிநிலை, குறிப்புமறிநிலை, இவைகள் என்ன? மடக்கு என்பதென்ன? இடை யிடமடக்கு, மிடையிட்டமடக்கு இவற்றின் வேறுபாடியாது? ஐயம் - எதிர் நிலை - எடுத்துக்காட்டு - நினைப்பு - வினக்கு - காட்சி - சிவந்தமை - விதி - வினக்கு - ஏது - வீறகோள் இவைகளின் வரைவிலக்கணங்களென்ன!

பிரகாரம் ௨.

பஞ்ச இலங்கணங்கள் யாவை? பிரயோகமென்ப தென்னை? இப்பிரயோகஞ் செய்வதற் கருவிசனாய் நிற்பன யாவை?

இலக்கண நூல்களின் பெயர்.

(1) குமாரம்	(20) புறம்பொருட்பன்னிருபடலம்
(2) ஐந்திரம்	(21) தண்டியலங்காரம்
(3) அகத்தியம்	(22) மாறனலங்காரம்
(4) தொலகாப்பியம்	(23) சிதம்பரப்பாட்டியல்
(5) அரியவிதி	(24) வரையறுத்தபாட்டியல்
(6) இலக்கணத்திரட்டு	(25) செய்யுளியல்
(7) இலக்கணவிளக்கம்	(26) பொருத்தவியல்
(8) இலக்கணக்கொத்து	(27) வெண்பாப்பாட்டியல்
(9) இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி	(28) பிரபந்தரீபம்
(10) இறையனார் அகப்பொருள்	(29) அவனியம்
(11) வீரசோழியம்	(30) மயேச்சரம்
(12) நேமிநாதம்	(31) பஸ்காயம்
(13) குவலையானந்தம்	(32) நற்றதத்ம்
(14) தொன்னூல்விளக்கம்	(33) சினைநதிரம்
(15) சுல்லாடம்	(34) வரமனூல்
(16) நன்னூல்	(35) கையனூதூல்
(17) காரிகை	(36) காக்கைபாடினியம்
(18) யாப்பருங்கலம்	(37) கவிசாகரம்
(19) நாற்கவிநம்பியகப்பொருள்	(38) பிரயோகவிவேகம்

இன்னுமனேக விலக்கண நூல்களுள் ; இவைகளின் பெயரையறிதலிலகணம் வாசிக்கப்புகும்மாணாகாக்கதி யுபயோகமாம.

பஞ்ச காவியங்கள்.

சிந்தாமணி-சிலப்பதிகாரம்-வளையாபதி-குண்டலக்கேசி-மணிமேகலை.

